

Hãy Nhớ Anh Yêu Em

Contents

Hãy Nhớ Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	31
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	40
12. Chương 12	43
13. Chương 13	49
14. Chương 14	52
15. Chương 15	55
16. Chương 16	58

Hãy Nhớ Anh Yêu Em

Giới thiệu

Nhưng kỳ thật Ương Nại mới là tên của cô! Cô từ nhỏ đã sống ở phố Mỹ Lệ. Có Âm Âm, Thư Trí, M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-nho-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Đối với Thẩm Ương Nại mà nói, mùa hè này cũng như mùa hè mười hai năm qua, nóng giống nhau, buồn bực giống nhau, nhàm chán giống nhau.

Các bạn học đã rối rít ghi danh tham gia các lớp ngoại khoá, chỉ có cô ngày ngày ở cửa hàng trên phố lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng cùng cha Thẩm nói những câu tương tự như “Cha, có chuyện gì muốn con giúp một tay không?”, “Con đi chơi đi, không cần trở ngại công việc của cha”.

Gia đình nhà họ Thẩm ở tại phố Mỹ Lệ, kinh doanh “Cửa hàng hoa Tinh Tinh”, trong nhà chỉ có cha Thẩm, Ương Nại, cùng với cô chị song sinh Ương Tê – một nhà ba người.

Hàng xóm bên trái cửa hàng hoa bán rau, bên phải bán sách, đối diện không người ở, chỉ là nghe nói có một cửa hàng giấy viết thư muốn chuyển đến. Cả con đường mở rất nhiều loại cửa hàng, trang sức, đĩa nhạc, quầy thuốc, phòng khám bệnh, thậm chí có cả cửa hàng thức ăn cho cá.

Ương Nại nhớ lúc nhỏ, xung quanh đây rất hỗn loạn, nói đến nơi này, phần lớn là lấy tên “Phố tạp hoá XX”. Mấy năm trở lại đây, thành phố Đại Lực thay đổi, quy hoạch đường phố dành cho người đi bộ, trồng cây, còn có quy định thương gia đem cửa hàng toàn bộ đổi mới, lớn nhỏ như nhau, màu sắc tương tự, sau đó phố mới đổi thành cái tên mới — phố Mỹ Lệ. Cổng chào đầu đường, còn treo hàng chữ lóe sáng, phía trên viết: “ Mô hình phố cửa hàng làm mẫu Đài Bắc ” .

Ương Nại sống trên con đường này mười hai năm, hơn 4300 ngày, hàng năm trừ lớn lên, cá tính cũng không có gì thay đổi.

Cô thích thuận theo tự nhiên.

Rất tự nhiên.

Không làm giả, không nguy trang, không cố ý miễn cưỡng.

Quay lại chuyện “Làm sao nghỉ hè”, Ương Nại mặc dù nhỏ tuổi, nhưng đã có cách suy nghĩ riêng của mình.

Mùa hè tốt nghiệp tiểu học, tất cả mọi người học thêm năng khiếu, chỉ có cô ở phố Mỹ Lệ bay tới bay lui, cha Thẩm hỏi cô, “Ương Nại, nhìn con rảnh rỗi như vậy, có muốn đi học vẽ hay không?”

“Vẽ tranh sao cha?”

“Đúng vậy, Ương Tê, Âm Âm, Thư Trí đều học, mọi người học cùng nhau mới có bạn.”

Ý tưởng học vẽ của cha Thẩm vừa bồi dưỡng thẩm mỹ vừa có thể gia tăng khí chất, nhưng chủ yếu là Ương Nại nếu có chuyện làm, sẽ không xuất hiện tại cửa hàng quầy nhiều công việc ông, một công ba việc, có sao không làm.

Chỉ là, Ương Nại “Ừ ừ” một tiếng, lại nói: “Học vẽ phải ngồi như vậy, ngồi lâu cái hông sẽ đau lắm, con không muốn đâu.”

Cha Thẩm suy nghĩ một chút “Lại thế!”.

Đứa con gái này từ nhỏ đã không kiên nhẫn, muốn cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế, đối với cô mà nói là một loại cực hình tàn nhẫn. Kết quả là, núi không chuyển thì đường chuyển; đường không chuyển thì người chuyển, cha Thẩm quyết định tìm môn khác cho cô đi học.

Cho nên cha Thẩm không ngừng cố gắng cổ vũ cô, “Vậy còn học khiêu vũ thì sao?” Khiêu vũ sẽ không đau hông nha.

“Khiêu vũ ?”

“Chính là múa ba-lê đó mà, con gái cửa hàng bán sách sát vách và con gái cửa hàng bán rau đều đi học, cha nghe họ nói rất thú vị, thế nào, con có muốn học một ít không?”

“Khiêu vũ à —” Ương Nại suy nghĩ một chút, “Rất ẻo lả.”

Ёo lả?

Cha Thắm nghe cô nói thiếu chút nữa miệng sùi bọt mép, “Ờ ả có quan hệ gì? Con vốn chính là con gái, huống chi Ương Tê đi học rất tốt.”

“Ương Tê là Ương Tê, con là con, chị ấy học tốt, không có nghĩa là con cũng học tốt.” Ương Nại nói năng hùng hồn, “Cha, mặt con và Ương Tê vốn đã giống nhau, cha không phải muốn cá tính chúng con cũng luyện thành một dạng như nhau chứ? Đó là chuyện không thể nào đâu.”

“Ương Nại.”

“Haizzz, cha, nếu như cha cảm thấy con ở cửa hàng quấy nhiễu cha, hãy để con đi học mấy thứ con thích đi.” Ương Nại cười mỉ mỉ, “Giống như là.”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, lão ba Thắm đã vượt lên trước, một bước cự tuyệt, “Không được.”

“Con cái gì cũng chưa nói mà.”

“Cha biết rõ con muốn nói gì, không được.”

“Cha.”

“Không được.” lão ba Thắm vô cùng kiên quyết, “Con bây giờ đã bạo lực đến cả đứa bé cửa hàng bán sợi trên phố thấy con giống như thấy quỷ, nếu còn cho đi học Quyền đạo hay Không Thủ đạo, như vậy sao được. Tuyệt đối không được!”

Cứ như vậy, bởi vì cha con hai bên ý kiến không nhất trí, nghỉ hè mười hai tuổi của Ương Nại hầu hết ở cửa hàng hoa, vừa theo đám bạn trên phố chơi đùa, dùng phương thức trẻ con sống vui qua kì nghỉ hè, chờ năm học mới đến.

Trong khi cô đang chờ đợi đến thời điểm năm học mới thì ngày đó đột nhiên xuất hiện.

Ngày đó - một ngày cực kỳ quan trọng.

Ương Nại nghĩ, có thể quá khứ mười hai năm của cô quá hỗn loạn, cho nên ông trời mới có thể ban cho cô niềm vui lớn như vậy — hoặc phải nói là kinh sợ mới đúng.

Từ nhỏ đến lớn cô rất khinh thường truyện cổ tích, ở phố Mỹ Lệ đã lâu, thấy được truyện cổ tích cũng đều từ con người mà ra.

Ví như anh chàng “hoàng tử nhỏ”.

Thật cao, khuôn mặt vô cùng tuấn tú, toàn thân cao thấp tản mát ra loại cảm giác được nuôi dạy tốt.

Ương Nại trong khoảng thời gian ngắn có chút há hốc mồm, cho đến khi có đồ rơi trên đầu cô, cô mới phục hồi lại tinh thần.

Phải giày?

Bên tai cô truyền đến tiếng kêu to của Thư Trí, “Thắm Ương Nại, cậu làm sao thế?”

“Tớ làm sao?”

Ương Nại lấy lại tinh thần, quay lại với chuyện đang làm chính là cùng với Mao Mao và đám con trai thói kia đánh nhau, thì ra vừa rồi Mao Mao thừa dịp cô phân tâm thì ném một chiếc giày lên người cô.

Ương Nại mị mắt, nhặt chiếc giày vừa nện vào cô lên, hướng bầu trời ném đi, giày bay trên không vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp, vũng vàng rơi trên nóc nhà của một gia đình.

Mao Mao tức giận hét to: “Thắm Ương Nại, giày của tớ? !”

“Đáng đời cậu.”

Thấy vẻ mặt đối phương kích động, cô nhin không được cười to. Mẹ Mao Mao rất dữ, cô có thể tưởng tượng ra bộ dáng xấu hổ của Mao Mao khi bị mẹ hấn nủ lấy lỗ tai kéo đi xềnh xệch trên phố Mỹ Lệ, mắt mặt chết được! Huống chi, cổ họng mẹ Mao Mao rất lớn, không bao lâu nữa, đầu đường cuối ngõ, bao gồm tình nhân nhỏ bé của Mao Mao, tất cả mọi người đều sẽ biết hấn đang bị đánh đòn.

“Thẩm – Ương - Nại!” Mao Mao kêu to, “Cậu có gan thì đừng chạy!”

Một bên hần nói, vừa xông tới cô, Ương Nại chờ, sau đó chuyện liền xảy ra —

Mao Mao đi ngang qua trước mặt “hoàng tử nhỏ”, đột nhiên ngã một cái.

Ương Nại mở to mắt, từ khuôn mặt “hoàng tử nhỏ” này có thể thấy nụ cười thản nhiên bên trong, cô biết hần giả trò quỷ, nhưng hần đã dùng cách nào để gạt chân Mao Mao, không ai thấy rõ ràng.

Mao Mao đứng lên, khuôn mặt hung tợn vừa rồi biến hoá nhanh chóng, dừng lại ba giây rồi lập tức xoay người chạy trốn.

Thư Trí không rõ chân tướng, mở miệng hỏi Ương Nại, “Cậu ấy gặp ma sao, làm gì chạy nhanh như thế?”

“Tớ làm sao biết.”

“Hoàng tử nhỏ” vẫn còn mỉm cười.

Hần lấy một cái khăn tay sạch sẽ trong túi đưa cho Ương Nại “Lau mặt một chút đi.”

Ánh mắt giao nhau trong nháy mắt, trong khoảnh khắc, cô ngơ ngác gật đầu, ngơ ngác nhận lấy khăn mặt, ngơ ngác lau lau mặt mình, cho đến khi nhìn thấy khăn tay có vết bẩn nhàn nhạt, mới ý thức được bộ dạng nhem nhuốc của mình lúc này, ôi, chết tiệt! Chắc là lúc ngã ở cột điện đầu đường làm dơ.

“Cậu đến tìm người sao?”

“Tớ vừa chuyển đến.” “Hoàng tử nhỏ” chỉ vào nhà cửa hàng giấy viết thư ở vườn hoa đối diện vừa trùng tu xong, “Tớ tên là Viên Hi Hành.”

Thì ra “hoàng tử nhỏ” có tên gọi là Viên Hi Hành, hần là con trai người viết thư, tốt, xem ra có một chút thiện cảm.

“Tớ tên là Ương Nại, Thẩm Ương Nại, nhà tớ ở đối diện, thấy không?” Ương Nại chỉ vào cửa hàng - “Cửa hàng hoa Tinh Tinh.”

Ánh mắt hoàng tử nhỏ nhìn cô một cách ôn hoà.

Mười hai tuổi, không lớn không nhỏ, nhưng cô đã thoáng hiểu được mặt hồng tim đập là thế nào.

Ương Nại nghĩ, chẳng lẽ cuộc đời cô từ lúc này bắt đầu thay đổi hay sao? Thật sự có chuyện số phận được sắp đặt hay sao?

Đang lúc suy nghĩ cô chuyển loạn, vừa quay đầu lại thì phát hiện Ương Tê vừa tan học đứng phía sau mình.

Cô mặc váy màu xanh nhạt, cầm trên tay hộp đàn vi-o-lon, tóc dài xõa trên bờ vai, trời chiều phớt trên khuôn mặt trắng nõn của cô, giống như búp bê mỉm cười.

Tầm mắt “hoàng tử nhỏ” lướt qua bả vai cô, rơi vào trên người Ương Tê.

Một hồi thất vọng chợt xông lên đầu, thì ra thì ra là hần mỉm cười không phải vì cô, là vì Ương Tê.

Mà Mao Mao chạy trốn, cũng có đáp án - bởi vì Âm Âm và Ương Tê tan lớp trở lại, bị ý trung nhân nhìn thấy bản thân ngã nhào ngu xuẩn, muốn hần không bỏ chạy cũng khó.

“Ương Nại.” Ương Tê nhíu đôi mày thanh tú “Em sao lại làm mình ra bộ dạng này hả?”

“Chơi chứ sao.” Ương Nại chuyển sang Viên Hi Hành “Mặc dù không rất giống nhau, nhưng chị ấy là chị sinh đôi của tớ, Thẩm Ương Tê; Ương Tê, cậu ấy là hàng xóm đối diện mới dọn tới, Viên Hi Hành.”

Ương Tê mặt giãn ra, Viên Hi Hành cũng dãn dĩ mỉm cười.

“Về nhà thôi.”

“Ừ.” Ương Nại quay đầu, “À, còn nữa, Viên Hi Hành, khăn tay giặt xong tớ sẽ trả lại cho cậu ngay.”

Đêm hôm đó, Ương Nại nhìn trời sao ngoài cửa sổ, vừa cảm giác chúng giống như nhau vừa cảm giác chúng một điểm cũng không giống. Thì ra một người có thể trong thời gian rất ngắn thích một người khác, hơn nữa, một người cũng có thể trong thời gian rất ngắn phát hiện người kia không thích mình.

Ương Nại chưa từng hâm mộ “công chúa nhỏ” như Ương Tê, chưa từng có, cho đến thời điểm đó.

Khi cô thấy ánh mắt “hoàng tử nhỏ” nhìn Ương Tê, đột nhiên cô thật hy vọng mình là Ương Tê.

Thật tốt. . . Thật hy vọng mình là.

Ương Nại chăm chú nhìn gương, tỉ mỉ xem kỹ lông mày, mắt, sống mũi. Thì ra con gái tới tuổi nhất định tự nhiên sẽ xuất hiện loại hành vi này.

Hai mươi lăm tuổi.

Ương Tê từ bốn năm trước đã tốt nghiệp hệ ngoại ngữ, bây giờ ở trường học làm Giáo viên dạy Anh văn, mà nhân phẩm thì quả nhiên thuộc dạng “Không phụ sự mong đợi của mọi người”. Trong khi cô – Ương Nại liên tiếp phạm sai lầm ở 3 kỳ thi. Cứ như vậy, bạn học trong nước học đến trung học, cô vẫn còn lớp bốn, người ta học ĐH năm 3, cô mới học năm nhất, mà khi người khác đã xông xáo xã hội nhiều năm, cô mới vừa vặn lấy được bằng.

Học hệ tiếng Trung kéo dài một năm sau, rốt cuộc cũng được bạn học giúp một tay, cùng với sự thương hại của giáo sư mới miễn cưỡng tốt nghiệp, thành tích tốt nghiệp không xuất sắc, nhưng nhìn dọc qua điểm số, nói mệnh số của cô tạm coi như tốt đi.

Mặc dù cô tốt nghiệp Học viện thánh Mary của Bộ Giáo Dục, nhưng nói ra ngoài thì mười người có đủ mười người sẽ dùng loại giọng điệu nghi hoặc hỏi: “Học viện Thánh Mary? Đài Loan có học viện đó sao?”

Mỗi khi ở thời điểm này, thân là người của học viện thánh Mary - Ương Nại nhất định sẽ ưỡn ngực, hô to: “Đương nhiên là có.”

“Thế nào, chưa từng nghe qua sao?”

“À, cái này.” Đây thật khó trả lời.

Bằng lương tâm mà nói, Ương Nại từ khi bước vào học viện, mới biết Đài Loan có một học viện này, hơn nữa còn ở Bình Đông xa xôi.

Giới thiệu vắn tắt về học viện này, chỉ có một câu - Học viện xinh đẹp bên bờ biển.

Cư như vậy cô tưởng tượng cảnh sắc tươi đẹp, bãi biển trong xanh, trong trường học tràn đầy màu xanh cây lá. Vì vậy, Ương Nại cứ như vậy bị gạt.

Mặt trời phơi đỏ da, gió biển thổi một năm bốn mùa như bị điên, mà quang cảnh huyện Bình Đông, căn bản cùng trường học không liên quan.

Tháng đầu tiên tựu trường, Ương Nại có ý nghĩ xách hành lý trở lại Đài Bắc, nhưng nhìn cảnh thi đại học khó khăn, cô chỉ còn cắn răng nhẫn nại.

Ta nhịn, ta nhịn, ta nhịn nhịn một chút.

Rốt cuộc ông trời cũng không phụ người có lòng, bất kể nói thế nào, cô cuối cùng đã tốt nghiệp.

Không cần đưa tay xin tiền cha.

Không còn cảm giác như nhân sĩ cổ đại ở biên cương.

Còn nữa, còn nữa, chính là nếu thân thích tám trăm năm không thấy hỏi thăm “Ương Tê ở trường sư phạm, vậy Ương Nại đâu” thì cha Thẩm không cần lẩn nữa lúng túng nắm tóc ừ à à ... có thể đường đường chính chính nói “Ương Nại cũng làm giáo viên” - cách nói này Ương Nại tự mình cho rằng đúng vô cùng.

Cô cũng nghĩ sẽ xin dạy học ở trường, chỉ là trước hết cần có người nguyện ý nhận học viên tốt nghiệp thành tích thấp của học viện thánh Maria như cô.

“Ương Nại?” Là thanh âm Ương Tê, “Em ở đâu?”

“Trong phòng.”

Một hồi tiếng bước chân truyền đến, sau đó cửa phòng bị kéo ra, Ương Tê đi vào “Sao lại một mình ở trên lầu?”

“Em đang nghiên cứu xem mình già đi bao nhiêu.”

“Mới hai mươi lăm tuổi mà thôi, già bao nhiêu chứ?”

“Không phải già rồi, chỉ là ý tứ giống như già hơn hồi trước.” Ương Nại ngồi xuống trên nệm tatami, ánh mắt rơi vào tờ báo tìm việc được khoanh mấy vòng đỏ đỏ trên bàn “Thật kỳ quái, mùa hè năm ngoái, em vẫn còn rất an nhàn, thế nào năm nay đột nhiên lại thấy gian nan khổ cực thế này chứ?”

“Vậy có cái gì không tốt?”

“Em khẩn trương nha, hơn nữa, bạn học trung học biết em tốt nghiệp, mỗi người gọi điện viết thư nói công việc có bao nhiêu khó tìm, còn có người nói rằng cô ấy trong vòng hai năm đổi mười lăm công việc, trời ạ, em bị những thứ kia làm cho cuống cuống hết rồi.”

Ương Tê suy nghĩ một chút, “Đừng lo, Ương Nại, chính em vừa tìm trước, chị sẽ vừa hỏi giúp em bên trường có thiếu việc hay không, chỉ là ...chị nói trước, tiền lương không cao lắm đó.”

“Em không ngại đâu.” Ương Nại ôm cổ chị “Chị thật tốt.”

Ương Tê cười khê vuốt tóc của cô “Phát thần kinh cái gì chứ.”

“Người ta biểu lộ thật tình nha.”

Ôm Ương Tê, trên người cô ấy có mùi thơm nhàn nhạt, Ương Nại cảm thấy rất an tâm.

Đây là chị song sinh của cô, mặc dù họ đã là người lớn, nhưng những năm gần đây, cô còn thói quen làm nũng Ương Tê một chút, bởi vì cô hoàn toàn không có ấn tượng với mẹ, thân mật như vậy có thể đền bù cho tiếc nuối trong lòng.

“Ương Nại.”

“Sao chị?”

“Có rảnh rồi thì nhớ gọi điện thoại cho Viên Hi Hành đi. Anh ấy luôn hỏi em, nếu biết em đã trở lại, nhất định sẽ rất vui đấy.”

“Anh ấy làm luật sư cũng bận rộn lắm rồi.” Cô nói từ chối.

“Anh ấy lần trước vội đem vụ án giải quyết xong, anh ấy có nói qua, nếu Ương Nại trở lại, nhất định phải nói cho anh ấy biết, cho dù nửa đêm canh ba cũng không việc gì.” Ương Tê vỗ nhẹ gò má cô một chút, khẽ mỉm cười, “Chị gần đây bận rộn chuyện học sinh thi cử, không có thời gian, chính em liên lạc với anh ấy, thế nào?”

Mấy năm gần đây, giới luật đột nhiên xuất hiện một cái tên rất đơn giản “Văn phòng Luật sư Thanh Thiên”.

Tên như nghĩa, dĩ nhiên chính là hi vọng có thể trở thành Bao Thanh Thiên hiện đại, giải oan vì dân, tiếng nói vì dân — đây là nhìn trên bảng hiệu cũng thấy rõ.

Nhưng cũng tiếc là, mỗi người nhận định nghĩa công bằng không giống nhau, vì vậy, bọn họ cũng chỉ đứng ở góc độ người ủy thác, giải oan theo luật pháp, tiếng nói cùng luật pháp, mặc dù nổi tiếng không bằng những văn phòng lâu năm, nhưng dựa vào đoàn luật sư ưu tú, danh tiếng cũng vang dội.

Người phụ trách Trần Quốc Uy đã từng rất tự hào nói: “Uy tín quyết định tất cả.”

Mà Văn phòng Luật sư Thanh thiên làm ăn rất uy tín.

Trong thời đại tắc đất tắc vàng, Văn phòng luật sư Thanh Thiên độc chiếm tầng hai mươi, tổng cộng có năm người, sở trường theo những lĩnh vực luật khác nhau, nhưng không làm việc theo cách truyền thống.

“Cứ để đó trước đi, trở lại tôi sẽ uống.” Viên Hi Hành đứng lên, cầm bóp da, chìa khóa, điện thoại di động, “Tôi có việc muốn ra ngoài, ăn xong bữa trưa mới trở lại, khách hàng tìm tôi, xin họ lưu lại số điện thoại, người trong công ty tìm, nói họ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi là được, cứ như vậy đi.”

2. Chương 2

Viên Hi Hành chuyển đến phố Mỹ Lệ hơn một năm.

Ương Nại mười ba tuổi đã sớm mặc đồng phục Quốc Trung Sinh (trường Trung học Quốc gia), cô đã qua trung học năm nhất như vậy, qua mùa hè này, sẽ lên năm hai.

Bởi vì gần nhà, Ương Nại rất nhanh cùng Viên Hi Hành biến thành bạn tốt trong mắt những đứa trẻ phố Mỹ Lệ.

Đúng, chỉ là bạn tốt.

Ương Nại biết Viên Hi Hành hơn cô ba tuổi, cha mẹ ly dị, là con trai độc nhất trong nhà. Trước năm mười hai tuổi, anh ở cùng mẹ, sau đó vì mẹ anh tái hôn nên anh trở lại bên cạnh cha.

“Cho nên tớ vô cùng hâm mộ cậu đấy Ương Tê à, cảm giác có anh chị em thật tốt”

“Ừ, hơn nữa Ương Tê rất quan trọng với tớ đó.”

“Rất quan trọng?” Viên Hi Hành cười cười, “Nghe cậu nói thật kì quái đấy.”

“Thật mà, sau khi mẹ rời đi, tớ sáu tuổi, sáu tuổi rất lớn đúng không? Nhưng là kỳ, tớ hoàn toàn không nhớ gì về chuyện của mẹ.”

“Một chút cũng không nhớ rõ sao?”

Ương Nại nhìn lên hần một cái, mỗi khi cô nói đến chuyện này, người khác nếu không phải há to mồm lộ vẻ khó tin, bằng không chính là cười ha ha nói “Ương Nại cậu đừng nói giỡn”, không ai coi lời của cô là thật, nhưng Viên Hi Hành tựa hồ là ngoại lệ.

Anh rất nghiêm túc nghe, hơn nữa không cười cô.

Thái độ ôn hòa như vậy đối với cô mà nói là một loại khích lệ, vì vậy cô gật đầu một cái: “Ừ.”

Ương Nại nhớ có một đoạn thời gian, cha mang cô đến một căn phòng rất lớn ở bệnh viện, thầy thuốc nói chuyện với cô rất nhiều, nhưng cô vẫn không nhớ nổi chuyện trước sáu tuổi.

“Thầy thuốc nói, đây là bệnh do kích thích quá lớn nên bản thân tự lựa chọn mất đi trí nhớ, chuyện này đối với vài người sẽ tốt, đối với vài người lại không, tớ hình như thuộc về loại sau rồi. Ương Tê lại bất đồng, chị ấy nhớ tất cả mọi chuyện, chị sẽ chỉ vào hình, nói cho tớ biết, chụp từ lúc nào, mẹ nói cái gì, tớ lại nói cái gì, Ương Tê không chỉ là chị tớ, còn thay mẹ chăm sóc tớ, cho nên Ương Tê đối với tớ rất quan trọng.”

Ương Tê.

Ương Nại mãi cho đến khi lớn, mới biết “Tê” là hoa quế.

Chỉ là Ương Tê không giống hoa quế, tương đối giống như Bách Hợp hơn, bởi vì Bách Hợp rất thanh nhã, rất cao quý, cảm giác cùng Ương Tê giống nhau như đúc.

Ương Tê thật xuất sắc.

Cho nên bọn họ là một đôi song sinh không quá giống nhau.

Có lúc cô sẽ nhìn gương ngấn người, nghiền cứu ngũ quan và bộ xương của mình, hoặc là dánh dấp đi bộ. Nếu như chỉ nhìn mặt, cô và Ương Tê cơ hồ không có gì bất đồng, chỉ là cuộc sống không phải chỉ bằng khuôn mặt, chung đụng lâu dài, cá tính cũng khác nhau.

Lấy Viên Hi Hành ra mà nói, hần có thể trong thời gian rất ngắn phân biệt được hai người bất đồng, cho dù mặc đồng dạng, hần vẫn có biện pháp trước tiên nói ra ai là chị, ai là em. Một năm này, không có một lần nói sai.

“Thật ra cậu và Ương Tê không giống nhau, một chút cũng không giống.”

“Ừ”, Ương Nại đau lòng gật đầu, cô biết, chỉ là tự mình biết là một chuyện, nhưng từ trong miệng người khác nghe được, lại là một chuyện khác.

Thích sao.

Nhìn vào ánh mắt anh lại thấy rõ ràng như vậy, nên hẳn là có liên quan đến thích rồi.

Chữ “thích” này, có lúc cảm thấy rất đơn giản, có khi lại cảm thấy rất khó khăn.

Theo bạn cùng lớp của cô nói, cư nhiên cũng có người thích Viên Hi Hành! Mặc dù cùng một trường học, nhưng sự hiểu biết của anh lại vượt quá một học sinh năm hai bình thường, như thế nào cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chỉ có thể nói anh là vật sáng trời sinh thôi.

Tựa như vai nam chính trong manga, vĩnh viễn là hội trưởng học sinh danh tiếng đệ nhất, đội bóng chày xếp hạng bốn, toàn bộ đều là vinh quang của anh.

Ở trường học đã vậy, ở phố Mỹ Lệ cũng thế.

Mới đến một năm ngắn ngủn, anh đã biến thành ác mộng của trẻ em cùng lứa, bởi vì mỗi bà mẹ luôn nói với con mình: “Con xem con, con xem con, đây là thành tích gì? Viên Hi Hành người ta có thể thi 90, 100, con tại sao lại không được thế?”

Còn may là, trong đó không bao gồm Ương Nại.

Thật ra không phải cô có địa vị ngang bằng, mà là cha Thẩm đối với giáo dục luôn để con cái chọn lựa, chỉ cần không học hư, tất cả đều có thể thương lượng.

Cảm kích người cha sáng suốt, Ương Nại thầm nghĩ. Bằng không đừng nói Viên Hi Hành, chỉ là Ương Tê xuất sắc, cũng đủ khiến cô bị so đến mặt xám mày tro rồi.

“Ương Nại, ngăn người cái gì à?”

Ương Nại quay đầu lại, vừa đúng lúc Viên Hi Hành tiến vào, khuôn mặt tươi cười đẹp mắt.

“Em đang nghĩ đến Ương Tê.”

Anh nhướn mi, “Nghĩ đến Ương Tê?”

“Không phải, à, cũng đúng, haizz, em chỉ đang suy nghĩ, lúc trong bụng mẹ, có phải mẹ đem tất cả thông minh đều cho Ương Tê, cho nên em học mới kém như vậy.”

“Thành tích không tốt không có nghĩa là tất cả, em vẫn có sở trường đó thôi, giống như là.”

Ương Nại nhìn anh, giống như là cái gì?

Ở trong lòng Viên Hi Hành, cô có sở trường gì?

“Giống như là. ừm, giống như là.” Gương mặt thiếu niên của anh xuất hiện nhất mạt làm khó, ấp úng một hồi, rốt cuộc trong ánh mắt mong chờ sáng lấp lánh của Ương Nại phun ra mấy cái chữ, “Giống như là sức lực cô ấy kém hơn Ương Nại em.”

“Cái gì? !”

“Anh nói, sức lực của em lớn hơn.”

Sức lực của cô lớn hơn Ương Tê?

Đây được coi là ưu điểm gì? Huống chi hơi sức lớn cũng không phải cô nguyện ý, ai bảo cô là con gái chủ cửa hàng hoa, nghỉ đông và nghỉ hè đều ở nhà giúp một tay, hoa tươi đất bùn ngày ngày chuyển vào mang ra, như vậy qua 13 năm, số 197 phố Mỹ Lệ, người người đều biết cô là đại lực nữ.

Viên Hi Hành vừa cười, “Ương Nại, em giận anh sao?”

“Anh đừng lo, em không có giận.” Anh chỉ là lo lắng cô sẽ tố cáo với Ương Tê thôi.

Viên Hi Hành thích Ương Tê, cả phố Mỹ Lệ mọi người đều biết.

Mặc dù nhân vật chính tuổi không qua 16 và 13, nhưng bởi vì thật sự rất xứng đôi, người lớn cũng đều nhắm một mắt mở một mắt.

“Muốn đi dạo đề hay không?”

Ương Nại nhướn mày, đề tài thế nào đột nhiên chuyển tới đề?

“Đi dạo đề.” Viên Hi Hành kéo tay cô, chạy ngược hướng phố Mỹ Lệ, “Hiện tại đi, vừa vặn nhìn trời chiều.”

“Tự em sẽ đi, đừng kéo, đừng kéo nữa ——”

“Nhà hàng vườn hoa trên không” là khu buôn bán mọi người thích nhất.

Nhà hàng cao hai mươi mấy lầu, trần nhà cao, không gian rộng rãi chạy dọc theo hai bên cửa sổ thủy tinh, sắp thành 20 bàn, khiến khách hàng bất kể ngồi nơi nào, cũng có thể thưởng thức cảnh đẹp ngoài cửa sổ.

Ban ngày không cảm thấy đặc biệt, chỉ cần trời vừa tối, ánh đèn phòng ăn mờ mờ, là có thể thưởng thức được cảnh thành phố về đêm, vì vậy rất được nhiều khách quý hoan nghênh.

Giờ phút này mười một giờ trưa, khách còn không nhiều.

Có mấy vị trung niên vừa ăn vừa nói chuyện, hai đôi tình nhân trẻ tuổi, bốn cô gái, cộng thêm một góc bàn, xem ra cũng không giống tình nhân, lại không giống nam nữ đồng nghiệp - thành thật mà nói, Ương Nại cũng không biết vì sao Viên Hi Hành không có việc gì lại mang cô tới phòng ăn cao cấp như vậy, nhưng bởi vì tiền lương anh cao, cho nên cô cũng không có cảm giác tội ác.

Ương Nại rất nhanh quyết định, “Mỳ Ý, cảm ơn.”

“Hai phần.”

Người nữ phục vụ thu hồi thực đơn, “Xin chờ một chút.”

Ương Nại cầm ly nước, hớp một ngụm mang theo vị nước đá chanh, lộ ra vẻ mặt thỏa mãn. Cả buổi sáng, cô vẫn ở trong tâm trạng khẩn trương, cho nên vẫn chưa uống nước, cho đến vừa rồi thấy ly nước đá, mới nhớ tới mình đã khát nước.

Một hơi uống hơn phân nửa ly, mới tiêu mất một chút khí nóng mùa hè.

Ngồi đối diện bàn ăn, Viên Hi Hành khẽ mỉm cười, “Có muốn thêm nước không?”

“Không cần, nếu uống thêm nữa thì một chút sẽ ăn không ngon.” Ương Nại để ly nước xuống, “Em không quấy rầy công việc của anh chứ?”

“Không có.”

“Vậy thì tốt.” Ương Nại lộ ra an tâm về mặt, “Mặt trời thật lợi hại, em cảm giác mình như đang đi trên khối sắt, rõ ràng ở nơi mát mẻ, vẫn cảm thấy có khói từ trên đầu bốc ra, thật đáng sợ.”

“Phỏng vấn công ty thương mại thuận lợi sao?”

“Không phải rất thuận lợi.”

“Vấn đề ở chỗ nào?”

“Người phỏng vấn hỏi bằng tiếng Anh, nhưng Anh văn của em không tốt, nhiều câu chỉ nghe được 1 chữ, cho nên em nghĩ, có lẽ là ông nói gà bà nói vịt thôi. . . .” À, đợi chút, Viên Hi Hành mới vừa hỏi cô cái gì?

3. Chương 3

Phỏng vấn công ty thương mại?

Cô ở trạm xe điện ngầm gọi cho anh chỉ nói “Em vừa đi phỏng vấn”, mà không phải nói “Em vừa đi phỏng vấn công ty thương mại”, anh làm sao biết?

“Anh.”

Viên Hi Hành khẽ mỉm cười, “Anh thế nào?”

Đáng ghét, biết rõ ràng cô kinh ngạc cái gì, còn giả bộ ngu ngơ.

Đôi tay Ương Nại đỡ ở mép bàn, thân thể nghiêng về phía trước, “Làm sao anh biết em phỏng vấn ở đâu?”

“Ương Tê nói cho anh biết.”

“Anh hỏi Ương Tê?”

Viên Hi Hành chỉ là cười cười, ngược lại không có phản bác cách nói của cô.

“Tại sao anh lại hỏi Ương Tê chuyện như vậy?”

“Em ăn nhầm thuốc nổ à?”

“Anh không hiểu sao.” Ương Nại cầm ly nước lên, ừng ực ừng ực đem nửa ly nước còn lại uống hết, “Trường học Ương Tê vốn đang thiếu một người, chủ nhiệm cũng đồng ý để cho em đi làm, nhưng không ngờ quản lý lại cứng rắn không chấp nhận, nói tất cả phải theo quy cũ, bởi vì em không có kinh nghiệm, dĩ nhiên cũng không hiểu rõ, Ương Tê đang nổi nóng, anh còn hỏi chị ấy chuyện công việc của em.”

Viên Hi Hành nhướng mi, “Ương Tê vì chuyện của em mà tâm trạng không tốt?”

“Đúng rồi.”

“Rất tức giận?”

“Giận đến không tưởng tượng được. Em nghe nói ngày đó chị cùng tên quản lý gây gổ trong điện thoại, làm em sợ muốn chết, Ương Tê phát hỏa rất lớn, cái người đàn độn, ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc.”

Nói một hơi vài chục lần ngu ngốc, cho đến lúc người phục vụ mang mỳ Ý đặt lên bàn, thức ăn ngon bốc hơi nóng cuối cùng làm cô tạm thời im lặng .

Sợi mỳ vàng óng, xem ra ăn thật ngon.

“Ương Nại.”

“Hả?”

“Có muốn tới Văn phòng làm không?”

Đang khuấy vắt mì, Ương Nại dừng chuyển động nữa, sau hai giây, ngẩng đầu lên nhìn anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện một mảnh hoài nghi “Anh vừa nói cái gì?”

“Anh nói... ” hần cố ý thả chậm ngữ điệu, “Có muốn tới làm ở văn phòng anh không? Anh có một trợ lý muốn kết hôn, anh muốn mời người tới thay thế công tác của cô ấy.”

Trợ lý? Nghe không tệ, mặc đồ công sở, ở phòng điều hòa, đánh một chút chữ, tra xét số liệu, thu phát truyền đơn, hơn nữa còn có thể quá giang xe Viên Hi Hành đi làm, nghĩ thế nào đều là một chuyện rất hoàn mỹ, nhưng là —

Ương Nại nhắc nhở anh: “Anh biết em tốt nghiệp học viện Thánh Mary đúng không?”

“Anh biết.”

“Trường học của em không có khoa pháp luật đấy.”

Anh buồn cười: ” Dĩ nhiên anh biết.”

“Vậy anh còn dám bảo em làm trợ lý? Ngay cả luật này luật kia em cũng không biết.” Ương Nại chuyển động nữa, đem sợi mì cuộn lên, ăn một miếng, “Chỉ là, nếu trực điện thoại hoặc thư ký em có thể đảm nhiệm, em biết nói chuyện, hơn nữa pha cà phê cũng không khó uống.”

“Anh không cần trực điện thoại, cũng không cần thư ký, anh chỉ cần một trợ lý, sẽ không sao đâu, anh có thể dạy em, từ từ học, luôn luôn có thể học được.”

Ương Nại dừng nữa lần thứ hai, không thể nào, vì một nụ cười của Ương Tê mà hy sinh như vậy?

Mặc dù cô chưa từng trải xã hội, nhưng cũng biết cố dùng một người vừa không có kinh nghiệm vừa không có bằng cấp liên quan, đối với cấp trên mà nói là chuyện rất khó khăn.

Nhìn thanh mai trúc mã, cô nên khuyên anh suy nghĩ thật kỹ, không nên nhất thời xúc động mà đưa ra quyết định, chỉ là. Chỉ là trong lòng cô vẫn có một bí mật nhỏ nhỏ.

Bí mật mười hai tuổi của Thẩm Ương Nại.

Ngày đó cô thích hoàng tử nhỏ đã thay cô gạt chân Mao Mao, cho dù hoàng tử nhỏ không thích cô.

Chỉ cần có thể cùng anh ở chung một chỗ, cô đã cảm thấy thật cao hứng, “bạn bè” cũng tốt, “hàng xóm” cũng tốt, thậm chí chỉ là ” em gái Ương Tê ” cũng tốt.

Cô biết Ương Tê chỉ coi Viên Hi Hành là bạn bè bình thường, nếu như chị ấy đã đi làm ở văn phòng, bọn họ có thể ngày ngày gặp mặt, nếu cô thoáng thay đổi mình một chút, nói không chừng, nói không chừng.

“Ương Nại.” thanh âm Viên Hi Hành ở bên tai, “Em cứ khuấy như vậy, mỳ sẽ nát hết.”

“À?”

“Ăn trước đi, chuyện anh nói, em suy tính một chút, mấy ngày nữa trả lời anh.”

Văn phòng luật sư Thanh Thiên chân chính có bốn luật sư, Chủ nhật cố định mỗi tháng sẽ tới quây rượu tụ họp một chút.

Vừa mới bắt đầu, bọn họ còn đề cử quán, tuần này do Viên Hi Hành dẫn đường, cuối tuần do Giang Lê Văn phụ trách, tiếp theo là Tống Nghi San, Lưu Đại Hiên, qua một vòng, lại đổi phiên, nhưng không biết từ lúc nào, bọn họ dần dần cố định một quán.

Bởi vì quán rượu cách Văn phòng luật sư Thanh Thiên rất gần, bởi vì quán trang trí rất tốt, bởi vì rượu uống rất ngon. Những thứ kia toàn bộ không phải lý do, nguyên nhân chân chính chỉ có một — lười.

Bọn họ không muốn tiêu phí thời gian để tìm đường và lái xe.

Nếu địa điểm cũng không tệ lắm, tất cả mọi người thấy thoải mái, tự nhiên không cần đổi đi đổi lại, nhất là có một lần Giang Lê Văn bởi vì không tìm được địa điểm mà lạc đường, bọn họ càng cảm thấy đối với bọn họ mà nói, chỗ tốt nhất chính là địa điểm cố định.

Bọn họ quen ngồi ở góc, bởi vì chỗ này có thể thấy tình trạng cả quây rượu.

Nữ luật sư duy nhất - Tống Nghi San đối với tình huống như thế giải thích rằng: “Luật sư không thích có chuyện gì mà mình không nắm giữ được.”

Đối với câu này, Viên Hi Hành đồng ý một nửa.

Mặc dù luật sư không thích có chuyện mình không nắm giữ, nhưng chỉ tương đối, cũng không ai thích tình huống như thế.

Tỷ như anh và Ương Nại.

Phần lớn thời điểm, anh có thể chính xác đoán ra tâm tư và ý nghĩ của cô, nhưng có lúc hệ thống dò xét sẽ không nhạy, mà khi anh không cách nào đọc ra ngôn hành cử chỉ đại biểu ý nghĩa của cô thì cảm giác của anh sẽ vô cùng kém.

Đề nghị của anh với Ương Nại tốt lắm. Luôn luôn thích tốc chiến tốc thắng như Ương Nại, lần này cứ nhiên kéo hơn một tuần lễ còn không cho anh đáp án, “kéo” như thế thật sự không giống tác phong Ương Nại.

Viên Hi Hành day day huyết thái dương, trở lại thực tế.

Thực tế thì, hôm nay là Chủ nhật thứ hai của tháng sáu, bốn vị luật sư theo lệ xử lý xong công việc liền tới quây rượu, ngồi trên ghế sa lon mềm lớn, bốn người thần thái sáng láng lúc sáng, bây giờ lại không hên mà cùng lộ ra một chút mất tinh thần.

Giang Lê Văn điểm khói, giống như nghĩ đến chuyện buồn cười: “Này, nói với các cậu một chuyện cười, trước kia chúng ta kiện Lý Thế Văn nghỉ việc, có ấn tượng không? Nghi San cậu còn nhớ không, Đại Hiên. Cậu cũng không nhớ, ” thấy hần lắc đầu, hần chuyển sang nhìn Viên Hi Hành: “Hi Hành cậu thì sao?”

Viên Hi Hành suy nghĩ một chút, giống như. Có một người, luật sư “ Chính Nghĩa ”?

“Bingo.” Giang Lê Văn vỗ tay, vẻ mặt rất thích, “Hần hiện tại bị chính người ủy thác quẫn rồi, đối phương còn là một người có gia đình.”

Viên Hi Hành cảm thấy có chút buồn cười, chuyện người ủy thác yêu luật sư như vậy bọn họ thỉnh thoảng có nghe thấy, thành thật mà nói, rất phiền toái, huống chi vẫn là người có gia đình.

“Bíp.” âm thanh báo tin nhắn truyền đến.

Viên Hi Hành mở điện thoại di động, là tin nhắn của Ương Nại.

Nội dung vô cùng đơn giản, chỉ có một chữ: “Được”.

Trên mặt Viên Hi Hành không tự chủ nhiều hơn một nụ cười.

Vừa vặn cảm thấy Ương Nại có điểm lạ, cô lập tức khôi phục lại phương thức xử lý vốn có, người khác phải nói vài câu, cô chỉ dùng một chữ trả lời chắc chắn.

Viên Hi Hành bấm điện thoại di động, bên tai vẫn là lời phát biểu của cộng sự về sự kiện Lý Thế Văn.

“Đầu năm nay chuyện lạ đúng là nhiều.”

“Nghe nói, hần đã đem vụ án trên tay chuyển cho người khác nhận, kiếm tiền mặc dù quan trọng, nhưng an toàn của mình cũng rất lớn đó nha.” Giang Lê Văn bưng ly Manhattan, một hơi uống cạn nửa ly, đột nhiên ‘A’ một tiếng, “Hi Hành, cậu không sao chứ, thế nào hôm nay không nghe cậu nói chuyện? Có chuyện gì cùng nói, nhiều người thì sẽ có nhiều ý kiến hay, đúng không?”

Viên Hi Hành khẽ mỉm cười: “Anh say rồi, để em đưa anh về.”

“Anh đưa cho.” Lưu Đại Hiên đứng dậy, “Hần về cùng hướng với anh, cậu đưa Nghi San về đi.”

Vì vậy bốn người chia làm hai xe.

Viên Hi Hành và Tống Nghi San trong xe tán gẫu vụ án, tán gẫu tin tức, tùy tiện nói một chút. Bên trong xe, anh nghe lại một bài hát tiếng Anh – Close to you.

On the day that you were born

The angels got together

And decided to create a dream e true

So they sprinkled moon dust in your hair of gold

And star light in your eyes of blue

Khi sắp tới chỗ Tống Nghi San, cô đột nhiên nghĩ đến điều gì, mở miệng hỏi: “Tối nay tâm tình cậu đặc biệt tốt, phải không?”

“Có sao?”

“Từ lúc nhận được tin nhắn đến giờ, cậu vẫn còn đang cười đấy.” Mặc dù có điểm thất lễ, nhưng cô còn thử dò xét hỏi: “Bạn gái nhắn sao?”

Đối mặt với vấn đề này, Viên Hi Hành chỉ cười cười, không trả lời.

4. Chương 4

Ương Nại chính thức ý thức được mình là một nữ sinh, là ở tuổi mười bốn.

Ngày đó, là buổi học cuối cùng trước kỳ nghỉ xuân, vì vậy trong lớp tất cả mọi người thật cao hứng, mấy hội bạn học khá thân cùng nhau hẹn ra ngoài chơi, Ương Nại cũng không ngoại lệ.

Trong lớp, Ương Nại là bạn tốt của Phan Hương Khởi và Lý Tư Phân.

Sau khi tan học, cô nhanh chóng vọt tới trước chỗ ngồi, “Hương Khởi, Tư Phân, chúng ta đi xem phim có được không?”

Hương Khởi không trả lời, ngược lại Tư Phân thần thần bí bí mở miệng: “Không được.”

“Vậy ngày mai thì sao?”

“Ngày mai cũng không được.”

“Các cậu ” Ương Nại hoài nghi nhìn hai bạn tốt: “Có phải có chuyện gì len lén đạt thành hiệp nghị, không cho tớ biết có phải không?”

Hương Khởi mặt đỏ lên: “Cái đó. Cái đó.”

“Tớ giúp câu ấy nói, Ương Nại, đây là bí mật đó.” Tư Phân mập mờ cười, cố ý hạ thấp giọng, “Hương Khởi không phải thích một học sinh năm hai ở bộ bóng chày đội sao? Cậu ấy muốn tỏ tình.”

Ương Nại “À” một tiếng, ngạc nhiên: “Ồ, có thật không? Là ai, là ai vậy?”

“Đội trưởng bóng chày.”

“À, thì ra là đội trưởng đội bóng chày. . . .” Nhưng... đợi chút, không đúng, đội trưởng bóng chày năm hai, đó không phải là. . . không phải Viên Hi Hành sao?

Hương Khởi cùng anh ấy?

Làm sao đây! Đội bóng chày năm hai có 40, 50 thành viên, thế nào Hương Khởi vừa vặn thích Viên Hi Hành? Trong lòng hẳn đã có Ương Tê.

Không phải cô thiên vị chị của mình, nhưng so với Ương Tê, Hương Khởi một chút phần thắng cũng không có, nếu so mã tranh tài một vòng, Ương Tê sẽ dẫn xa đến hơn 20 con ngựa.

“Ương Nại, cậu làm sao vậy?”

“Tớ? Tớ không sao.” Ương Nại cười khan hai tiếng, “Vây. . . Hương Khởi, cậu từ từ tỏ tình đi, tớ về nhà trước.”

“Cậu không ở lại đi theo tớ à?” Hương Khởi hỏi, vẻ mặt giống như rất hi vọng cô lưu lại.

“À, không được.”

Viên Hi Hành thích Ương Tê, tự nhiên không thể tiếp nhận Hương Khởi, lưu lại, cũng chỉ nhìn cô bị cự tuyệt mà thôi, tình huống như thế nhiều người bên cạnh, chỉ khó chịu hơn. Nhưng, cô lại không thể đành hoàng nói với Hương Khởi như vậy, bởi vì bất kể người trong lòng Viên Hi Hành là ai, cô đều không có quyền ngăn cản Hương Khởi tỏ tình.

“Nếu như thay đổi chủ ý đi chơi, nhớ gọi điện thoại cho tớ.” Ương Nại cầm cặp sách, đối với hai bạn tốt vẫy vẫy tay “Tớ đi đây, bye.”

Lần đầu tiên một mình về nhà, cảm giác thật kỳ quái.

Bốn phía yên tĩnh, đường cũng có vẻ dài hơn, trời chiều đầu mùa xuân nhàn nhạt đỏ, rất thích hợp với tâm tình tế nhị của cô bây giờ.

Ở trong mắt người lớn, mười bốn tuổi cũng còn con nít, chỉ là trong mắt trẻ con, mười bốn tuổi đã là đủ để biết “tim đập thành thịch” là cảm giác gì.

Ương Nại thích Viên Hi Hành, hai năm qua chưa từng thay đổi.

Cô có đầy đủ lý trí khống chế tâm tình của mình, cho dù rõ ràng tâm ý của mình, nhưng vẫn có thể làm ra vẻ chuyện gì cũng không có. Cô cùng Viên Hi Hành có lúc cùng nhau đi học, có lúc cưỡi xe đạp ở đề truy đuổi, bọn họ thường thường chơi chung một chỗ, Ương Nại che giấu bí mật của mình rất tốt, cô tin tưởng trừ mình ra, không có ai biết bí mật này.

Bí mật duy nhất cô không chia sẻ với Ương Tê.

“Thẩm Ương Nại.”

Ương Nại quay mặt sang, thấy người đi tới là Mao Mao.

Cô và tên Mao Mao này gần 2 năm nay đã hòa bình rồi, nhưng bởi vì tích oán đã sâu, cơ hội hai người nói chuyện cũng không nhiều, nếu thời gian cho phép, cô sẽ chấp nhận đi đường xa đi học, chỉ vì không muốn qua cửa hàng nhà Mao Mao.

Thật sự không muốn nói chuyện với hắn, chỉ là cha Thẩm nói, làm người phải có lễ phép, nếu hắn mở miệng trước, cô cũng không thể vẫn nghiêm mặt như cũ.

“Cậu tìm tớ có chuyện gì?”

Mao Mao còn chưa lên tiếng mặt liền đỏ ửng: “Cái đó.”

Ương Nại nhìn bộ dáng của hắn trong lòng rất ngạc nhiên, từ nhỏ tới hiện tại, hắn vẫn thích khi dễ nữ sinh, cư nhiên bây giờ còn bắt chước người ta đỏ mặt?

Buồn cười muốn chết, nhưng lại không muốn thất lễ như vậy, cô chỉ phải liếc mạt nhin: “Sao vậy?”

Mao Mao nhìn chung quanh, xác định bên đề không có người quen, rất nhanh từ trong cặp xách lấy ra một phong thư màu xanh nhạt, hơn nữa lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đặt vào trong tay cô: “Cho cậu.”

“Cho tớ?” Ương Nại bị hành động quỷ dị liên tiếp của hắn làm cho không hiểu ra sao, nhìn một chút bức thư màu xanh nhạt trong tay, “Cái gì vậy?”

“Nhìn xem sẽ biết.”

Mao Mao bỏ lại một câu nói, nhấc chân chạy như điên, khi Ương Nại nhắc lại nghi vấn, hắn đã chạy đến chỗ rất xa rồi, bóng lưng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, sau đó biến mất trong ánh chiều, để lại một mình Ương Nại, một người lăm bầm lăm bầu.

“Đồ điên, có lời gì không nói còn viết thư, nói ra không nhanh hơn sao? Thật là khó hiểu.”

Miệng phong thư dính vô cùng, Ương Nại không nhin được muốn oán trách, cái tên Mao Mao này, đến cùng là đang làm cái gì vậy chứ? Đột nhiên bày vẽ như vậy.

Cô cùng hắn đánh nhau không biết bao nhiêu, phần thắng một nửa, Ương Nại thừa nhận một năm này khó cùng hắn hoà bình được, nhưng thừa nhận có chút không quen, Mao Mao chắc cũng có cảm nhận giống cô, hai người vốn đã quen cảnh một đường tức miệng mắng to, một đường truy đuổi.

Nhớ lại, Ương Nại linh quang hiện ra, chẳng lẽ là. Khiêu chiến thư?

Hắn không nhin được, nên nghĩ tìm biện pháp phân cao thấp hay sao?

Ngay tại lúc mở phong thư, Ương Nại ngây dại - này này này này này, đây là cái gì? Rõ ràng quốc ngữ, rõ ràng là Trung văn, nhưng cô thấy thể nào không hiểu lắm?

Bỗng dưng, giấy viết thư bị người bên cạnh rút đi.

“Thẩm Ương Nại, tớ suy tính thật lâu, tớ phát hiện tớ không thích Âm Âm, tớ hiện tại thích cậu, cậu có thể làm bạn gái tớ hay không? Nếu như cậu nguyện ý, ngày mai.”

“Viên Hi Hành, đừng đọc nữa!”

Viên Hi Hành ở bên cạnh cô ngồi xuống trên cỏ, chỉ là một mặt mỉm cười: “Thể nào? Được vô địch đọc nhanh giúp đọc thư còn ngại nữa à?”

Ương Nại lập tức đoạt lại giấy viết thư, lỗ tai một cái nóng lên. Mao Mao đáng chết, cũng không nói thẳng, hại cô một chút tâm tư chuẩn bị cũng không có, ghét nhất là, còn bị Viên Hi Hành nhìn thấy.

“Cậu ngày mai muốn cùng hần ra ngoài sao?”

“Không cần, tớ lại không thích hần.” Tớ thích chính là cậu. Chỉ là, một câu nói này không thể nói ra miệng được, “Tớ còn tưởng rằng hần muốn hạ chiến thư, haizz, đừng lo chuyện của tớ nữa..., cậu thì sao? Tớ. . . Có người quen biết, bảo hôm nay muốn tỏ tình với cậu.”

Viên Hi Hành cũng không phủ nhận, chỉ là gật đầu một cái: “Cô ấy là bạn cậu a.”

“Ừ.” Cô đưa tay ngắt cành cỏ bên cạnh “Cậu trả lời thế nào?”

“Còn có thể trả lời thế nào, đương nhiên là xin lỗi bạn ấy rồi.”

“Cô ấy sẽ không khóc chứ?”

“Khóc thì khóc, tớ cũng không có biện pháp.” Hần nhàn nhạt nói, “Cô ấy không phải mẫu người của tớ, huống chi trong lòng tớ đã có người mình thích rồi.”

“Cứ như vậy à?”

“Nếu không thì sao đây?”

Ương Nại không biết từ đâu xuất hiện hỏa khí, nhắm đầu vào liền mắng, “Con trai các cậu thật kém cỏi, Mao Mao vốn rất thích Âm Âm, đột nhiên sau đó còn nói yêu thích tớ. Có một đứa con gái bởi vì cậu mà khóc, nhưng cậu một chút đáng về hối lỗi cũng không có, cho dù cậu không thích người ta, cũng nên cảm ơn tâm ý của người ta mới đúng, trên thế giới này có nhiều con trai như vậy, nhưng cô ấy cố tình thích cậu, cậu không cảm thấy cảm động sao? Không thể ở thời điểm đó đối với cô ấy tốt một chút sao? Cậu, cậu không biết thích đơn phương một người là chuyện không dễ dàng sao?”

Ương Nại một hơi thao thao nói xong, lại làm giống Mao Mao - hướng phố Mỹ Lệ nhắc chân chạy như điên.

Đêm hôm đó, Ương Nại nằm trên giường, lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được.

Viên Hi Hành hần. Hần hần là thấy bất ngờ lắm rồi.

Bọn họ mặc dù thỉnh thoảng sẽ cãi vã, nhưng cô chưa bao giờ thật tức giận như vậy, cho tới hôm nay.

Cô tức giận, là chân chính tức giận.

Buổi tối 7, 8 giờ, hần từng tới cửa hàng tìm cô, nhưng cô không muốn gặp hần.

Cho đến đêm khuya yên tĩnh, Ương Nại mới nguyện ý thừa nhận, cô tức giận, không hoàn toàn vì nước mắt Hương Khởi, còn có một bộ phận là vì. Chính cô.

Ương Nại vừa nhìn đồng hồ đeo tay, vừa cầu nguyện thời gian trôi qua chậm một chút, tàu điện ngầm mở nhanh một chút.

Haizz, thật không biết thần kinh cái gì, đột nhiên mơ thấy chuyện xưa tám trăm năm trước, là quá hoài niệm thời học sinh sao? Trời chiều lửa hồng và giấy viết thư màu xanh nhạt, màu sắc rõ ràng giống như mới vừa trải qua tầm mắt, mà cô cứ như vậy ngủ quên, tỉnh dậy đã bảy giờ, nếu như bình thường không tỉnh, nhưng hôm nay là ngày cô đến Văn phòng luật sư Thiên Thanh trình diện.

Nếu cô dám can đảm ngày đầu tiên đã trễ, nhất định sẽ bị “dán nhãn”, cho dù cấp trên trực thuộc sẽ không làm gì cô, nhưng khó bảo toàn đồng nghiệp sẽ như thế nào.

Vì vậy, Ương Nại liều mạng chạy chạy chạy.

Tàu điện ngầm tiến vào thành phố, cô vội vội vàng vàng một người lấy tư thế phóng chạy như điên, ra khỏi trạm xe điện ngầm, nhanh chóng thông qua công viên nhỏ, đường đi bộ, cao ốc thương mại soi rõ bóng người, rốt cuộc, cô trước mười phút chạy vào văn phòng luật sư Thanh Thiên.

“Tiểu thư, chào buổi sáng.”

5. Chương 5

Nhân viên tiếp tân nhìn thấy cô đột nhiên từ bậc thềm cầu thang xông thẳng đi vào, sợ hết hồn, nhưng cản cứ vào chức vị, vẫn phải cười, chỉ là nụ cười không hề tự nhiên. “Xin, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?”

Ương Nại thở hổn hển, “Tôi tìm tiểu thư Lý Lại Nhu.”

“Lý tiểu thư? Bên trong quẹo trái đi thẳng.”

Quẹo trái, đi thẳng, ồ, phòng làm việc thật lớn a.

Trần nhà cao cao, cửa sổ thủy tinh sát đất, chỗ ngồi cách nhau rộng mở, cảm giác lưu loát mà thoải mái. Khó trách, bạn học thời đại học biết cô tiến vào Thanh Thiên, đều là đáng vẽ hăm mộ lại đồ kỵ.

Cho dù tiền lương bình thường, nhưng đi làm ở hoàn cảnh này cũng đủ làm người ta khoái trá rồi.

Lý Lại Nhu. Lý Lại Nhu, a, thấy rồi.

Bảng tên đen chữ vàng ” Phụ tá luật sư Viên Hi Hành, Lý Lại Nhu” .

Tóc thật dài, trang điểm tinh xảo, cảm giác người cũng như tên.

“Chào chị, tôi tới thay công tác của Hoàng tiểu thư.” Ương Nại từ trong túi cầm tay lấy ra một phong thư “Đây là sơ yếu lí lịch của tôi.”

Lý Lại Nhu thông thả ung dung rút ra tờ giấy, “Thẩm Ương. . . Ương. chữ cuối cùng đọc thế nào?”

“Nại, , tứ thanh, Nại.”

“Nại?”

“Đúng, Nại.”

Lý Lại Nhu cho cô một nét mặt xin lỗi, “Thật xin lỗi, vì chữ này rất ít thấy.”

Ương Nại cười cười: “Không sao không sao.”

Cô đã quá quen với loại chuyện như thế này rồi.

Mỗi khi đến hoàn cảnh mới, cô phải nói tên cộng thêm giải thích “Tôi tên là ThẩmƯơng Nại, chữ cuối cùng “Nại” trong nhãn nại.”

Nếu như không nói rõ, nhất định sẽ có người đọc thành Ương Thế, cũng có người đọc Ương Hạnh, dù sao, đọc sai nhiều hơn đọc đúng, hơn nữa còn nhiều hơn rất nhiều, trên thực tế, trừ các thầy giáo dạy quốc văn, tựa hồ không có người nào có thể lần đầu tiên đọc chính xác chữ “Nại” trong tên cô.

Cô đã từng hỏi cha vì sao lấy cái tên khó đọc như vậy, câu trả lời của hấn cũng rất hay “Bởi vì nhà chúng ta mở tiệm bán hoa.”

Cho nên hấn đem tên con gái đặt theo tên loài hoa.

Nại, là hoa lài.

Ương Nại không phản đối cha tình thơ ý hoạ như vậy, nhưng hoa nhiều chủng loại như vậy, có thể lấy những loại hoa lớn? Tỷ như, Ương Hồng, Ương Quỳ, Ương Vi ..., nếu quả thật nhất định phải là hoa lài, cứ gọi Ương Mạt hoặc Ương Lỵ cũng có thể mà. Ương Nại, cái tên này từ nhỏ đến lớn mang cho cô vô số tình huống dở khóc dở cười, ngay cả buổi lễ tốt nghiệp đại học thì người điều khiển chương trình cũng đọc lỗi tên cô.

“Hệ tiếng Trung, Thẩm Ương, ah. . . Ừm. . . Thẩm Ương Hạnh, mời lên đài lĩnh thưởng.”

Vốn là buổi lễ rất trang nghiêm, bởi vì cái này đột nhiên biến thành nháo kịch, trên mặt Ương Nại đầy tuyến đen xoay mình đi xuống, vốn cảm giác lưu luyến đã không có nhiều, trong nháy mắt mà giờ tan biến.

Cho tới bây giờ, bạn học thời đại học trong điện thoại thỉnh thoảng còn có thể cố ý gọi cô là Ương Hạnh, ác liệt hơn chính là, gửi Email thì có vài người đã đem tên cô trực tiếp đổi thành Thẩm Ương Hạnh, giống như sợ cô không chú ý, chữ “Hạnh” còn đặc biệt dùng dấu ngoặc kép, ác liệt quá mức.

“Ương Nại.” Lý Lại Nhu ‘Ừ’ một tiếng, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, “Đó là bàn làm việc của em, phía trên có một ít vụ án luật sư xử qua, em trước nhìn một chút. Trong máy vi tính có bộ luật có thể tham khảo, nếu còn không hiểu, hỏi lại chị, đợi lát nữa nếu như có điện thoại tới, toàn bộ trước chuyển cho chị. Hiện tại, đem sơ yếu lý lịch của em giao xuống phòng kế toán, vị trí kế toán ở gần phòng giải khát.”

Ương Nại lần nữa đi vào phòng làm việc sâu hơn bên trong.

Kế toán, kế toán, a, thấy rồi, văn phòng luật này thật sự rất ưa bảng tên đen thiếp chữ vàng, không chỉ bản tên nhân viên nhân viên, ngay cả bảng hiệu phòng giải khát tất cả đều cùng kiểu.

Kế toán hiện không có ở đây, nhưng trước mặt sofa nhỏ lại có một người khác.

Đại khái hơn ba mươi tuổi đi, mặc tây trang cắt xén phù hợp, vừa uống cà phê, vừa lật xem tập hồ sơ lớn trong tay, bộ dạng rất chuyên nghiệp.

Phát giác có người ở bên cạnh, người đó ngẩng đầu lên “Có chuyện gì không?”

“Tôi là trợ lý mới của Viên luật sư, tôi tới đây giao sơ yếu lý lịch.”

“Trợ lý của Hi Hành sao.” Anh ta cười cười hướng cô vươn tay: “Sơ yếu lý lịch cho tôi xem chút.”

Ương Nại đem phong thư đưa qua, nghĩ thầm, tiết mục kia nhất định lại tới một lần “Thẩm Ương, Thẩm Ương. Ương. Chữ cuối cùng đọc thế nào? ” , cô nên ở bên cạnh tự mình giới thiệu, tránh người khác khò lúng túng, cô cũng không cần liên tục giải thích, tránh được phiền toái.

“Thẩm Ương Nại.” Anh ta khẽ mỉm cười “Hoa lài, tên rất đẹp.”

Lần này, đổi thành Ương Nại kinh ngạc, phát âm. . . Hoàn toàn chính xác, hơn nữa, lại còn biết đó là hoa lài! Thật sự là quá thần kỳ.

“Tôi đọc sai rồi sao?”

“Không, anh đọc đúng rồi.”

Trên mặt hần nộ cười sâu hơn “Vậy tại sao ánh mắt của cô lại ngạc nhiên như vậy?”

“Bởi vì rất ít người đọc đúng, phần lớn là tôi tự mình giới thiệu, hoặc là họ đọc sai tên, nếu không liên tục tiếp gọi tôi là Thẩm Tiểu Ương.”

“Thẩm Tiểu Ương?”

“Tên chị tôi ở giữ cũng có một chữ Ương , tên của chị ấy cũng đọc không dễ, cho nên có lúc chúng tôi sẽ bị gọi đại Ương, tiểu Ương, ừ, chỉ là đó là chuyện trước đây á.” Ah, không đúng, cô nói với hần cái này làm gì? Còn nữa, hần là ai à?

Giống như là biết nghi vấn cô, anh ta chủ động trả lời “Tôi tên là Lưu Đại Hiên, cũng là luật sư, cô là bạn của Viên luật sư sao?”

“À? Tại sao anh lại hỏi như thế?”

“Nhân viên văn phòng bình thường phải phỏng vấn, nhưng gần đây không thấy có tiến hành buổi phỏng vấn nhân sự nào.”

“Đó, à, chị tôi quen biết anh ta, tôi vừa nói với anh, tôi có một người chị.”

Lưu Đại Hiên gật đầu một cái: “Hoá ra là như vậy .”

Ương Nại lúng túng cười một tiếng: “Đúng.”

Cô không ngại đi cửa sau, nhưng căn cứ tích lũy bọn họ biết hơn mười năm, Viên Hi Hành bất kể đi tới chỗ nào đều tụ ánh sáng, mà cái ánh sáng đó, chỉ là ánh mắt nữ nhân, vì để tránh cho không giải thích được

trở thành mục tiêu đổ kỵ của những người nhiều chuyện, cô bắt buộc anh, tuyệt đối, tuyệt đối không nói hai người bọn họ quen biết đã lâu.

Lưu Đại Hiên này, còn bén nhảy hơn, một câu nói ẩn ý bên trong, cũng may cô hiểu được thâm ý, tùy cơ ứng biến phải sạch quan hệ, bằng không thân ở tại nơi âm thịnh dương suy, hậu quả rất kinh khủng.

Không được, cô không thể đợi tiếp nữa rồi, bằng không ai biết Lưu Đại Hiên còn có thể hỏi vấn đề gì? “Tôi, tôi. Tôi có việc đi trước, làm phiền anh nói với kế toán một chút, tài liệu nhân sự của tôi đặt ở trên bàn của cô ấy.”

“Thẩm Ương Nại.”

Một cước bước ra phòng kế toán Ương Nại giống như bị điểm huyết dừng lại, ngượng ngùng bước đi, nhưng cũng không muốn lưu lại.

“Về sau có thể sẽ cần cô giúp một tay, xin mời chỉ giáo nhiều hơn.”

Bởi vì cùng người ủy thác thảo luận vụ án, vốn là cố định 7, 8 giờ rời khỏi văn phòng, Viên Hi Hành hôm nay tới hơn mười một giờ mới về đến phố Mỹ Lệ.

Vài chục năm trôi qua, nơi này vẫn còn là phố cửa hàng làm mẫu.

“Cửa hàng giấy Viên” và “Cửa hàng hoa Tinh Tinh” đèn cũng đã tắt, nhưng là lâu ba đèn vẫn sáng, dựa vào vị trí bên trái, nơi đó là bàn đọc sách của Ương Nại.

Viên Hi Hành lấy điện thoại di động ra, nhấn khóa quay số điện thoại “Ương Nại, em xuống đây một chút.”

Sau đó hai phút, cửa sắt nhỏ hoa phượng bên cạnh mở ra, Ương Nại đeo mắt kính, ánh mắt lưu chuyển, rất rõ ràng giống như đang cùng cái gì đó chiến đấu hăng hái.

“Đơn kiện thuận lợi sao?”

Ương Nại cười một tiếng: “Em rất cố gắng đó.”

Văn phòng luật sư Thanh Thiên không ai biết bọn họ quen biết đã lâu, bởi vì Ương Nại không muốn trở thành mục tiêu người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, cho nên anh không cách nào cho cô quá nhiều ngoại lệ. Tất cả công việc của anh cũng do cô và Lý Lại Nhu hai người chia đều xử lý, tốt nghiệp hệ tiếng Trung, chọt tiến vào lĩnh vực này, đối với cô mà nói là một việc ngoài sức.

Hơn nửa tháng nay, Ương Nại biểu hiện không tính là đột xuất, nhưng là miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận được, nhìn ra được cô dần dần có thể theo kịp bước chân rồi, mỗi đêm cô thắp đèn “chiến đấu”, anh đều nhìn ở trong mắt.

“Anh hôm nay có thể muộn ngủ, không hiểu liền hỏi anh.”

“Yên tâm, đối với anh, em mới không cần khách khí đấy.” Ương Nại cười nói: “Đúng rồi, anh đi đâu? Thế nào trẻ như thế mới trở về? Nhìn có vẻ rất mệt mỏi.”

“Đi Vĩnh Phần nói chuyện.”

Ương Nại gật đầu một cái “Ăn cơm chưa?”

Anh giơ tay lên chỉ túi cửa hàng tiện lợi cho cô nhìn, bên trong có đồ tiện lợi anh mua, tính toán sau khi về nhà, làm thành bữa ăn tối kiêm ăn khuya.

Anh gần đây tương đối vội, cơ hồ bữa ăn tối mỗi ngày đều giải quyết như vậy.

Ương Nại nhíu mày, “Đồ ăn nhanh sao?”

“Rất tiện lợi mà”

“Không cần ăn những thứ kia, em nấu đồ cho anh ăn.” Ương Nại kéo cửa ra, dẫn đầu đi vào, “Để em nhìn xem tủ lạnh còn cái gì, ừm, mì xào hải sản, canh dây mướp, còn ít rau cải, như vậy được không?”

Một nụ cười dịu dàng trong mắt Viên Hi Hành dần dần mở rộng “Tốt lắm.”

Ương Nại mười lăm tuổi, Viên Hi Hành thi đậu khoa pháp luật, đối với phố Mỹ Lệ được coi như một tin tức lớn, Viên cha mấy ngày liền ngẩng mặt lên trời mà đi, đương sự vốn đã chói sáng giờ càng thêm ánh hào quang, cực kỳ chói mắt.

Trong khi đối diện sáng lấp lánh thì “Cửa hàng hoa Tinh Tinh” mây đen giăng đầy.

Bởi vì thành tích Ương Nại không tốt.

Hai con gái đồng thời thi trung học, một người thành tích tốt đến mức khiến cha Thẩm nghĩ nhảy dựng lên, mà một người thì thậm chí không đành lòng, khiến cha Thẩm thế nào cũng không nhảy lên được.

Ba năm đều học trường tư, Ương Tê quyết định trực tiếp học lên, dựa vào thành tích ưu tú, chẳng những miễn toàn bộ học phí, còn được học bổng, mà Ương Nại.

“Số điểm của con. Không biết có trường nào chịu nhận.” Cha Thẩm cầm phiếu điểm, vạch đen đầy mặt, “Con muốn học bổ túc thêm một năm rồi thi lại sao?”

“Bổ, bổ. Học bổ túc?”

“Năm thứ 4, cha nghe ba Âm Âm nói, Âm Âm cũng muốn học bổ túc.”

“Con cũng không phải học rất tốt, trường bình thường là được rồi.”

“Cha chính là sợ ngay cả trường bình thường cũng không chịu nhận con.” Cha Thẩm mặt cầu khẩn: “Ương Nại, con đi học bổ túc, sang năm thi lại lần nữa.”

Chuyện thi lại cứ như vậy được quyết định.

Hai ngày sau, người người phố Mỹ Lệ đều biết chuyện, hơn nữa không biết đứa chán ghét nào còn chạy đi tra thành tích trên trường cô, hiện tại mọi người đều biết điểm thi của cô không bằng một nửa Ương Tê, mà “mọi người” trong đó cũng bao hàm Viên Hi Hành.

Mặc dù Ương Nại đã sớm biết sự chênh lệch giữa bọn họ rất lớn, nhưng khi chênh lệch bị hóa thành một con số thì cảm giác thật tệ.

Mùa hè năm nay là mùa hè buồn bực nhất, đen tối nhất từ trước tới nay.

Một ngày tháng tám, sau giữa trưa, Ương Nại ngồi trước bàn đọc sách ngăn người, trước mắt là một chồng quảng cáo trường luyện thi phía nam, bảo đảm trúng tuyển trường công, đảm bảo trúng tuyển top 4 trường hàng đầu, đảm bảo đậu, nhiều loại đến mức hoa mắt loạn trí.

“Cốp.” Thanh âm cục đá nhỏ đập vào thủy tinh.

Ương Nại đứng dậy mở cửa sổ, thấy Viên Hi Hành đứng vậy tay trên phố ra hiệu cho cô.

Cô vội vàng chạy xuống lầu: “Chuyện gì vậy?”

“Muốn đi dạo đề không?”

“Hiện tại bây giờ sao?”

Viên Hi Hành bật cười, giống như cô hỏi vấn đề ngớ ngẩn: “Đương nhiên là hiện tại.”

Bây giờ là ba giờ chiều, bên ngoài ít nhất 30 độ, mặt trời vẫn còn rất lớn, không có gió, nóng đến không chịu được, căn bản không thích hợp đi đề.

Nhưng là, Ương Nại lại nghe mình trả lời “Chờ tởm một chút, tởm đổi giày.”

Sau đó Viên Hi Hành cởi xe đạp, cô ngồi phía sau, bởi vì tốc độ đi thay đổi mà sinh ra gió nóng, chạy tới đề.

Thanh âm dễ nghe của Viên Hi Hành lẫn trong hơi thở mùa hè, truyền tới cô “Ương Nại, cậu quyết định học bổ túc ở đâu?”

“Còn chưa biết.”

“Sao vậy, thanh âm như không còn hơi sức.”

“Đối với loại người hiếu động như tớ mà nói, học bổ túc và ngồi tù không sai biệt lắm, tớ không cao hứng được.” Ương Nại dựa bờ vai của hắn, “Haizz” một tiếng, trong thanh âm lộ ra vô hạn thống khổ.

Thật ra cô buồn bực, còn có một nguyên nhân khác — Viên Hi Hành thi đậu đại học, mà từ đường lớn Gia Lâm đến phố Mỹ Lệ mất nửa giờ xe, đi lại mất 3 giờ.

3 giờ.

Người bình thường sẽ lựa chọn ở trọ ngoài, Viên Hi Hành cũng không ngoại lệ, nói cách khác, bọn họ không cách nào ngày ngày gặp mặt. . . . Nghĩ tới đây, cô liền có chút buồn bực.

Trước kia còn tưởng rằng người trong lòng không thuộc về mình là chuyện khó vượt qua nhất, bây giờ mới biết, cùng người trong lòng tách ra mới là chuyện làm người ta khổ sở nhất, thống khổ tận trời.

“Ương Nại, cậu nên siêng năng đọc sách thật tốt.”

“Cậu bị ba tớ nhập vào thân à.” Ương Nại nhớ lại, hung ác gõ Viên Hi Hành một cái: “Tớ thật vất vả mới quên chuyện đó.”

Đột nhiên bị đánh Viên Hi Hành cũng không để ý, ngược lại bật cười.

Xe đạp đạp nhanh hơn.

Bọn họ dừng lại bên cạnh đê, cùng trải qua 3 năm, đứng dưới đại thụ hóng mát, nước sông lặn tẩn. Hắn nằm ngang trên thảm cỏ, Ương Nại ngồi bên cạnh hắn, không một người nói chuyện, chỉ có không khí lưu động một chút, hồi lâu sau, hắn cuối cùng mở miệng.

“Ương Nại.”

“Hả?”

“Cậu về sau đi tàu điện hay là thuê nhà ở gần trường luyện thi?”

“Tàu điện ngầm.” Vấn đề này Ương Nại đã nghĩ qua, cũng từ chối thật lâu, quyết định duy trì cuộc sống trước mắt: “Mặc dù sẽ tương đối mệt mỏi, chỉ là, tớ muốn tiếp tục ở lại phố Mỹ Lệ.”

“Tiếp tục ở lại phố Mỹ Lệ à”

Không biết có phải là ảo giác hay không, nói câu nói của Viên Hi Hành, thế nào. Giống như vô cùng. . . Cao hứng? Cái dáng vẻ vui vẻ buồn cười lại không dám cười, cô vẫn là lần đầu tiên thấy.

Cô hồ nghi nhướn mi “Cậu làm gì có vẻ mặt đó? Tớ nói gì kỳ quái sao?”

“Không có gì.” Viên Hi Hành mỉm cười với cô “Tớ cũng quyết định đi tàu điện ngầm.”

“À? Thật, thật sao?”

“Cậu làm gì kinh ngạc như vậy?”

“Không có gì, không có gì.”

Ương Nại không nhận được trong lòng hoan hô, oa — thật tốt quá.

Viên Hi Hành không dời đi, mặc dù Sinh viên đại học và thi lại khác biệt, nhưng vẫn ở đối diện, thời gian làm việc và nghỉ ngơi bất đồng cũng không sao, ít ra chỉ cách mấy bước mà thôi, nếu như hắn đi, cô sẽ cực kỳ, vô cùng, vô cùng không quen .

Ương Nại xoay người, nhìn hắn nằm trên cỏ, đưa ra ngón út “Vậy chúng ta hứa, cùng đi tàu điện ngầm.”

Nàng và Viên Hi Hành ở bờ đê ngoắc ngoắc, làm ước định đầu tiên trong đời .

Có lẽ tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, tâm tình Ương Nại rất tốt, sau giữa trưa mùa hè đó, bọn họ vẫn ngồi ở bờ đê nói chuyện phiếm, nội dung bao gồm tương lai từng người.

Ngồi, trò chuyện, cho đến khi nhiệt độ không cao nữa, cho đến khi mặt trời chậm rãi chìm về phía tây.

Sau đó, bọn họ giống như tới giờ, trở về phố Mỹ Lệ, lúc này đã là thời gian ăn tối, trong không khí bắt đầu bay lên mùi thơm của thức ăn.

“Ương Nại, lúc rảnh rồi cậu học nấu ăn được không?”

“Bụng cậu đói rồi sao?”

“Không phải, bởi vì tớ sẽ muốn ăn những thứ đó.”

Chuyện này liên quan gì tới tớ à? Ương Nại nghĩ, cô biết tính mình, cái xềng, cái cuốc không chừng còn thích hợp hơn với cô hơn, huống chi cô cũng không thích ở phòng bếp nhỏ nhố nhố đi tới đi lui, chủ yếu là cô không cho rằng mình có tài nấu nướng, chỉ là. Chỉ là khi Viên Hi Hành dùng gương mặt tươi cười nhìn cô, cô giống như bị thôi miên gập đầu.

Hắn cười véo nhẹ gương mặt cô, “Ương Nại thật ngoan.”

Ngoan. Sao?

Ương Nại không rõ ràng mình có ngoan hay không, duy nhất có thể xác định, chính là cô đem thời gian suy nghĩ về trường luyện thi trước kia, toàn bộ dồn vào trong phòng bếp, dựa vào một quyển sách dạy nấu ăn, coi thử từng món, món ăn gia đình, canh, luộc, món xào, đến cuối cùng, ngay cả điểm tâm ngọt cũng được bưng ra.

Cho đến khi cô rốt cuộc cũng thành công làm ra một bàn ăn, Viên Hi Hành phía sau cửa thủy tinh “Cửa hàng hoa Tinh Tinh”, nói với cô một câu —

“Ương nại, cậu. Đừng quên đó.”

Viên Hi Hành muốn cô đừng quên, nhưng Ương Nại lại quên sạch sẽ trơn bóng.

Nàng nhớ mùa hè năm mười lăm tuổi, nhớ ánh mặt trời xuyên thấu, nhớ Viên Hi Hành mười tám tuổi trên mặt là nụ cười đẹp mắt, nhưng không thể nhớ lúc đó hắn nói gì, mà cô lại trả lời những gì.

Ương Nại ở văn phòng luật sư nháy mắt đã được một tháng.

25 năm qua, cô chưa từng cố gắng như vậy, trừ việc hoàn thành công tác, cô còn giảm bớt giấc ngủ và thời gian giải trí, đem tâm lực toàn bộ ném lên lĩnh vực cô chưa bao giờ đụng tới, khi cô từ từ đi vào quỹ đạo, mới phát hiện nguyên nhân có cái tên của văn phòng luật sư này.

Hôm đó cô ở phòng kế toán gặp Lưu Đại Hiên: “Bởi vì động tác chúng ta mau, hơn nữa chặt miệng.”

Chặt miệng rất quan trọng.

Rất nhiều thương nhân danh tiếng đều là khách hàng của bọn họ, lợi dụng kiến thức, luật sư thay khách hàng xử lý chuyện lớn nhỏ, ở chỗ này thấy doanh nhân ra vào cũng không quá kỳ quái, cho dù là một trợ lý, cũng ứng đối tiến lùi thoả đáng - điểm này, Ương Nại vẫn còn cố gắng học tập.

Bên trong văn phòng luật, Viên Hi Hành có hai trợ lý trực thuộc, cô và Lý Lại Nhu.

Luật sư cô đều biết rồi, Tống Nghi San là điển hình của nữ cường nhân, Giang Lê Văn mà say cũng không còn lời nào để nói, Lưu Đại Hiên có phong độ thân sĩ, về phần Viên Hi Hành. Ương Nại đã sớm biết anh rất tuần tú, nhưng chứng kiến thời điểm anh công tác, cảm giác càng không giống nhau.

Đâu, hiện tại mà nói, cho dù là động tác đánh máy vi tính, tra số liệu đơn giản, nhưng Viên Hi Hành làm, cảm giác chính là không giống nhau, ánh mặt trời sau giữa trưa tà tà chiếu vào, đem cả người anh bao phủ một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, vui mắt như kĩ xảo điện ảnh.

6. Chương 6

“Ương Nại?” Một cái tay lay lay vai cô.

Ương Nại sợ hết hồn, xoay người lại, vừa lúc Lưu Đại Hiên hiện ra khuôn mặt tươi cười.

Anh theo phương hướng cô vừa rời ngăn người nhìn sang, khẽ mỉm cười “Đang nhìn Viên luật sư sao?”

“Không phải, làm sao có thể.” Ương Nại cười gượng hai tiếng “Tôi chỉ đột nhiên quên mất vừa rồi anh ấy dặn cái gì, cho nên đứng ở đây suy nghĩ một chút thôi, Lưu luật sư có chuyện gì không?”

“Tôi muốn hỏi cô tuần sau có rảnh không?”

“Tuần sau?”

“Có một bữa tiệc cần mang theo bạn tham gia, nếu có thể, tôi muốn mời cô làm bạn nhảy.”

“Đừng nói giỡn.” Nhưng vừa chạm tới ánh mắt nghiêm túc của Lưu Đại Hiên, Ương Nại cứng rần đem chữ cuối cùng nuốt vào trong bụng: “Tôi từ nhỏ đến lớn không tham gia tiệc, Anh văn của tôi rất kém, tửu lượng rất kém cỏi, chủ yếu nhất là tôi không biết khiêu vũ.”

“Không giống cô nghĩ đâu, chỉ là một bữa tiệc đơn giản mà thôi.” Lưu Đại Hiên rất có phong độ nói: “Cô nghĩ xem, một tuần sau trả lời tôi cũng không sao.”

Nhìn bóng lưng Lưu Đại Hiên, Ương Nại cảm giác rất phức tạp.

Hơn một tháng qua, Lưu Đại Hiên đối với cô không tệ, thường thường sẽ tìm cô nói chuyện, cũng hẹn cô vài lần, nhưng cô chính là không có cảm giác tim đập thành thịch.

Trong lòng cô đã có người, cho nên không có không gian cho hắn.

Bình tĩnh mà xem xét, hắn là một người tốt, cô và cha Thẩm cùng với Ương Tê từng đề cập tới chuyện này, cha Thẩm lúc ấy rất kích động muốn cô tốt nhất là nắm chặt quà tặng trên trời rơi xuống, còn nói nếu như cô cần kinh phí ăn mặc, thì nói với cha ... Lời nói, dọa cô giật mình.

Đối với diễn xuất kinh người của cô, Ương Tê chỉ cần cô thuận theo tự nhiên.

Ương Tê nói: “Nếu thích, thì hẹn gặp mặt một chút, nếu thật không được, cũng không cần miễn cưỡng bản thân, còn trẻ mà, không cần phải gấp gáp.”

Nói nghe thật tốt “còn trẻ” chứ sao.

Nàng không biết mình là bị câu “còn trẻ” của Ương Tê ảnh hưởng, hay bởi vì cô rõ ràng trong lòng mình đã có người chiếm cứ, cho nên đối với người khác, không có chút mùi vị gợn sóng.

Cô thích Viên Hi Hành, Viên Hi Hành thích Ương Tê, Ương Tê ai cũng không thương, sau đó cô lại cùng Ương Tê là chị em song sinh, cái gì với cái gì chứ, vô cùng phức tạp.

“Ương Nại?” Lại một cái tay lay lay vai cô.

Ương Nại bị dọa giật mình.

“Viên. Hi. Hành.” Trong vòng mười phút, đùi Ương Nại có chút mềm nhũn, dựa vào vách tường, vẻ mặt có chút suy yếu “Lần sau nên lên tiếng, không nên đột nhiên nhảy ra như vậy.”

“Anh đã gọi em nhiều lần.” Viên Hi Hành trong mắt có quan tâm “Thế nào, không thoải mái?”

“Nếu em nói với anh, em vừa sợ hết hồn anh tin không?”

Anh nhìn cô, bàn tay với tới “Lần sau đừng phát ngốc.”

“Hừ hừ, không nên xoa tóc em.” Cô né tránh ma chướng, đôi tay vuốt tóc mình, đem tóc ngắn sửa lại: “Em cũng không phải là chó con.”

Anh hôm nay ăn cái gì kích động phải không, cứ nhiên ở văn phòng đùa cô như vậy, quan hệ bọn họ ở chỗ này là “Tôi là bạn của chị cô ấy”, ngộ nhờ người khác nhìn thấy làm thế nào?

Cô biết dù chỗ này không tới ba mươi người, nhưng vẫn có đội thân vệ của anh ở đây, hơn nữa đội trưởng lại là Lý Lại Nhu sát vách.

Lý Lại Nhu ở văn phòng đã bốn năm, là học muội của Viên Hi Hành ở đại học.

Ương Nại vừa tới, Lý Lại Nhu đã hỏi cô, “Cô và Viên luật sư quan hệ thế nào?”

Cô trả lời đáp án tiêu chuẩn “Anh ấy là bạn của chị tôi.”

Nguyên tưởng rằng gió êm sóng lặng, không nghĩ tới hơn một tháng qua, Lý Lại Nhu thường quan sát cô, lý do cũng rất quá bình thường — tôi nhìn cô rất quen mặt.

Ai biết cô ta nhìn thấy lúc nào? Nói không chừng là cô nhớ lầm, hoặc là hoa mắt, dù sao trong ấn tượng Ương Nại, hai người căn bản không gặp nhau, nghĩ tới nghĩ lui, có thể là đội trưởng thân vệ phát tác bản năng thôi.

“Ương Nại.” Thanh âm Viên Hi Hành mỉm cười vang lên: “Anh nói, đừng phát ngốc.”

“Ừm, chớ nắm tóc em.”

Tâm tình Viên Hi Hành rất tốt thu tay lại: “Buổi trưa anh muốn ra ngoài, em giúp anh nói với Tổng luật sư một tiếng, tối nay anh sẽ đến chỗ cô ấy nói về án kiện nhận hôm qua.”

Lúc tan việc, trên tàu điện ngầm, nhiều người đến đếm không hết, trái phải đều là người. Người người người, như thế nào nhìn đều là người, mặc dù Ương Nại bị chen đến mặt cũng biến hình, nhưng tâm tình cô rất tốt, bởi vì xế chiều nay cô lĩnh tháng lương đầu tiên.

Tiền. Thật là tiền lương tốt nhất.

Thật ra trong phong thư chỉ có một ít, nhưng cô vẫn không khỏi cảm động, không thể nói đây là thu hoạch tốt nhất, nhưng là thu hoạch trong tháng của cô.

Phát lương, là ngày hồi báo.

Viên Hi Hành thay cô giới thiệu một công việc tốt, mà Ương Tê còn rất rộng rãi đem tất cả y phục và đồ trang sức ược, may mắn bọn họ là chị em song sinh— cùng một kích cỡ, áo sơ mi, váy, quần dài, giày của Ương Tê toàn bộ cô có thể mặc, cũng bởi vì mặt giống nhau, Ương Tê mang dây chuyền hoặc vòng tai, cô cũng có thể đạt hiệu quả đến 80%.

Đồng nghiệp Giai Dư và Tư Bội đã hỏi y phục của cô mua ở đâu, Uyển Kỳ đối với giày cao gót màu chân châu của cô rất có hứng thú, Tổng luật sư nhìn trúng ý dây chuyền cổ may mắn, Mạnh Chân dứt khoát trực tiếp nói cho cô biết “Lần sau đi dạo phố rủ tớ với” .

Lưu Đại Hiên thích cô, căn bản cũng vì cô nhìn cũng không tệ. A, Lưu Đại Hiên. Nhức đầu. Bởi vì hắn rất tốt, rất ôn hòa, cho nên Ương Nại không cách thẳng thắng cự tuyệt như Mao Mao năm đó.

Cô vẫn chưa trả lời hắn, có muốn làm bạn nhảy của hắn hay không.

Hắn nói hắn không tìm được bạn nhảy, xin cô giúp một tay, giúp đỡ đương nhiên có thể, nhưng cái cảm giác vội vàng là lạ, cô cũng không thể cùng người ái mộ mình tham gia vũ hội rất lãng mạn, sau đó nói cho hắn biết “Tôi thật sự không thích anh”, cảm giác rất giống đang đùa người.

A. Đáng ghét mà.

Ương Nại day day huyết thái dương, tạm thời quyết định không cần nhớ, dù sao còn mấy ngày, có lẽ đến lúc đó hắn không còn hứng thú đối với mình cũng không chừng.

Tàu điện ngầm truyền đến giọng nữ quy luật, “Đến trạm xe Đài Bắc, lữ khách muốn xuống xe.” Giọng quốc ngữ một lần, tiếng Đài một lần, khách ngữ một lần, Anh văn một lần.

Nàng đi qua chỗ làm của Ương Tê, mặc dù là chuyện năm trước, nhưng nói thế nào cô cũng ở phố Nam Dương ba năm, cô nhớ rất rõ ràng, ngược hướng cửa hàng cơm nắm thủ công, đi thẳng, sau đó chờ đèn xanh đèn đỏ, cao ốc màu xanh lá cây, a.

Trường luyện thi Tinh Anh .

Hơn sáu giờ, bọn học sinh đã sớm tan lớp đi ăn cơm, từ cửa cao ốc đi ra phần lớn là giáo sư hoặc là nhân viên của trường luyện thi, đầu tháng tám, đại chiến thu nhận học sinh hừng hực khí thế, người người trên mặt cũng viết hai chữ: mệt mỏi.

Ương Nại lấy điện thoại di động ra, nhấn điện thoại của Ương Tê.

“Ương Nại?” Thanh âm Ương Tê có chút ngoài ý muốn “Thế nào? Vào lúc này gọi tới?”

“Em. Em hôm nay nhận tiền lương, muốn mời chị ăn cơm.”

“Chị có hẹn với người khác rồi.”

“Không thể hẹn lại hôm khác sao?”

“Ương Nại, đợi chút, chờ ngất.” Cảm giác Ương Tê giống như ép ống nói, nói một câu “Này, hai phần là bài thi của tôi”, mới quay trở lại đối thoại, “Là chuyện rất quan trọng, cho nên không có có biện pháp đổi ngày, Ương Nại, thật xin lỗi.”

“Không sao, vậy thì ngày mai.”

Ương Nại cúp điện thoại, có chút cảm giác mất mát — Ương Tê và người ta hẹn ước không rảnh, Viên Hi Hành hay hơn, trước khi tan việc hai giờ đã không thấy tăm hơi.

Ương Nại một mình đến nhà ăn vật chỗ học bỏ túi trước ăn uống. Xem đồng hồ đeo tay, mới hơn bảy giờ, vì vậy quyết định đến khu mua sắm gần đó dạo quanh.

Trong tủ hàng khu mua sắm đầy nữ trang xinh đẹp, mặc dù thời gian giữa hè, nhưng nhiều quầy chuyên kinh doanh trang phục mùa thu đã sớm xuất hiện. Ừm, bộ lễ phục màu xanh dương nhạt khảm hạt thật đáng yêu, rất nhẹ mỏng, rất phiêu dật, nếu như tóc dài một chút, mặc vào nhất định sẽ rất đẹp mắt, chỉ là, giá tiền rất thật đáng hận, cho dù cô nguyện ý tiêu toàn bộ tiền lương tháng này, cũng không mua được a.

Ương Nại đang định rời đi, nhưng không ngờ khi xoay người, thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc ở bên trong.

Cái kiểu tóc đó, cái y phục đó, bộ dáng đứng yên, Ương Nại mở to hai mắt — Viên Hi Hành? !

Anh đang làm gì ở nơi này? Nơi này là cửa hàng trang phục nữ mà!

Giống như là ở đáp lại nghi vấn trong lòng cô, cửa phòng thử quần áo mở ra, một mỹ nữ tóc dài mặc một bộ lễ phục màu trắng từ bên trong đi ra.

Phải Ương tê.

Ương Nại theo bản năng lui về phía sau, trái tim đập thành thịch, Ương Tê. Ương Tê không phải nói có chuyện quan trọng sao? Thế nào, thế nào.

Mặc trang phục mới Ương Tê hướng về phía Viên Hi Hành xoay quanh, mỉm cười ưu nhã. “Nhìn có được không?”

Viên Hi Hành gương mặt tuần tú xuất hiện một vẻ dịu dàng: “Rất đẹp.”

“Vậy thì quyết định mua cái này.”

“Phối với áo choàng đi, anh cảm thấy chỉ là như vậy có thể sẽ lạnh.”

Ương Tê cười nhẹ, mặt mày có loại quyến rũ thành thực: “Anh không cần phải cưỡng chiều như vậy có được không?”

Viên Hi Hành từ trong bóp da lấy thẻ tín dụng, thay Ương Tê tính tiền, xách theo túi giấy quần áo tinh xảo, hai người biến mất ở khu mua sắm.

Ương Nại ngơ ngác, không phân rõ trong lòng nên có cảm giác gì.

Có chút muốn khóc a, thật ra thì.

Những chuyện này cô đã sớm biết, nhưng cô có thói quen lừa mình dối người. Đáng tiếc tình yêu không có thứ tự trước sau, đối với người khác, cảm giác so với thứ tự quan trọng hơn.

Cô sớm nên biết.

7. Chương 7

Ương Nại mười sáu tuổi: tốt nghiệp năm tư, thi đậu một trường nữ danh tiếng.

Có lẽ bởi vì xác định ba năm đi học sắp tới, nên khi cô nhận được phiếu điểm, cả người lại lười biếng, cả ngày ở cửa hàng lúc ẩn lúc hiện. Cha Thẩm lúc ấy đã biết cái gì gọi là “Thuận theo tự nhiên”, đối với đứa con gái này, yêu cầu duy nhất chỉ có bốn chữ “Không cần học cái xấu”.

“Ba tớ thật buồn cười.” Ương Nại ngồi trên cỏ, ngược nhìn bầu trời màu xanh ngọc: “Luôn lo lắng tớ sẽ học cái xấu.”

Viên Hi Hành lộ ra thần sắc tha thứ: “Bởi vì ông là cha cậu.”

“Tớ biết rõ, cho nên mỗi lần ông cầu nhàu, tớ chưa bao giờ mạnh miệng.”

Viên Hi Hành sờ sờ đầu cô, “Ương Nại là một đứa bé ngoan.”

“Hừ, không nên sờ đầu tớ như vậy.”

Ương Nại đẩy tay hất, nghĩ đến câu “Ương Nại là đứa bé ngoan”, cảm giác rất quý dị. Tuần trước, cô leo lên sân thượng muốn ngắm sao, phát hiện Ương Tê ở đó, trên tay cầm một điều thuốc.

Ương Tê cười nói, đó là đồng học để ở chỗ cô ấy, cô thử một chút, muốn biết mùi thuốc lá.

“Vậy tại sao lại để trong cặp sách chị?”

“Bởi vì huấn luyện viên không kiểm tra đồ chị, dù gì để ở nơi học sinh có tư chất nổi trội sẽ an toàn hơn?”

Nói xong, Ương Tê dụ điều thuốc, đi xuống lầu, lưu lại một mình Ương Nại.

Ương Nại không rõ ràng lắm, nhưng cảm giác có điểm không đúng, tiểu công chúa luôn giữ tóc dài như Ương Tê, nói những lời này, cảm giác vô cùng xa lạ.

Sau đó, họ cũng không đề cập lại chuyện này, đối với Ương Nại, đây là một kỳ nghỉ hè chậm chạp, Ương Tê đem toàn bộ tinh thần đặt ở cuộc tranh tài dương cầm đầu tháng tám, mỗi ngày đều đi đánh đàn, cho dù về đến nhà, thanh âm Piano cũng không dứt.

Có lẽ bởi vì quá xuất sắc, Ương Nại chưa từng nghĩ Ương Tê có thể giao tiếp với bạn xấu, bất kể không nói cho cha, đối với Ương Nại, đều là áp lực.

“Ương Nại.” thanh âm Viên Hi Hành vang lên bên tai. “Cùng tớ ở chung một chỗ nhàm chán như vậy, cả một buổi chiều đều ngăn người.”

“Không, không phải rồi, tớ chỉ đang suy nghĩ.”

“Suy nghĩ? Cậu?”

“Làm gì cười tớ như vậy? Tớ không thể suy nghĩ sao?”

“Có thể.” Viên Hi Hành giống như đang cười “Vậy tớ không quấy rầy cậu, chờ cậu nghĩ hết lại nói cho tớ biết.”

Đó là một ngày hạ.

Gió hạ vừa thổi.

Bọn họ ở sân cỏ sau đê, trong không khí có mùi mưa.

Rất lâu sau, Ương Nại rốt cuộc lên tiếng lần nữa: “Này, tớ hỏi cậu, cậu tận mắt thấy, vẫn tin tưởng người trong lòng nói sao?”

“Đương nhiên, cái này có cái gì để hỏi.”

“Nhưng cậu tận mắt thấy đó?”

“Tớ chỉ tin tưởng người trong lòng nói.” Viên Hi Hành hơi dừng một chút, “Ương Nại, tớ cảm thấy, không có chuyện gì quan trọng hơn tin tưởng, nếu tớ thích, tớ nguyện ý tin tưởng.”

Nói xong những lời này, Viên Hi Hành nhìn đồng hồ đeo tay một chút, “Tớ phải đi về.”

“Nhanh như vậy? Hiện tại mới năm giờ?”

“Mẹ tớ ngày hôm qua về nước, tớ ăn cơm cùng bà ấy một chút.”

Mẹ Viên Hi Hành tái hôn mấy năm trước, theo chồng đến Mỹ, một năm trở lại một lần, mẹ con họ một năm cũng chỉ gặp nhau 1 lần.

Hắn đứng lên, dắt xe đạp, lại nói một câu tương tự “Không nên về nhà quá muộn”, sau đó biến mất trên đường về phố Mỹ Lệ.

Bên dê, còn lại một mình Ương Nại.

Nghĩ tới lời hắn vừa nói “Nếu tớ thích, tớ nguyện ý tin tưởng”, ừ, có lẽ, cô không nên hoài nghi Ương Tê sẽ làm chuyện xấu, chị ấy nhất định chỉ cảm thấy chơi vui mà thôi, huống chi, chị ấy chỉ đốt thuốc lá, cũng không phải rút ra hút.

“Thẩm Ương Nại.” Giọng nói của Âm Âm xa xôi truyền đến.

Ương Nại từ thẩm cỏ đứng dậy, dùng sức khoát tay “Nơi này, nơi này.”

Âm Âm chạy một cái đã tới, vẻ mặt mập mờ “Tớ thấy đó.”

Mặt cô không giải thích được “Thấy cái gì chứ?”

“Viên Hi Hành hôn cậu rồi, có đúng không?”

Cái gì? Hôn, không có a, đó, cái đó. Ương Nại lại nằm trên cỏ “Tớ vừa rồi dụi mắt, lông mi rớt vào, cậu ấy giúp tớ thổi lông mi thôi.”

“Đó, như vậy sao?”

“Cậu không cần phải thất vọng như vậy.” Nên thất vọng là tớ mới đúng. Ương Nại nghĩ.

Lúc đó mặt hai người cách không tới ba cm, nhưng hắn thổi lông mi cho cô xong, liền buông cô ra.

“Tớ còn tưởng mình thấy tin tức lớn đấy.” Thân là con gái thành phố, trong máu Âm Âm có tinh thần bà tám thiêu đốt “Ồ bên kia nhìn, thật sự rất giống như đang hôn, các cậu thật không có? Cậu thích cậu ta như vậy, sao không nắm chặt cơ hội?”

“Tớ muốn lắm, nhưng lực bắt tòng tâm, hơn nữa Viên Hi Hành vẫn phân biệt 2 người chúng tớ, tớ không phải là Ương Tê.”

“Tớ nói cậu và cậu ấy, làm gì kéo Ương Tê vào?”

“Cậu ấy thích Ương Tê mà.”

“Cậu ấy nói với cậu như thế?”

Ương Nại “A” một tiếng, vấn đề này đúng là cô chưa hỏi. Mặc dù Viên Hi Hành xem ra “nên” thích Ương Tê, chỉ là, anh ấy chưa từng nói như vậy, cô đem ký ức từ lúc quen biết nay đảo một vòng, ừ, không có.

Anh ấy không nói như vậy.

Âm Âm dùng sức đập cô, ” Ương Nại đàn, Viên Hi Hành thích Ương Tê là tự cậu nghĩ đúng không?”

“Cậu. Cậu. Cậu làm sao biết?”

“Làm ơn đi, chúng ta quen biết vài chục năm, vẻ mặt kia chẳng lẽ tớ không biết.” Âm Âm đối với thuật đọc tâm của mình hiển nhiên rất đắc ý, “Cậu và Ương Tê là hai hình tượng bất đồng, mặc dù nói Ương Tê rất xuất sắc, nhưng không có nghĩa cậu không nổi bật, đối với mình nên có lòng tin một chút chứ.”

“Lời nói không sai.”

“Hơn nữa theo ý tớ, Viên Hi Hành có vẻ thích cậu.”

Ah? Tin tức lớn.

Ương Nại xoay người, một phát bắt được cánh tay Âm Âm “Thật, có thật không?”

“Ừ, bởi vì cậu ta đi chung với cậu, luôn cười.”

“Cậu ấy luôn có vẻ mặt như vậy mà.”

“Không phải đâu, Viên Hi Hành, nhìn xa xa có thể như thế, nhưng vừa tiếp cận, cảm giác cũng không quá tốt, mẹ cậu ấy không phải vì tái hôn nên kiên quyết đưa cậu ấy về cho cha cậu ấy hay sao? Tổ cảm thấy bất kể cậu ấy ưu tú thế nào, thành thực thế nào, trong lòng vẫn có tổn thương không cách nào bù đắp. Haizz, thật ra lúc cậu ấy đi theo bọn tớ, cậu ấy không hề cười, biết không?”

Đi chung với bọn họ hẳn không cười?

Ương Nại nhăn mày, lần nữa đem trí nhớ trong đầu chạy một lần, trừ năm Hương Khởi tỏ tình, rộng to với hẳn, cô giống như chưa từng thấy bộ dáng nghiêm túc của hẳn.

Sau đó, Âm Âm giống như bán hàng, không ngừng nói bên tai cô rất nhiều chứng cứ “Tổ cảm thấy người trong lòng Viên Hi Hành là cậu”.

Phạm là, có Ương Tê đứng đầu phố Mỹ Lệ, thế nhưng hẳn không bày tỏ; nhà họ rất nghiêm túc, hẳn có thể sẽ thích con gái hoạt bát một chút; mỗi lần hẳn đến “Cửa hàng hoa Tinh Tinh”, luôn gọi tên Ương Nại; hẳn thích đến đề, đi theo phía sau hẳn vĩnh viễn là Ương Nại. Âm Âm miệng lưỡi lưu loát, khiến Ương Nại cảm thấy tình nhân trong mộng của Viên Hi Hành thật sự là mình mới đúng.

Vậy mà, mộng đẹp của cô chỉ kéo dài không tới 30 phút.

Bởi vì khi cô về nhà, ở công viên lân cận thấy Viên Hi Hành vốn nên cùng mẹ hẳn ăn cơm. lại ở chung một chỗ với Ương Tê.

Hẳn đứng bên cạnh xích đu, Ương Tê ngồi trên bàn đu dây nhẹ nhàng lắc lắc, sau đó không biết hẳn nói cái gì, Ương Tê nở nụ cười, hoàng hôn mùa hè phủ lên người họ một tầng sáng màu vàng, mới nhìn giống như hình trên tạp chí.

Cho đến rất lâu về sau, Ương Nại còn nhớ hình ảnh đó.

Viên Hi Hành biểu tình rất dịu dàng, Ương Tê thoát nhìn rất đẹp, rất đẹp.

Văn phòng Luật sư Thanh Thiên

Viên Hi Hành ký tên lên văn kiện cuối cùng, đóng dấu, đưa cho Lý Lại Nhu bên cạnh, phân phó nói: “Giúp tôi đưa cho Tổng luật sư, sau đó nói Ương Nại vào một chút.”

Lý Lại Nhu nhận văn kiện, nhưng không có ý rời đi.

Viên Hi Hành ngẩng đầu lên, “Còn vấn đề gì sao?”

“Viên luật sư.”

“Có lời nói thẳng.”

Lý Lại Nhu hít sâu một hơi, “Bữa tiệc luật sư ngay chủ nhật, Viên luật sư tìm được bạn dự tiệc chung rồi chưa?” Vũ hội là cơ hội kéo gần khoảng cách, nếu có thể, cô muốn làm bạn nhảy của hẳn, lời ít ý nhiều, có lẽ bọn họ sẽ bắt đầu theo cách này.

Viên Hi Hành nhàn nhạt cười “Tôi có người muốn mời rồi.”

Chưa nói hết, nhưng hẳn tin tưởng, ngụ ý không khó hiểu.

Quả nhiên, Lý Lại Nhu xuất hiện một chút cứng ngắc “Tôi biết rồi.”

Cô cầm văn kiện rời đi, Viên Hi Hành tháo mắt kiếng, đề xuống hộp điều khiển, rèm che cửa sổ sát đất chậm rãi kéo lên, ánh mặt trời chiếu vào, khung cảnh Đài Bắc vốn bị tấm vải màu xanh dương đậm che kín giờ lộ ra mảng lớn, rất mùa hè, rất sáng ngời.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.”

“Anh tìm em có chuyện gì vậy?” Là Ương Nại.

Viên Hi Hành xoay người lại, thấy Ương Nại nửa suy nghĩ, mắt có chút thiếu ngủ sưng vù, quầng thâm cũng rõ ràng so mấy ngày trước. Mấy ngày nay cô chính là dáng vẻ này, hỏi cô tại sao, cô chỉ là cười cười nói gần đây si mê phim Nhật, thức đêm xem VCD.

Bởi vì cô nói rất phấn khởi, cho nên anh tin là thật, nhưng ngày hôm qua, gọi điện cho Ương Tê bàn chuyện, thuận tiện hỏi chuyện này, kết quả Ương Tê nói cho anh biết, phòng hai chị em có rất nhiều VCD phim Nhật không sai, nhưng đó là của cô, Ương Nại không đụng những thứ đó.

“Em ấy mấy ngày gần đây luôn ngẩn người.” Ương Tê nói.

“Em nói Ương Nại không xem phim Nhật?”

“Em ấy khinh thường dùng phương pháp xem TV nhằm chán để giết thời gian.”

Rất dễ nhận thấy, Ương Nại đang phiền não, một chút anh cũng không biết gì — từ năm mười ba tuổi biết cô đến bây giờ, vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dáng cô như vậy.

Ương Nại không phải là đứa bé, nếu như cô không muốn nói, anh cũng không thể bắt cô khai ra một ít gì, dù sao, mỗi người đều có một chút bí mật không muốn để cho người khác biết.

Chỉ là, “người khác” a, hai chữ này nghĩ như thế nào đều có chút gai gai

Viên Hi Hành hít sâu một hơi, thu suy nghĩ lại.

“Ương Nại, tuần này em có bận chuyện gì không?”

Cô ngẩng đầu lên, lặp lại một lần nữa lời của anh “Tuần này?”

“Ừ, có một bữa tiệc luật sư, anh muốn mời em cùng đi.”

“Tại sao mời em?”

Bởi vì Ương Nại hỏi rất trực tiếp, vì vậy Viên Hi Hành cũng đáp rất kiên quyết “Anh muốn mời em đi.” Tuy chỉ có một câu nói, nhưng rất đơn giản sáng tỏ.

Bởi vì “Muốn” .

Cái miệng nhỏ nhắn của Ương Nại khẽ nhếch, tựa hồ có chút do dự, trầm mặc nửa buổi, rốt cuộc lên tiếng lần nữa, “Ngày mai em trả lời anh.”

Nghe được cô nói như vậy, anh lộ ra ánh mắt kinh ngạc “Ương Nại.”

Có lẽ nghĩ như vậy có chút tự đại, nhưng Viên Hi Hành vẫn cho là Ương Nại sẽ đồng ý, dù sao bọn họ biết đã lâu; dù sao bọn họ chung đụng cũng đã lâu; dù sao. Dù sao thời điểm bọn họ đi chung với nhau, luôn rất vui vẻ, không phải sao?

Còn nói, nàng ở Bình Đông học đại học bốn năm, xác thực có chút thay đổi anh không biết?

Có lẽ, giống như Ương Tê nói — Ương Nại thật trưởng thành. Cô có chính kiến, nhận thức của mình, có thể giới nhỏ nhỏ của mình, cô không muốn nói, người khác cũng không thể nào biết được.

Anh còn tưởng rằng mùa hè năm Ương Nại chuẩn bị thi lại trung học, bọn họ đã nói chuyện rất tốt trong nhà thủy tinh - mặc dù sau đó cô nói không nhớ, nhưng anh cho rằng đây chẳng qua là tạm thời, không nghĩ tới cô quên thật.

Biệt thự tư nhân trên núi Dương Minh, một cuộc tụ hội hoàn toàn mới đang triển khai.

Chủ nhân xa hoa mười phần mời ban nhạc trình diễn, trên cây hậu viện thấp đèn sáng rực, trên bàn có rất nhiều điểm tâm của phương Tây, cách vài bước lại có một người hầu bàn mặc quần áo trắng mỉm cười hỏi: “Tiên sinh, tiểu thư, muốn dùng chút rượu không?”

Mọi người gặp nhau đều là “Luật sư, đã lâu không gặp”, nhiều nhất là thêm một “Phu Nhân càng ngày càng đẹp”.

Ương Nại lần đầu tiên tham gia loại vũ hội này, có chút không quen.

Vũ hội tư nhân? Loại chiến trận này, là nhỏ sao? Biệt thự lớn như sân thể dục, thăm cỏ có hơn một trăm người đi tới.

Nam nữ đều có, trên mặt đều viết bốn chữ “nhân sĩ tinh anh”.

Không tới mười lăm phút, Ương Nại đã muốn trở về.

Nhận thấy cô không kiên nhẫn, Lưu Đại Hiên sắc sảo hỏi: “Muốn đi phòng nghỉ một lát không?”

“Tại sao hỏi như vậy?”

“Bởi vì cô nhú mày.”

“Đó, đó, cái đó. À.” Quá quan tâm a, nhanh nhanh nhanh, không thể không có lễ phép, lại muốn hợp lý, dưới tình thế cấp bách, Ương Nại bật thốt lên, “Bụng tôi hơi đói, cười không nổi.”

Mặc dù có điểm không có khí chất, nhưng cũng không lộ ra sơ hở.

Là mình đồng ý theo hần đến đây, không thể mới xuất hiện liền bày tỏ thái độ không thoải mái, huống chi cô cũng không phải là thân thể thật khó chịu, chỉ là có chút. Có chút không cao hứng mà thôi.

Quả nhiên, thấy Viên Hi Hành và Ương Tê đi chung với nhau kích thích vẫn còn quá lớn, nhất là anh nói với Ương Tê đang mặc lễ phục câu kia “Mặc thêm áo choàng đi, anh cảm thấy chỉ như vậy có thể sẽ lạnh”, thật sự rất sắc sảo, anh nhất định rất thích Ương Tê, bởi vì thích, mới có thể nghĩ nhiều như vậy.

Trong nháy mắt, Ương Nại cảm giác mình như bị chém một đao, sau đó cô không còn biện pháp nhìn thẳng Viên Hi Hành nữa, cũng không còn biện pháp nhìn thẳng Ương Tê. Cô biết như vậy có phần trẻ con, nhưng so với mỉm cười giả dối nói chuyện với nhau, để cô đem suy nghĩ lảng động xuống tốt hơn, đem mình sửa sang lại tốt, cô mới có thể tự nhiên đối mặt với hai người rất quan trọng này.

Khi Viên Hi Hành muốn mời cô, nàng là thật cao hứng, nhưng cao hứng không tới một giây, lý trí vọt lên, “Không thể” và “Rất muốn đi” đồng thời giao chiến trong đầu.

Suy tính cả đêm, nàng quyết định cùng Lưu Đại Hiên.

Cô nói với Viên Hi Hành “Bởi vì Lưu luật sư đã mời hai tuần trước”, nhưng lý do chân chính, chính là cô cũng rất khó nói rõ ràng, miễn cưỡng phải nói nguyên nhân, đại khái có thể xem như “như vậy tương đối tốt”, về phần tốt hơn thế nào, cô cũng không nói được.

Lưu Đại Hiên là một người tốt, rất lịch sự, rất sắc sảo, cũng làm người ta tìm không ra khuyết điểm, cho nên dù có chút buồn bực, cô vẫn quyết định chống đỡ.

“Tôi không có vấn đề gì.” Ương Nại mỉm cười “Chỉ là đói bụng mà thôi.”

Lưu Đại Hiên nhìn cô “Là tôi quá sơ ý rồi, chúng ta qua bên kia ăn một chút gì thôi.”

Sau đó hần tựa như tất cả bạn trai trong bữa tiệc, đỡ hông của bạn gái. Ương Nại né sang bên cạnh, đối mặt với ánh mắt không hiểu của anh, cô chỉ giải thích “Thật xin lỗi, tôi sợ nhột.”

Cả đêm, hần kéo tay cô, cùng rất nhiều người nói chuyện, sau đó còn gặp được Tổng Nghi San cùng với Giang Lê Văn, Tổng Nghi San mùi nước hoa rất kinh người, Giang Lê Văn tựa hồ sắp say, Ương Nại nhìn chung quanh, chính là không thấy Viên Hi Hành.

Thật vất vả đến mười một giờ, chủ nhân tuyên bố tan họp.

Lưu Đại Hiên lái xe đưa cô về nhà, phố Mỹ Lệ cấm xe tiến vào, vì vậy xe của hần chỉ có thể dừng ở đầu hẻm.

“Cám ơn anh đưa tôi trở lại.” Ương Nại cố gắng để nụ cười của mình xem ra tự nhiên, “Ngày mai gặp.”

Đưa mắt nhìn xe rời đi, cô mới kéo chân, đi từ từ vào phố, giày cao gót trên đường đá đỏ gõ ra thanh âm quy luật, cảm giác có chút tịch mịch.

Đi tới cửa hàng hoa nhìn qua “Cửa hàng giấy viết thư Viên”, đèn lầu ba đã tắt, Ương Tê còn tỉnh, Viên Hi Hành đã ngủ.

Ương Nại kéo bước chân mệt mỏi lên lầu ba.

Ương Tê đang xem phim Nhật cầm hộp điều khiển tv dè xuống tạm ngừng, “Đã về rồi sao?”

“Ừ.”

“Có được hay không.” Chỉ nói ba chữ Ương Tê lộ ra chút kinh ngạc, “Sao em mặc áo quần này?”

“Bởi vì em không nói không mặc, cho nên.”

“Không phải, Viên Hi Hành mua cho em cái kia.” Ương Tê nói đến một nửa, giống như nghĩ thông suốt “Em không phải đi cùng anh ấy?”

“Em theo Lưu luật sư. Đợi chút, ” Ương Nại trong đầu thoáng qua lời vừa nghe được, lập tức vọt tới trước mặt Ương Tê “Chị nói Viên Hi Hành mua cho em cái gì?”

Ương Tê không biết nên khóc hay cười “Hai người tóm lại là thế nào?”

“Ương Tê, nhanh một chút nói với em, cầu xin chị —”

“Đầu tháng chị còn đang trong giai đoạn nhận hồ sơ học sinh. Nhưng Viên Hi Hành muốn chị vô luận thế nào cũng rút ra một buổi tối cho anh ấy, chị hỏi anh ấy muốn làm gì, anh ấy nói sắp tới có một vũ hội, cho nên muốn chị thử giúp lễ phục cho em, y phục, áo choàng, giày cũng mua, không nghĩ tới thế nhưng em không đi cùng anh ấy.”

Ương Tê xoay người, lần nữa cầm hộp điều khiển tv dè xuống phát hình, trên ti vi nam nữ chính lần nữa nói chuyện yêu đương.

Trong khi đang xem phim, thanh âm Ương Tê lần nữa bay tới —

“Lễ phục màu trắng là anh ấy chọn trước, chị chỉ thử giúp có vừa người không mà thôi, bình tĩnh mà xem xét, lễ phục màu trắng rất đẹp, nhìn kỹ, còn có thể thấy trên làn váy thêu hoa lải trắng, đúng rồi, anh ấy nói những thứ kia là Molly, em rất thích.”

8. Chương 8

Năm Ương Nại mười bảy tuổi, nhà họ Thẩm xảy ra một chuyện lớn - qua một năm khổ luyện, Ương Tê rốt cuộc rửa sạch sỉ nhục bị thua năm ngoái trong cuộc tranh tài dương cầm, chẳng những nhận được một khoản học bổng, đồng thời cũng đoạt lấy quyền dự thi tranh tài dương cầm quốc tế.

Phố cửa hàng tin tức tung rất mau, hơn nữa ở đâu cũng biết, hôm sau, người của phố Mỹ Lệ cũng nhận được tin tức này.

Mỗi người đi qua cửa hàng, cũng sẽ thò đầu vào mà nói: “Lão Thẩm à, chúc mừng ông.”

Sau đó, còn có người nói với Ương Nại: “Ương Tê, ra nước ngoài tranh tài phải cố gắng lên đó.”

Vừa mới bắt đầu, Ương Nại còn có thể nói “Tôi là em chị ấy”, nhưng sau nhiều lần, cô cũng lười phát lại đoạn thu ghi âm “Tôi không phải Ương Tê, chúng tôi chỉ cắt tóc giống nhau”, chỉ mỉm cười trả lời.

Chị em song sinh lẫn lộn rất cao, có lúc cha cũng sẽ nhận lầm, cho nên cô cũng đại nhân đại lượng với những cô, dì, chú, bác, ông nội, bà nội ...

Ương Nại vừa lấy tay vỗ vỗ chậu đất, vừa theo âm hưởng bản nhạc tiếng Anh hừ hừ hát.

Bỗng dưng, chuông cửa treo trên kính vang lên, phát ra thanh âm thanh thúy.

Viên Hi Hành càng lúc càng giống người lớn, trên mặt đã hiện lên một tia nghi vấn, rất nhanh, hắn cũng cười “Thẩm Ưng Nại, cậu bày ra bộ dáng đó là giả vờ làm Ưng Tê sao hả?”

“Hả? Cậu biết?”

“Vừa thấy có vẻ rất giống, chỉ là nhìn kĩ lại thì sẽ nhận ra ngay.”

“Kể từ khi Ưng Tê cắt tóc, cậu chính là người đầu tiên trong nháy mắt phân biệt được chúng tớ ai là ai.” Ưng Nại cời bao tay, hướng vai hắn vỗ vỗ “Ừ, quả nhiên nhìn rõ mọi việc, xin bái phục bái phục.”

Viên Hi Hành không để ý cô nói xằng nói bậy “Ưng Tê đâu?”

“Hai ngày trước ra nước ngoài rồi.”

Dứt lời, Ưng Nại đột nhiên phát lên, không đúng, Ưng Tê. . . . Không nói cho Viên Hi Hành sao? Tính toán thời gian, Ưng Tê đã ở Âu châu rồi, nhưng hắn cứ nhiên hoàn toàn không biết?

Viên Hi Hành đối với tin tức mình biết muộn tựa hồ cũng không để trong lòng “Như vậy a, hi vọng Ưng Tê có thể đạt giải.”

Ưng Nại thử dò xét: “Cậu không cảm thấy lạ hả?”

“Có gì kỳ quái đâu, Ưng Tê là Ưng Tê, tớ là tớ.”

Ưng Nại nhìn Viên Hi Hành, nghĩ thầm, là bởi vì tin tưởng sao?

Hè năm ngoái, hắn từng nói cho cô biết — không có gì quan trọng hơn tin tưởng, nếu tớ thích, tớ nguyện ý tin tưởng.

Cho nên dù Ưng Tê làm theo ý mình, hắn cũng không bi thương, cũng hoàn toàn không để trong lòng. . . .

“Cậu thật kỳ quái.” Ưng Nại kết luận.

“Nói về vấn đề này, tớ thấy tớ so với cậu còn kém xa đấy chứ.” Viên Hi Hành nhìn phương hướng bận rộn của cô, “Cậu đang làm gì đấy?”

“Làm vườn.”

“Trong cửa hàng không phải có người làm vườn sao?”

“Có chứ, chỉ là tớ thích làm thôi.” Ưng Nại nghiêng người sang, để cho hắn xem thành quả khổ cực của bản thân: “Máu mủ thật không lừa người, khi đi học, bất kể Lão sư tận tình khuyên bảo giảng bài, tớ chính là không nhớ được, nhưng chuyện làm vườn này, cha chỉ nói một lần, tớ liền nhớ, nhìn đi, rất đẹp có phải không!.”

Đây chính là thành quả cô cực khổ hai mùa hè đấy.

Mặc dù không phải loại hoa danh quý, nhưng bất kể bón phân, hái nhụy, tưới nước, phân nhánh, toàn bộ đều do cô tự tay hoàn thành, lòng tự tin của cô giống hoa, càng ngày càng đẹp, càng ngày càng đầy hương thơm.

Viên Hi Hành ngồi chồm hỏm xuống, nhìn chiếc chậu thủy tinh “Cái này gọi là gì?”

“Đoán đi, gợi ý là có liên quan đến tớ và Ưng Tê.”

“Hoa quế sao? Nhìn có điểm vừa giống vừa không giống.”

“Nhanh lên một chút, cho cậu chọn, hoa quế hoặc là Molly, hai chọn một, rất dễ đoán mà.”

Viên Hi Hành suy nghĩ một chút “Chỉ có thể là hoa quế thôi.”

“Rất giống hoa quế có phải không? Nhưng không đúng.” Ưng Nại đi theo ngồi chồm hỏm xuống, nhẹ nâng cánh hoa màu trắng “Cái này là một loại Molly, gọi Molly Châu Phi.”

“Molly Châu Phi?”

“Ừ, sinh ở Mã Đạt Gia Tư, bởi vì dáng hoa rất đẹp, có thợ trang điểm rất thích nên đặt nó trên đầu cô dâu làm trang sức. Nói cho cậu biết... ” Ương Nại nghiêng đầu, lộ ra nụ cười ngọt ngào của thiếu nữ mười bảy tuổi “...về sau khi tổ kết hôn, muốn dùng Molly Châu Phi làm đẹp, sau đó, ừ, tổ muốn tìm lễ phục có thêu hoa lải, nếu lễ phục là màu xanh dương, liền thêu lên làn váy hoa lải màu xanh dương, nếu là lễ phục màu trắng thì liền thêu lên làn váy hoa lải màu trắng, cùng người trong lòng vui vẻ khiêu vũ.”

“Cậu muốn kết hôn với loại người nào?”

“Người trong lòng.”

Viên Hi Hành bật cười “Cứ như vậy?”

“Ừ, chỉ cần tổ thích là tốt.”

“Yêu cầu của cậu thấp như vậy sao?” Viên Hi Hành ngưng mắt nhìn cô, trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập nụ cười, “Người bình thường không phải đều nói muốn thu nhập một tháng mấy vạn, cao lớn, anh tuấn, không ở cùng cha mẹ chồng, có nhà riêng, tiền gửi ngân hàng có trên 7 con số 0....hay sao?”

“Nếu thật được vậy quả nhiên là rất tốt, cuộc sống qua ngày sẽ nhẹ nhõm, có cảm giác an toàn. Chỉ là nếu thật sự đối phương không phải là người trong lòng mình thì cũng coi như là hết cách thôi.”

Trước Viên Hi Hành, Ương Nại đã từng thầm mến một đàn anh học lớp trên ở thời tiểu học.

Người anh đó rất cao, cười lên cả người đều là một bộ dạng hiền lành, rất thông minh, nhạy bén, thích chơi bóng chuyền, bộ dạng đánh cầu rất đẹp — cô còn tưởng rằng đó chính là hoàng tử nhỏ lý tưởng của mình, nhưng Viên Hi Hành ngoại trừ việc cũng cao như thế nhưng cùng đàn anh lại không có lấy một điểm giống nhau .

Cô sợ rằng mình là người hay vô tâm, còn Viên Hi Hành lại tinh tế hay lưu tâm; cô thích chạy nhảy hoạt bát, còn anh lại có thể ngồi cả ngày trong phòng chỉ để đọc sách, ngay cả cầu thang cũng không buồn bước đến; cô không thích việc đọc sách, còn anh thì xem việc đọc sách như việc ăn cơm hằng ngày... Nói đúng ra thì cô và anh hoàn toàn đối lập nhau.

Cô nên ghét anh vì điều đó, nhưng cô lại không như thế.

“Viên Hi Hành, tớ đã nói với cậu, một thời gian nữa có thể chúng ta sẽ thấy hình tượng chúng ta đặt ra ban đầu và thực tế người chúng ta thích hiện tại lại hoàn toàn bất đồng với nhau, tớ cảm thấy thay vì đặt điều kiện tốt, thôi thì hãy đi tìm người yêu như lòng mình mong muốn, thuận theo tự nhiên.”

Trên mặt hần nét cười càng sâu “Cậu chính là đang thuận theo tự nhiên sao?”

“Ừ.” Cô suy nghĩ một chút, “Cũng có thể coi là như vậy.”

“Thật không, thật sự không không cần theo hình mẫu, thế nào cũng được hay sao?”

“Mặc dù hiện tại người trong lòng tớ và học trưởng tớ từng thầm mến hoàn toàn khác nhau, nhưng cũng không phải là tớ ghét điều ấy, chỉ cần bản thân mình không thấy khó chịu, chỉ cần có tình yêu là được, hơn nữa tớ và người ta sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, vì người trong lòng mình thay đổi bản thân một chút cũng là điều hiển nhiên thôi, một điểm cũng không miễn cưỡng, tuyệt đối không khó chịu, bởi vì chỉ cần có thể thấy đối phương, đã là hạnh phúc lắm rồi.”

“Ương Nại.”

“Hả?”

“Biết cậu lâu như vậy, lần đầu tiên tớ cảm thấy cậu thật sự như một người con gái đấy.”

Ương Nại ngó ngẩn, nở nụ cười “Đáng ghét, tớ vốn là con gái nham khó có được thời điểm tớ đây muốn nghiêm chỉnh nói chuyện với cậu, cậu lại bày ra bộ mặt hưởng ứng như thế này đây. Bất kể nói thế nào, tớ vừa ra đời đã là con gái rồi, đúng thời điểm, cũng có thể tự nhiên rất lãng mạn.”

“Không cần, cậu vừa rồi như vậy cũng đã rất lãng mạn rồi.” Viên Hi Hành cười đứng lên, vươn tay với cô.

Ương Nại đưa tay đặt trên lòng bàn tay hắn, bị hắn thuận thế kéo.

Khoảng cách của hai người lập tức gần hơn, Ương Nại có chút ngượng ngùng, muốn xoay tay lại, nhưng hắn lại nắm thật chặt, không có ý buông ra.

“Này, Viên Hi Hành.”

“Cậu nghe qua bài hát này sao?”

CD tình ca không biết từ lúc nào đã chuyển đến Close to you.

On the day that you were born

The angels got together

And decided to create a dream e true

“Ương Nại, chúng ta khiêu vũ thôi.”

“Tớ, tớ không biết khiêu vũ đâu.”

“Không sao, tớ cũng không biết.”

So they sprinkled moon dust in your hair of gold

And star light in your eyes of blue

Ương Nại chưa từng có ý nghĩ muốn cất giữ cái gì, trừ buổi trưa ấy.

Viên Hi Hành nắm tay cô, đỡ vai cô, nhà thủy tinh trong ánh mặt trời, có hương hoa lài nhàn nhạt, hai người trong tiếng ca chậm rãi khiêu vũ.

Ương Nại nhớ tay chân mình không còn nghe sai bảo, nhớ đến lúc hắn cười, cười đến thật dịu dàng.

Không khí Văn phòng thật sự quý dị, cho nên dù cảm giác trì độn như Ương Nại, cũng trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủn phát hiện có cái gì không đúng.

Đoàn luật sư xuất hiện, tâm tình khác nhau.

9. Chương 9

Giang Lê Văn sắc mặt khó coi, Tổng Nghi San như có điều suy nghĩ, Lưu Đại Hiên. Ừm, bởi vì hắn ở Dương Minh sơn tụ hội đối với cô rất tốt, tốt vô cùng, quả thực quá tốt, cho nên Ương Nại thật không dám nhìn thẳng hắn, không biết bộ dáng hắn bây giờ. Về phần Viên Hi Hành...còn chưa tới đi làm.

Ương Nại nhìn đồng hồ đeo tay một chút, sắp mười giờ rồi.

“Ương Nại.” thanh âm Lý Lại Nhu từ cách đó không xa vang lên, “Cô đang đợi điện thoại?”

“Không có, không có.”

“Vậy tại sao vẫn nhìn đồng hồ đeo tay?”

“Tôi đang nghĩ Viên luật sư thế nào còn chưa tới.” Ương Nại nói xong, thấy biểu tình Lý Lại Nhu có chút kỳ quái, bỗng chốc nhớ tới cô ấy là đội trưởng thân vệ của Viên Hi Hành, vội vàng bổ sung “Tôi có văn kiện muốn xin anh ấy ký, Tổng luật sư cũng chờ.”

Nguyên tưởng rằng bổ sung những lời này không có sơ sẩy, không nghĩ tới biểu tình Lý Lại Nhu trở nên càng không hiểu, hơn nữa ngay cả Tư Bội đứng ở máy bên cạnh chờ Mạnh Chân, cùng Uyển Kỳ vừa đi qua đều lộ ra biểu tình quái dị.

Ương Nại bị nhìn có chút chột dạ “Các cô sao lại nhìn tôi như thế?”

Mạnh Chân đi tới, nhìn cô từ đầu nhìn đến chân, lại từ chân đến đầu, bộ dáng xem kỹ , “Chúng tôi đang nhìn cô.”

Ương Nại ngần ngại lui về phía sau một chút “Tại sao lại nhìn tôi?”

Không phải nhìn ra cô đối với Viên Hi Hành có ý tưởng không an phận chứ? Thật là đáng sợ.

Ương Nại tự mình an ủi mình, cho dù bị nhìn xuyên rồi, sẽ như thế nào, Viên Hi Hành là mơ ước của nhiều người như vậy, bên trong toàn mỹ nữ, cô coi như không có tính chất uy hiếp, nhiều lắm là bị cưỡng bách gia nhập đội thân vệ, trở thành hội viên mà thôi.

Mặc dù Ương Tê luôn nói: “Ương Nại thật đáng yêu.”

Nhưng đó bởi vì chị ấy là chị cô, mới có thể nói như vậy, trừ lần đó ra. thời điểm Mao Mao đuổi theo cô nói lời tương tự. Sau đó, Viên Hi Hành giống như cũng đã nói cô đáng yêu.

Ồi, lại nghĩ đến anh.

Kể từ khi cô cự tuyệt lời mời của Viên Hi Hành, cô vẫn muốn gặp anh, đi làm cách một cái cửa, tan việc cách một cái phố cũng vẫn muốn.

Chờ lúc cùng Lưu Đại Hiền đến biệt thự trên núi Dương Minh, đối mặt với bữa ăn tinh xảo cùng nhạc jazz dễ nghe, chuyện duy nhất cô tích cực làm chính là tìm bóng dáng Viên Hi Hành trong đám người, loại tưởng niệm quý dị này đã đạt đến cực điểm sau khi Ương Tê nói cho cô biết “Chị chỉ phải giúp anh ấy thử y phục có vừa người không mà thôi”.

Bởi vì điện thoại di động không liên lạc được, Ương Nại đứng tại chỗ kích động muốn gõ cửa nhà anh.

Cả đêm cô ngủ mơ, mơ thấy lần đầu tiên gặp mặt, mơ thấy nhà thủy tinh tràn đầy hương hoa lài.

Khúc điệu Close to you trong mộng quanh quẩn không đi.

Viên Hi Hành cười nói với cô: “Ương Nại, cậu. Đừng quên đó.”

Đó là lúc anh mấy tuổi? Lúc ấy cô mặc tạp dề mấy tuổi?

Khi đó tóc cô vẫn còn rất ngắn, sau đó. Ương Nại giống như nhớ ra cái gì đó, sắp chạm tới mảnh kí ức mơ hồ thì chuông đồng hồ báo thức lại vang lên.

Trời, sáng.

Cô mở cửa sổ nhìn đối diện, phòng anh không có một chút động tĩnh. Anh có lúc sẽ đến văn phòng rất sớm, có lúc buổi trưa mới xuất hiện, nhìn đáng đáp, hôm nay anh sẽ ngủ muộn, Ương Nại không có biện pháp chờ anh, không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị ra cửa.

Đến phòng làm việc, nhìn đồng hồ; thẻ đục lỗ, nhìn đồng hồ; mở máy vi tính, nhìn đồng hồ; sửa sang lại tài liệu, nhìn đồng hồ; bất kể làm gì, đều nhìn đồng hồ, động tác liên tiếp nhìn đồng hồ, rốt cuộc đưa tới chú ý của Lý Lại Nhu.

Tư Bội, Mạnh Chân, Uyển Kỳ. Toàn bộ dùng loại ánh mắt như đang xem xét sinh vật quý hiếm nhìn cô.

Ương Nại cả người cả ghé lui lại một chút, cho đến khi thành ghế dựa phải đồ, mới lấy lại tinh thần: “Các cô. Không cần nghiên cứu tôi ..., tôi không có gì để nghiên cứu. Thật.”

Mạnh Chân buột miệng cười: “Ương Nại, cô thật kỳ lạ.”

Ương Nại nhăn mày, kỳ lạ? Giống như không phải từ tốt.

Uyển Kỳ cười: “Cô không phải nói chờ Viên luật sư tới ký văn kiện sao?”

“Ừ.”

“Viên luật sư tới qua phải đi Cao Hùng rồi, cô không biết sao?”

Ương Nại ngần ngại, ba giây sau mới đột nhiên “A” ra ngoài, thanh âm cực lớn, đem mấy vị phụ tá bên cạnh giật nảy mình.

“Chuyện khi nào?”

“Thứ Năm tuần trước đã phải đi, trên bảng thông báo có.” Uyển Kỳ cười véo nhẹ gương mặt của cô “Cô đừng tưởng rằng cái bảng kia chỉ dán phát biểu tinh thần, thay đổi nhân sự cũng công bố ở đó, đối với nhân viên mà nói, đây chính là chỉ tiêu rất quan trọng đấy. Ương Nại, Ương Nại. . . Cô đang ở nơi nào vậy.”

Ương Nại đã xông tới bảng thông báo.

Tại sao có thể như vậy? Bảng thông báo, cô vẫn cho đây chỉ là nơi đi qua thì nhìn, làm sao sẽ. Cô thể, cho dù tiểu học tham gia thi tiếp sức 400 m, cô cũng không chạy trốn nhanh như vậy.

Viễn cảnh công ty tương lai? Không phải cái này.

Tăng năng lực làm việc Tiểu Diệu? Không phải cái này.

Luật dân sự chỉnh sửa mới nhất? Cũng không phải là cái này.

Điều động nhân sự? Không phải. Đợi chút. Chính là cái này!

Ương Nại thông thả mũi chân, đọc từng chữ, học xong bởi vì rung động quá lớn, không thể tin được, lại đọc một lần, hai lần. Cho đến lần thứ ba, cô rốt cuộc tin tưởng đó là thật.

Viên Hi Hành đến Cao Hùng công tác hai ngày, bởi vì người phụ trách Văn phòng luật sư Trần Quốc Uy tính đến Cao Hùng làm “Nam Thanh Thiên”, nguyện ý xuôi xuống phía nam, có thể trở thành cổ đông, hơn nữa đại biểu Thanh Thiên tham gia do giới luật sư lấy danh nghĩa riêng tự điều động người biểu quyết, mà người nắm cơ hội này chính là Viên Hi Hành.

Hai ngày nay, anh đi xem đất làm văn phòng.

Nam Thanh Thiên.

Cô ở Bình Đông học bốn năm, thật vất vả trở lại phố Mỹ Lệ, mùa hè cũng không còn như trước, anh cư nhiên phải đi Cao Hùng? Sớm biết như vậy, cô duy trì bốn năm thiên tân vạn khổ đại học ở lại Bình Đông là tốt nhất, dầu gì đều ở nam bộ a.

Loại chuyện như vậy không phải là quyết định tạm thời, có ý nghĩa phải không, anh trước đây đã bắt đầu có ý nghĩ này, bắt đầu hành động, chỉ là không để cho cô biết.

Viên Hi Hành trở lại Đài Bắc đã là chuyện ngày thứ năm.

Vốn chỉ tính toán lưu lại hai ngày, nhưng buổi tối ngày thứ hai, Trần Quốc Uy đột nhiên đáp máy bay xuống phía Nam, sau khi hai người hội họp, lại đi báỉ phóng một chút nhân sĩ tương quan, cùng ăn cơm trưa, cùng uống trà trưa, sau đó cùng một vài người khác ăn cơm tối, Trần Quốc Uy lần này xuôi nam vốn dự tính ba ngày, nhưng theo sách lược của Viên Hi Hành, hai ngày đã kết thúc, vì vậy buổi chiều thứ năm, anh thuận lợi trở lại Đài Bắc.

Không rảnh về nhà nghỉ ngơi, liền mang theo hành lý trực tiếp trở lại văn phòng, ở phòng làm việc Trần Uy nói chuyện, bảo đảm hiệp ước, Mạnh Chân vòng vo điện thoại lần thứ nhất, Uyển Kỳ thay bọn họ đưa hai lần cả phê, trước khi chén cả phê thứ ba đến, cuối cùng cuộc nói chuyện cũng kết thúc.

Ngoài cửa sổ sắc trời hiện ra một màu lửa đỏ, đèn phòng làm việc vẫn sáng ngời.

Vốn có ba mươi mấy người trong không gian lớn như thế, hiện tại chỉ còn 7, 8 cá nhân, phía trước phòng làm việc của anh có hai bàn phụ tá, bàn của Lý Lại Nhu đã trống không, một cái khác vẫn còn người.

Ương Nại. Đại khái hơn một tuần không thấy cô.

Mặc dù bọn họ từng có thời gian dài không gặp mặt, nhưng chỉ có lần này không có liên lạc, để anh cảm giác như cách xa thật lâu.

“Ương Nại, em đi vào phòng anh một chút.”

Lời nói kết thúc, Ương Nại ngưng động tác lật xem bộ sách luật pháp dày cộm nặng nề, nháy mắt ngẩng đầu, nhúu mày, có chút tức giận.

“Có chuyện gì?”

Viên Hi Hành nhướng mi, cô thật sự đang tức giận, ngay cả ý rời ghế cũng không có.

Thật ra thời điểm anh đi Cao Hùng, tâm tình cũng rất thấp, nhưng theo hành trình từng bước từng bước kết thúc, tâm tình anh càng ngày càng tốt, hơn nữa khi thấy cô - mặc dù hiện tại cô có chút hơi tức giận, nhưng ít ra anh muốn nhìn thấy người.

Hơn nữa tâm tư của cô luôn luôn dễ hiểu, anh đại khái biết cô tức cái gì.

Viên Hi Hành khẽ mỉm cười “Điện thoại di động của anh hết pin ở sân bay Tùng Sơn.”

Quả nhiên, chân mày cô mở ra chút.

“Em không chú ý, mấy ngày nay thường có thông tin truyền tới khách sạn ở thành phố Cao Hùng sao?”

Chân mày lại mở chút.

Viên Hi Hành cười cười, bởi vì không tìm được người nổi giận, thật giống cá tính Ương Nại, “Chờ anh một chút.”

Anh trở lại phòng làm việc, lại vòng ra ngoài, xác định văn phòng chỉ còn lại 7, 8 người bận rộn, không ai chú ý đến bọn họ, anh đem vật cầm trong tay đặt nhẹ nhàng trên bàn.

“Cho em.”

Ương Nại ngẩng đầu lên, thần sắc đã không còn tức giận “Anh còn có thời gian mua đặc sản à?”

“Không phải, cái này là quà sinh nhật.”

“Em và Ương Tê sao?”

“Không, của em, một mình em.” Viên Hi Hành cố nén cười nói: “Ương Nại, sinh nhật vui vẻ.”

10. Chương 10

“Cô gái 18 như một đóa hoa xinh đẹp, lông mày cong cong mắt lớn to tròn, đôi môi hồng hồng, hàm răng tuyết trắng, khuôn mặt phấn hồng tươi cười, nụ cười hạnh phúc như hoàng hôn”

Ý tứ là nữ sinh đến tuổi mười tám, sẽ trở nên rất đẹp.

Chỉ là Ương Nại không có cảm giác như thế, một mặt bởi vì Ương Tê đã đẹp hơn rồi, mặt khác, là bởi vì mình đen hơn.

Có người từng nói, một trắng che ba xấu, thật là một chút cũng không sai, trước kia thỉnh thoảng còn có người nhận sai các cô, nhưng hè năm nay, bất kể đi quầy thuốc, tiệm sách, đĩa nhạc, quán ăn nhỏ, quầy trái cây, tất cả mọi người đều cười với cô, sau đó nói: “Ương Nại, phơi nắng thật tốt.”

Đối với bọn họ, có thể chỉ là một câu hữu thiện kẻ ngu (câu nói khách sáo), nhưng lại tổn thương tâm tư thiếu nữ của cô, thiệt là, đen cũng không phải là cô nguyện ý, mặt trời lớn như vậy, cô làm sao có thể trắng được.

Nói đi nói lại, đều do nghĩ hè á.

Nghỉ hè đi qua, cô sẽ lên năm ba, đối với người có kinh nghiệm học tập, phạm là năm cuối gần với năm thi tốt nghiệp sẽ phải ôn tập liên tục, việc này đồng nghĩa với đoạn tuyệt vui chơi giải trí, cho nên cô mới muốn tận dụng những ngày tháng còn sót lại, vui chơi thật tốt một chút, ai biết được chưa tới một tháng, liền phơi giống như than.

Viên Hi Hành cười cô “Cậu như vậy trông rất giống thiếu nữ Kemp.”

“Thiếu nữ Kemp ? ” nghe vô cùng lãng mạn, nhưng đợi cô thăm dò bản đồ thế giới mới phát hiện, vị trí Kemp là tại Châu Phi.

Hè năm đó, Ương Nại thường ra ngoài từ ban ngày, đến lúc hoàng hôn mới về nhà, sau đó cùng Ương Tê đến công viên nhỏ lân cận tản bộ nói chuyện phiếm.

Loại cảm giác đó rất kỳ quái, thật ra ở nhà, hai chị em cùng hưởng cả lâu ba, họ muốn nói cái gì cũng có thể, nhưng Ương Nại muốn kéo dài cự ly, không cần giới hạn trong một phòng khách, Ương Tê giống như cũng biết ý tưởng của cô, vì vậy luôn không hỏi nhiều.

Công viên là một bãi tập lớn nhỏ, có phổ hoa, xích đu, cầu bập bênh, cùng với thiết bị trò chơi đơn giản của nhi đồng.

Đều theo bọn hán chơi từ nhỏ đến lớn.

Ương Tê rất thích mùa thu, họ thường thường ở trên bàn đu dây ngây ngô đến khi mặt trời ngã về tây.

Sáu giờ mùa hè, bầu trời có chút lạnh, hai chị em ở trên bàn đu dây sáng ngời, chờ đợi thời gian trôi qua.

“Ương Tê.” Ương Nại mở miệng trước “Chúng ta sắp tròn mười tám tuổi rồi.”

“Ừ.”

“Chị có nghĩ chúng ta về sau sẽ như thế nào?”

“Không có.” Ương Tê khẽ mỉm cười, “Chuyện tương lai khó suy nghĩ, cho dù suy nghĩ, cũng không thể như ý nguyện, cho nên chẳng thà thuận theo tự nhiên.”

Cho dù suy nghĩ, cũng không thể như ý nguyện?

Ương Tê có điều rất muốn, nhưng không có biện pháp hoàn thành sao?

Trong ấn tượng của cô, chuyện gì chị ấy cũng làm rất tốt, mọi người cũng đều thích chị ấy, tuy chỉ có mười tám năm, nhưng cuộc sống trước mắt cũng theo kế hoạch, không phạm sai lầm, cũng không có lỗi, Ương Tê gần như hoàn mỹ tại sao phải nói như vậy?

Ương Nại nhìn cô, rõ ràng biết cô không có tinh thần đùa giỡn, “Ương Tê. Chị như vậy. Có chút bí quan.”

“Có sao?”

Ương Nại “Ừ” một tiếng “Thành thật mà nói, em vừa rồi nghe xong còn chút giật mình.”

“Em cứ coi như chị nói câu thuyền tới cầu tự nhiên thẳng.” Ương Tê cười, “Dù sao ý tứ không cần nhớ quá nhiều.”

Nhưng em đã biết cách nói lúc trước rồi, làm sao có thể quên đây? Ương Nại nghĩ.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Ương Tê mệt mỏi, cho dù thần sắc kia chỉ trong nháy mắt. Về mặt có thể thay đổi, nhưng tâm tình không thể trong khoảng thời gian ngắn có thể chuyển đổi.

Rốt cuộc là sự tình gì khiến Ương Tê mệt như vậy?

“Chị không sao.” Trước câu hỏi của Ương Nại, Ương Tê vượt lên mở miệng trước, “Ước nguyện của chị là có thể thi đậu hệ âm nhạc.”

“Thật vậy ư?”

Ương Tê xoa hai tay của mình, khẽ mỉm cười “Chị vẫn rất muốn tiếp tục đàn dương cầm.”

Có lẽ bởi vì lý do này quá đầy đủ, Ương Nại cũng không phát hiện giọng nói của cô không được tự nhiên, ngược lại còn tưởng thật “Chị có thể thi lại lần nữa, thầy Quý nói chị có thể quá khấn trương, cho nên mới mất điểm ở mục kỹ thuật, sang năm, nhất định không thành vấn đề.”

“Ừ, đại khái thôi. Ương Nại, em thật có lòng tin với chị?”

“Đó là đương nhiên, sang năm đến lượt em thi, đừng bảo là ý nguyện, chỉ cần có thể điền trường học, cha nhất định rất vui vẻ.” Ương Nại tựa hồ nghĩ đến cái gì buồn cười, “Đúng rồi, nói cho chị một tin đồn, mẹ Âm Âm nói với em, bà thấy cha đi cầu Văn Xương, trên giấy đỏ là tên của em, ha ha.”

“Còn cười a.”

“Thật buồn cười mà, cha đọc Thánh kinh, cứ nhiên chạy đi cầu xin cái đó, cha đọc kinh trước lúc ngủ như vậy không cảm thấy kỳ quái sao?”

“Em nên chăm chỉ học thật tốt.”

“Em bây giờ tìm đường sống trong cõi chết, qua hết mùa hè này, em sẽ an phận ở Tiểu Bạch đêm ngược ngày, treo cổ ngược trần nhà dùng sức đọc sách.” Ương Nại đi tới bên cạnh Ương Tê, đặt tay trên bờ vai cô, nhẹ nhàng nắm, “như vậy xem như tốt chưa?”

Ương Tê sợ nhột, bật cười một cái, “Ai, không nên trêu chị.”

“Đừng trợn.”

“Ương Nại, đừng, rất nhột.”

Rất nhanh, hai người ở xích đu chơi tiếp, thế giới nho nhỏ vang lên tiếng cười thanh thúy của thiếu nữ.

“Em đang giúp chị xoa bóp.”

“Chị không cần xoa bóp, ha ha, Ương Nại, không được tiếp tục nữa —”

Hi hi ha ha, bỗng dưng, một cái bóng kéo dài đến trên đất cát, hai người đồng thời ngẩng đầu, ánh chiều tà phủ lên bóng dáng của Viên Hi Hành.

“Các cậu thật ở nơi này.”

“Cha tớ lại muốn cậu ra ngoài tìm chúng tớ?”

Viên Hi Hành gật đầu một cái “Ông rất buồn bã nói với tớ, hai người gần đây thường đem cha Thẩm bỏ ở nhà một mình, để bác ấy cảm thấy rất nhàm chán.”

Hai chị em đồng thời bật cười “Gọi cha ra ngoài thì cha lại không muốn.”

“Không sai một chữ.” Hai âm thanh khiến nụ cười Viên Hi Hành sâu hơn “Chỉ có vào thời điểm này, tớ mới cảm thấy các cậu thật sự là sanh đôi.”

“Còn có sinh nhật.”

Viên Hi Hành cười ha ha “Tại sao lại cùng nhau nói ?.”

Ương Tê cười “Bởi vì mới vừa sinh nhật chứ sao.”

“Mà cũng nhận được quà giống nhau.” Ương Nại rất tình ý sâu xa nói: “Hi vọng sang năm không cần như vậy, tớ thật ghét nhất hai phần giống nhau.”

Từ khi có trí nhớ tới nay, cô và Ương Tê vĩnh viễn nhận quà sinh nhật giống nhau, cha Thẩm nói này là vì công bằng, chỉ là Ương Nại cho là vì cha căn bản là lừa dối.

Cô và Ương Tê cá tính hoàn toàn bất đồng, đưa đồ giống nhau cho hai cá tính bất đồng, cảm giác rất kỳ quái a, tại sao có thể vì hình dáng tương tự mà lừa dối như vậy.

“Tớ hi vọng có một ngày có thể nhận được một phần quà chỉ thuộc về tớ. Ương Tê, em như vậy có phải quá đáng hay không?”

“Không.”

“Thật sẽ không à?”

Ương Tê cười một tiếng “Bởi vì chị cũng nghĩ như vậy.”

Nghe cô nói như vậy, Ương Nại vì ích kỷ của mình mà an tâm, tiếp theo chuyển sang Viên Hi Hành “Làm sao cậu lại không nói chuyện. A, mới vừa nói trúng cậu sao? Thật xin lỗi, không phải bọn mình cố ý á đâu”

Cô mới vừa oán trách ” quà tặng giống nhau”, cư nhiên quên mất Viên Hi Hành cũng là một thành viên trong số đó.

Hắn đưa họ bút máy, cùng hình dáng, chỉ khác biệt ở màu sắc trên nắp bút, Ương Tê là màu vàng kim, cô là màu bạc.

“Cái bút đó tớ rất thích, Ương Tê cũng rất thích.”

“Ương Nại, được rồi.” Ương Tê cười ngăn cản “Như vậy sẽ càng tô càng đen đấy.”

Ương Nại suy nghĩ một chút, giống như thật vậy, nhưng không giải thích lại có lỗi với hắn, muốn trách chỉ có thể trách cô nói quá trực tiếp, ngay cả dư âm cũng không có.

Viên Hi Hành thở dài “Con trai quả nhiên tương đối sơ ý, tớ chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, còn tưởng rằng các cậu sẽ thích đồ giống nhau.”

“Không sao mà, tuy vậy cũng là lời nói, hi vọng không cần giống nhau. Nhưng cái này cũng không có biện pháp, tất cả mọi người cảm thấy đồ giống nhau rất thú vị, cho nên ba mẹ bắt tri bắt giác nói bọn nhỏ mua đồ giống nhau, một mặt là tránh khỏi tranh giành, một mặt cũng thỏa mãn thị giác, dù sao sanh đôi cũng không phải là người thường, nếu hiếm, đương nhiên muốn mọi người đều biết, mà giống nhau như đúc là phương thức tuyên truyền tốt nhất.”

“Trừ ở trường, tớ chưa từng thấy các cậu mặc quần áo giống nhau bao giờ.”

“Bởi vì cậu đến quá muộn chứ sao.” Ương Nại cười ha ha, “Âm Âm, Mao Mao, còn có Thư Trí thấy chúng tớ mặc quần áo giống nhau rất nhiều năm.”

Khi đó, họ chẳng những có khuôn mặt giống nhau, hơn nữa vĩnh viễn mặc đồng phục giống nhau, giày vớ giống nhau, tóc dài cột nơ màu vàng nhạt giống nhau, là những năm cô cảm giác mình giống con gái nhất, Ương Nại nghĩ.

Cô còn nhớ rõ có một lần Thư Trí muốn viết thư tình cho Ương Tê, sau lại nhận lầm người đưa cho cô, hơn nữa còn thêm một câu “Không cần cho Ương Nại biết, cậu ấy sẽ cười tớ” .

Ương Nại đứng tại chỗ cười khom lưng, Thư Trí mặt đỏ lên, không biết làm sao.

11. Chương 11

Viên Hi Hành giống như biết cô đang suy nghĩ gì, khuôn mặt dễ nhìn xuất hiện một tia dịu dàng, “Cùng nhau lớn lên cảm giác rất tốt.”

“Thật không sai.” Ương Nại cười cười, vẻ mặt vô cùng khoái trá, “Huống chi tớ còn có Ương Tê.”

Ương Tê nhắc nhở cô “Em vừa nói muốn sinh nhật một mình.”

“Đó là vừa rồi, hiện tại cần thận suy nghĩ một chút, so với chị em kém nhau 1~2 tuổi, song sinh vẫn là tốt hơn.”

“Không cần ngại, cũng không biết tớ hâm mộ bao nhiêu.” Viên Hi Hành phát biểu tuyên ngôn độc nhất “Con một như tớ thật là tịch mịch.”

“Cậu cũng đừng buồn bã như vậy.” tay nhỏ bé của Ương Nại vươn ra, kéo hắn gần xích đu, ” Mặc dù chúng ta bây giờ chỉ là hàng xóm bình thường, nhưng 7, 8 năm nữa, chờ chúng ta tốt nghiệp đại học, người khác cũng sẽ hâm mộ chúng ta, bởi vì chúng ta là thanh mai trúc mã cùng lớn lên, đến lúc đó người khác sẽ nhìn cậu với ánh mắt oa, sướng biết bao , dù sao thanh mai trúc mã cũng không phải người người đều có đâu.”

Ương Nại bởi vì Viên Hi Hành mà thuận miệng nói ra, bị rung động rất lớn.

Cô thật đã quên, nhưng hắn vẫn không quên.

Chuyện khi nào? Khi đó, cô và Ương Tê còn chưa lên đại học, đối với cô mà nói, đây chẳng qua là một trong số hoàng hôn mùa hè mà thôi, không nghĩ tới.

Anh ở phòng làm việc, dùng âm lượng rất nhỏ hát mừng sinh nhật vui vẻ.

Ương Nại trước đây muốn “sinh nhật một người”, nháy mắt đã thành hiện thực, Thẩm Ương Nại là Thẩm Ương Nại, không còn là song sinh của Thẩm Ương Tê.

Bọn họ mặc dù cùng chào đời, nhưng lại nhận được chúc phúc riêng.

Viên Hi Hành đưa cho cô một đôi vòng tai, hoa tai sáng lóng lánh hợp với lông vũ màu trắng, rất giống quà tặng con gái thường sẽ nhận được, mặc dù cô không rõ anh tặng gì cho Ương Tê, nhưng cô chắc chắn, họ nhận được 2 món quà khác nhau.

Ương Nại nằm trên chăn, nhìn kỹ nó, bờ môi tràn ra một chút ý cười.

“Em đã nhìn mấy ngày rồi, xem không chán à?”

Ương Nại mặt đỏ lên “Là vì nó thật đáng yêu mà.”

“Sao không mang vào?”

“Trong một vài trường hợp đúng dịp mới có thể đeo.” Ương Nại cầm vòng tai, ánh đèn chiếu rọi hoa tai lộ vẻ sáng trong “Bình thường mang cái này trông rất kỳ quái.”

“Em có thể ra nước ngoài?”

“Ra nước ngoài?”

“Bạch Lưu.” Ương Tê nhắc nhở cô, “Viên Hi Hành không phải đại biểu cho văn phòng tham gia hội nghị sao? Theo lẽ thường, sẽ mang người trợ lý đi, hơn nữa, hội nghị chính là một hành trình từ thiện hoặc hiểu biết văn hóa địa phương ... đến lúc đó có thể tận dụng cơ hội nha.”

Nghe rất có lý, nhưng là.

“Không nhất định là em cùng anh ấy đi, có nhiều người đều viết thư xin đi.”

Làm việc hai ngày, vui đùa bốn ngày, loại công sai lớn, cộng thêm Viên Hi Hành không có bạn gái, rất best-seller, nữ tử độc thân ở văn phòng cơ hồ đều viết thư xin đi.

Ương Nại thấy một chồng thật dày, giống như có hơn mười tờ giấy.

“Bàn về chuyên nghiệp, em không phải học sinh khoa pháp luật; bàn về tư cách, em mới vào văn phòng hai tháng; bàn về năng lực, em chưa có tiến bộ lớn, nghĩ như thế nào cũng không thể là em.” Mặc dù cô thật sự rất muốn đi, nhưng cảm giác mọi chuyện lại không dễ dàng như vậy.

“Chuyên nghiệp, tư cách, năng lực, Viên Hi Hành đều có, đó không phải là trọng điểm anh ấy chọn lựa trợ lý đi theo, loại trừ những thứ này, nhất định là em.”

Ương Nại không biết Ương Tê ở đâu mà chắc chắn như vậy, cô chỉ biết, Viên Hi Hành xác thực thúc giục cô điền đơn xin đi, hơn nữa phải nhanh một chút.

Cô nộp, nhưng không hi vọng. Không nghĩ tới mấy ngày có lệnh, tên mình đột nhiên xuất hiện trên danh sách đi công tác, ba chữ “Thẩm Ương Nại”, không biết để bao nhiêu cô gái si mê Viên luật sư tức đến giờ chân, như thế nào cũng nghĩ không thông, Ương Nại từ đâu xuất hiện .

Sau lại, Giang Lê Văn ọi người đáp án “Là Viên luật sư tự mình bổ nhiệm .”

Đội thân vệ cùng kêu to “Cái gì?”

Mặc dù đã lấy được đáp án, nhưng rất dễ nhận thấy, mọi người còn nghi ngờ hơn.

Lý Lại Nhu lần nữa dùng ánh mắt rada của cô ấy sóng sánh quét ngang người cô “Cô và Viên luật sư chẳng lẽ có cái gì? Thành thật nói, tôi thật sự cảm thấy cô rất quen mặt.”

Uyển Kỳ nhanh chóng phủ họa “Đúng, tôi cũng cảm thấy như vậy.”

“Làm sao được, tôi chỉ là gương mặt đại chúng thôi, Viên luật sư muốn tôi đi cùng anh ấy, cũng chỉ là bởi vì, bởi vì.” A, bất cứ giá nào, “Bởi vì các cô có sở trường riêng, anh ấy không muốn tổn thương các cô, cho nên mới chọn một người không tính chất uy hiếp nhất cùng đi.”

Lời này vừa ra, đội thân vệ rồi rít lại “Đúng” một tiếng, rất dễ nhận thấy, đáp án này đối với các cô mà nói mới chính là cái muốn nghe nhất.

Giai Dư hừ hừ “Tiểu nha đầu, lần này khiến cô được lợi rồi.”

Ương Nại cười hắc hắc “Đúng vậy.”

Sau đó cô ngẩng đầu lên, trong lúc mọi người vòng vây còn thấy được Viên Hi Hành ra dấu tay thắng lợi với cô - từ địa phương xa xa.

Phi trường quốc tế

Đây là sân bay quốc tế duy nhất ở Đài Loan, hành khách rất nhiều, rất khó đoán chừng, Viên Hi Hành cũng không rõ mỗi ngày có bao nhiêu người ra vào chỗ này, nhưng ấn tượng đạt được mỗi lần tới nơi này chính là số người trước mắt đếm không hết.

Bọn họ đáp chuyến bay buổi chiều.

Vì tránh người của phổ Mỹ Lệ nghị luận âm ỉ, hai người quyết định gặp nhau ở sân bay, thứ nhất, tránh trả lời câu hỏi, thứ hai, tránh ánh mắt mập mờ của mọi người, chủ yếu nhất là cha Thẩm quá mức thương yêu con gái, ông sẽ đem chuyện này đặt thành tiêu đề là “Nam nữ chưa cưới cùng ra nước ngoài chơi”, mà không phải “Cấp trên cùng cấp dưới đi công tác” .

Căn cứ vào nhiều nhiều những nguyên nhân, gặp nhau ở sân bay là phương pháp tốt nhất.

Viên Hi Hành đến sớm chút, làm xong thủ tục, ở phòng cà phê tìm chỗ ngồi, đọc sách báo, một mặt không quên ngẩng đầu nhìn Ương Nại có tới không.

Mới ngồi không bao lâu, Ương Nại liền xuất hiện.

Anh giơ tay lên, cho Ương Nại nhìn thấy anh.

Cô có chút thở gấp “Anh tới lâu rồi sao?”

“Một chút mà thôi.”

Trao đổi chín chữ, thật lâu hai người cũng không mở miệng nữa, mặc dù thân ở đại sảnh sân bay ồn ào, nhưng cảm giác có điểm chán ngắt.

Viên Hi Hành giễu cợt cô “Thế nào? Lần đầu đi à?”

“Em chỉ cảm thấy kỳ quái, anh có phải sợ bị Bá Vương ngành thượng cung, cho nên mới dẫn em theo sao?”

“Thẩm Ương Nại, anh là Judo hai đẳng, Bá Vương ngành thượng cung? Tốt nhất là em nên lo cho em đi.” mặt anh không biết nên khóc hay cười “Toàn để suy nghĩ ở nơi nào không thôi.”

“Bởi vì anh gần đây rất kì lạ!”

“Kì lạ chỗ nào?”

“Trước kia chuyện gì anh cũng nói cho em biết, nhưng từ khi em vào văn phòng luật sư, chuyện của anh, em ngược lại là người biết cuối cùng.” Ương Nại giơ tay đếm đếm, “Chuyện anh đi Cao Hùng, anh phải đến Bạch Lưu, còn có rất nhiều rất nhiều.”

“Thẩm Ương Nại, em hay cầu nhàu thật.” Anh thay cô cầm hành lý tùy thân, “Đi thôi.”

“Nói không ra nguyên nhân liền chê em cầu nhàu.” Cô vẫn riu ra riu rít, riu ra riu rít nói không ngừng.

Bọn họ đi tới một nửa, đột nhiên có đôi vợ chồng trung niên tới đây, “Tiên sinh, tiểu thư, thật ngại quá, làm phiền hai người.” muốn hỏi bọn họ về chuyện gửi hành lý vận chuyển.

Vợ chồng trung niên muốn đi Los Angeles thăm con trai, bởi vì lần đầu tiên ra nước ngoài, sân bay lớn như vậy làm bọn họ choáng váng, hơn nữa thủ tục và cửa lên máy bay chia ra hai chỗ, hai người không thể làm gì khác hơn là xin giúp đỡ.

Viên Hi Hành nhìn thời gian còn cho phép, rất nhanh giúp bọn họ làm xong tất cả thủ tục, vợ chồng cảm ơn rồi đi.

Vừa quay đầu, thấy Ương Nại ranh mãnh cười, “Anh xem ra tốt như vậy, đúng là một đại ân nhân nha.”

“Bây giờ em mới biết à?”

“Em tới nay mới biết.”

“Em không phải không nhớ ra vô số chuyện sao?”

“Trọng điểm thì không nhớ nổi không sai, nhưng em biết rõ, chỉ cần ở chung một chỗ với anh, em không cần lo lắng chuyện gì sẽ xảy ra.” về mặt Ương Nại đột nhiên giật mình.

Nét mặt của cô biến hóa, cũng không lừa gạt được ánh mắt của Viên Hi Hành.

“Thế nào?”

“Em. Nghĩ ra.”

“Lại nghĩ ra?”

“Ừ.”

Ánh sáng trong mắt cô ấy biến mất khiến anh có chút đau lòng “Còn sợ sao?”

Anh biết đối với Ương Nại nó giống như một cơn ác mộng, nhất là khi thấy vết sẹo Ương Tê, sẽ khó chịu một hồi.

Ương Tê rất cẩn thận, cô luôn che vết thương của mình, không để cho Ương Nại nhìn thấy, nhưng không nhìn thấy không có nghĩa là không tồn tại, Ương Nại có lúc sẽ nghĩ ra, tỷ như hiện tại.

“Thật sự rất đáng sợ.” Ương Nại nhìn anh, “Cũng may lúc đó có anh bên cạnh em.”

12. Chương 12

Đối với Ương Nại, đó là một ngày rất đặc biệt - ngày cuối cùng của mùa hè.

Thời gian này năm sau, theo pháp luật cô chính là một người trưởng thành. Đối với một đứa nhóc, hai chữ “trưởng thành” này có rất ý nghĩa lớn, tất cả hạn chế của cha Thẩm sắp bị gạt bỏ, không phải vì ông nguyện ý, mà bởi vì là họ “trưởng thành” .

Không ít lần, Ương Nại ngoài miệng nói “Thật hy vọng nhanh đến tuổi hai mươi.”

Sau đó, lão ba Thẩm sẽ rất mất mặt mà nói: “A, sắp đến rồi.”

Chuyện năm mười chín tuổi đặc biệt, Ương Tê không kiên nhẫn đi tàu điện ngầm, nên tìm phòng ở gần trường học, Âm Âm kết hôn, Mao Mao cùng người ta đánh nhau, bị đánh đến rất thảm phải đi làm lại sống mũi, Ương Nại thi rớt đại học, theo thường lệ tìm thêm trường luyện thi, Viên Hi Hành tốt nghiệp đại học, đó, còn nữa, cha Thẩm đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, phải về Đại lục một chuyến.

Một người thi rớt, một người vừa vận nghỉ hè, cả hai đều rảnh rỗi, cha Thẩm lại không có ở đây, cửa hàng hoa buồn bán như thường, hai chị em phân công, hợp tác vô tư.

Ương Nại còn phát hiện, rất nhiều con trai đến mua.

Họ tiêu tiền, bình thường sẽ hỏi thăm khách “Các anh mua hoa tặng bạn gái à?”

Lúc này, những người không phải khách quen thì khuôn mặt đều đỏ lên, ra sức giải thích, “Không phải, tôi chưa có bạn gái.”

Cái dạng kia, thật thú vị.

Sau Viên Hi Hành đến nhà thủy tinh giúp trừ sâu, Ương Nại cùng hắn nói chuyện mấy ngày nay cha Thẩm không có ở đây.

“Những người đó tiêu tiền rất nhiều, mua một bó hoa Bách Hợp nói muốn đặt trong phòng khách, thật ra nếu muốn để trong nhà, mấy bông là đủ rồi, để nhiều như vậy chỉ là lãng phí.” Ương Nại nhớ tới còn nói: “Đúng rồi, gần đây còn có người đem hoa gói kỹ trực tiếp đưa cho bọn tớ đó.”

Đang chuyên tâm chăm hoa Tử Đằng, Viên Hi Hành đột nhiên dừng công việc bên tay, quay mặt sang nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc “Đưa cậu, hay là đưa Ương Tê?”

“Đều có.”

“Các cậu nhận sao?”

“Cũng coi như nhận.” Ương Nại cười cười “Bọn họ đem hoa đặt trên quầy, đi tới cửa kiếng mới nói tặng cho cô, tớ và Ương Tê còn không kịp nói chuyện, người đã không thấy tăm hơi.”

Nghe đến đó, thái độ Viên Hi Hành đã tốt hơn một chút “Sau đó thì sao?”

“Bỏ lại vào thùng đem bán.”

Hắn bật cười, vẻ mặt rất nhẹ nhàng tiếp tục công việc tu bổ hoa Tử Đằng.

Vẻ mặt buồn lủng lẳng này khiến Ương Nại không nhịn được lại gần, “Này.”

“Tên tớ không phải là “Này”.”

“Được rồi, Viên Hi Hành, tớ hỏi cậu một chuyện.”

Hắn không lên tiếng, Ương Nại biết, đây đại biểu có thể đặt câu hỏi.

“Cậu mới vừa.” Ương Nại nhìn mặt hắn “Đang khẩn trương cái gì?”

Viên Hi Hành quay đầu, “Tớ làm gì phải khẩn trương.”

“Rõ ràng là có.”

“Tránh ra, không nên ở chỗ này làm trở ngại tớ, tớ làm gần xong rồi.”

“Nói cho tớ biết đi.” Ương Nại hơn đến gần, cầm phải dựa trên bờ vai hắn, “Chúng ta quen biết tới nay, tớ còn chưa thấy cậu nghiêm túc như vậy, lông mày cũng nhấc lên, còn rất nghiêm túc hỏi đưa cậu, hay là đưa Ương Tê, cậu đang lo lắng cái gì à?”

“Tránh ra.”

Ương Nại không biết lấy đâu ra dũng khí, dám tựa vào trên người hắn “Không tránh.”

Đã lâu không nhìn hắn gần như vậy.

So với ngày hè mười hai tuổi năm đó, hắn bây giờ đẹp trai hơn, ánh mặt trời trong nhà thủy tinh chiếu trên người bọn họ, vòng quanh gò má đẹp của hắn.

“Viên Hi Hành, tớ hỏi cậu một vấn đề có được không?”

“Cậu làm thế nào mà nhiều vấn đề để hỏi như vậy?”

“Cậu vừa rồi không trả lời tớ, cho nên không tính.” trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ương Nại một mảnh nghiêm túc “Tớ hiện tại đem hai mươi năm.”

“Cậu chỉ có mười chín tuổi, ở đâu ra hai mươi năm?”

“Gần hai mươi năm, câu hỏi duy nhất, bất kể thế nào, cậu nhất định phải trả lời.” Ương Nại đè nén xuống cảm giác trái tim cuồng loạn “Đằng hoàng nói cho tớ biết, cậu vừa rồi. Là lo lắng cho người nào?”

Cô cô cô. Thật hỏi ra lời rồi.

Tuổi lớn dần, Ương Nại từ từ phát hiện có một số việc có lẽ không giống chính mình nghĩ, tựa như, Viên Hi Hành và chị em bọn họ.

Bởi vì Ương Tê tương đối đáng yêu, bởi vì Ương Tê tương đối ưu tú, bởi vì Ương Tê rất giống tiểu công chúa, cho nên cô vẫn cho là Viên Hi Hành thích Ương Tê, ngay cả hấn tình nguyện cực khổ đi tàu điện ngầm, cũng bị hiểu thành tình sâu nghĩa nặng với Ương Tê.

Lúc ấy Ương Nại cảm thấy, hấn thật sự rất thích Ương Tê.

Chỉ là, Ương Tê năm nay cũng không kiên nhẫn đi tàu xe mà mượn phòng gần trường học.

Đối với Ương Nại, đây là sấm sét giữa trời quang, nhưng Viên Hi Hành giống như có chút không liên quan.

Thời điểm Ương Tê không ở nhà, Viên Hi Hành còn thường xuất hiện ở cửa hàng.

Thứ sáu buổi chiều không có lớp, hấn sẽ ở gần trường học đợi cô, có thể đi Tây Môn Đình lác lư, hoặc là đi xem phim.

Cho nên Ương Nại nghĩ, nói không chừng. Thật giống như Âm Âm đoán, chưa từng nói qua người mình thích, người trong lòng Viên Hi Hành ai cũng có khả năng. cái kia, một chút xiu có thể là.

Nếu như cô đột nhiên hỏi hấn thích người nào, hấn nhất định cảm thấy cô rất to gan.

Ương Nại cũng không muốn như vậy, chỉ là, không biết có phải do sắp tiến vào tuổi hai mươi, dũng khí của cô nhiều hơn, khẩn cấp khó có thể nói rõ, yên lặng nhiều năm như vậy, dần dần chiếm cứ tâm tư của cô, cô không muốn im lặng, cô muốn đáp án xác thực.

Nhìn Viên Hi Hành, Ương Nại tin tưởng biểu tình mình cũng nghiêm túc, nhưng. Cô hỏi đường đột quá?.

“Cậu không biết tớ đang lo lắng người nào?”

Ương Nại lắc đầu một cái.

Viên Hi Hành ngồi xuống trên mặt đất “Có nhớ năm cậu thi lại, tớ muốn cậu học nấu ăn?”

“Ừ.”

Mùa hè lần đầu tiên thi cô rớt, toàn bộ thời gian đều ở phòng bếp.

“Ương Nại, cậu học nấu ăn có được không?”

Cũng chỉ một câu nói, nhưng bởi vì là người trong lòng nói, đột nhiên có ma pháp, thúc giục cô đi thử chuyện chưa từng làm.

Ương Nại vốn chỉ nghĩ cố hết sức là tốt rồi, không ngờ phát hiện cô cứ nhiên có chút thiên phú.

Mùa hè lần thứ hai thi cô rớt, ngay lúc đó Viên Hi Hành ở trong nhà thủy tinh, nói với cô một câu.

“Cậu quên mất đúng không, lời nói của tớ khi đó?”

Ương Nại “Ừ” một tiếng — tựa như cô hoàn toàn không nhớ chuyện của mẹ, đối với chuyện của Viên Hi Hành hoặc là Ương Tê, cũng là trống rỗng.

Cô không hiểu tại sao, chỉ biết từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Trí nhớ sẽ có vài chỗ bị cắt đứt, hơn nữa luôn là ở thời điểm rất quan trọng, may mắn, người bên cạnh rõ ràng, chưa từng có người miễn cưỡng cô phải nhớ tới cái gì.

“Thật xin lỗi, cậu có thể phải nhắc nhở tớ.”

“Không sao, tớ hiện tại chỉ muốn nói cho cậu.” Viên Hi Hành nhìn cô, khuôn mặt dễ nhìn có một nụ cười xa xa “Tớ đối với cậu cùng Ương Tê không giống nhau, cậu đối với tớ -”

Tim Ương Nại đập loạn

Cô chờ. Cô muốn biết đáp án.

Chợt, bên ngoài truyền đến thanh âm vật nặng ngã xuống đất.

Ương Nại tim đập nhanh mãnh liệt, bật dậy thốt lên “Ương Tê.”

“Ương Tê thế nào?”

Ương Nại bắt lại hần, thanh âm bắt giắc khản trương, “Không phải, có người bên ngoài, có người khác.”

Bên ngoài một hồi va chạm.

“Đợi ở chỗ này đừng đi ra.” Bỏ lại những lời này, Viên Hi Hành xông ra ngoài.

Đầu Ương Nại choáng váng, cho đến vài giây sau, mới có hơi sức chuyển bước, đi theo đẩy cửa kiếng.

Cửa hàng một mảnh xốc xếch, giàn hoa và tủ lạnh nghiêng ngã, Ương Tê té ở phía sau quầy, tóc dài che mặt, trên đất vết máu loang lổ.

Có người bên ngoài kêu, “Đừng cho người kia chạy!”

Trí nhớ trống không.

Ương Nại lần nữa nhớ lại thì đã trong bệnh viện rồi.

Tay run run ký tên, bọn họ ở phía ngoài phòng cấp cứu đợi thật lâu, thật lâu, Ương Nại khóc, Viên Hi Hành thủy chung ngồi ở bên người cô.

“Ương Tê. Chị ấy. Có thể xảy ra chuyện gì không?”

“Cô ấy sẽ không có chuyện gì.” Hần cầm tay của cô “Cậu không cần tự hù dọa mình.”

“Nhưng chị ấy đi vào đã lâu rồi.”

“Mới mười phút, Ương Nại, thả lỏng, chờ một chút bác sĩ sẽ ra ngay, Ương Tê sẽ không có việc gì, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tốt.”

“Nếu như, nếu như Ương Tê có chuyện. Vậy tớ phải làm sao?”

Tại sao có thể như vậy?

Cô chỉ cách một khoảng ở nhà giữ ấm thôi.

Sớm biết như vậy, cô nên ở lại trong tiệm, cho dù cướp bóc hung ác, ít nhất bọn họ có hai người, có lẽ hần đoạt tiền, có lẽ hần không trể quát tháo, có lẽ, hần nhìn thấy người ở bên trong nhiều sẽ không đi vào.

“Ương Nại, nhìn tớ.” Viên Hi Hành nắm lấy bả vai của cô, dùng giọng nói vô cùng kiên định nói với cô: “Ương Tê rất kiên cường, cô ấy biết cậu đang đợi cô ấy, cô ấy sẽ không sao, các cậu là song sinh, cùng sinh ra, cùng nhau lớn lên, so bất luận kẻ nào cũng thân mật hơn, cô ấy sẽ không bỏ cậu.”

“Ừ. Ương Tê. Sẽ không bỏ tớ.”

Suy nghĩ một chút, thật ra thời gian giải phẫu cũng không lâu, nhưng giống như vĩnh viễn cũng đợi không được thời gian kết thúc, tim Ương Nại đập nhanh, muốn ói, cảm giác rất sợ.

Cô nhắm mắt lại, hoàn toàn không còn chút tỉnh táo, cho đến khi y tá từ phòng giải phẫu đi ra.

“Ai là người nhà Thẩm Ương Tê?”

Ương Nại rất nhanh xông về phía trước “Là tôi.”

“Cô ấy không sao, hiện tại chuyển sang phòng bệnh bình thường, cô đi làm thủ tục nằm viện, làm xong thủ tục có thể đến thăm cô ấy.”

Thủ tục lại là Viên Hi Hành đi làm, Ương Nại thì trực tiếp đi theo giường bệnh Ương Tê lên phòng bệnh bình thường.

Ương Tê đang ngủ say, vết thương bọc tầng tầng băng gạc, chất lỏng màu vàng trên giá truyền dịch theo tốc độ từ từ nhỏ xuống, mi tâm của cô nhú lại, hiển nhiên cho dù ở trong mộng, cũng không thoải mái.

Viên Hi Hành tiến vào.

“Tớ đã liên lạc với bác Thẩm rồi, ông bảo ngày mai sẽ về ngay.”

“Ừ, cảm ơn cậu”

“Ương Tê để tớ chăm sóc, cậu qua giường nhỏ nằm một chút đi, nhìn cậu rất mệt mỏi.”

“Tớ không mệt.” hốc mắt Ương Nại đỏ lên, “Tớ cũng không muốn ngủ.”

Viên Hi Hành thấy cô cố chấp, cũng không miễn cưỡng.

Hắn ở bên giường Ương Tê lấy hai cái ghế, bọn họ ở nơi này, lẳng lặng chờ.

Thầy thuốc đi vào hỏi một vài vấn đề, y tá khai báo một chút công việc phải chú ý, qua một lúc, một người y tá khác đi vào đổi bình dịch.

Hơn một giờ đêm, Ương Tê rốt cuộc mở mắt.

Ương Nại khóc lên.

Cực lâu về sau, Ương Nại mới nhớ tới, một đoạn ký ức đáng sợ cô đã quên, có một người gần như trầm mặc dịu dàng, một mực bên người cô, cùng chờ với cô, chưa từng rời đi.

Bạch Lưu

Được xưng là “Cảnh Thát Vũ Hải đứng đầu Thế giới”, có thành phố Nhân Nan nhân nhĩ mỹ lệ, trời xanh thăm thẳm, gió rất nhẹ, gió mát lướt qua mặt, cảm giác vô cùng thoải mái.

Đến khi bước lên nơi này, Ương Nại mới biết vì sao đại hội chọn tổ chức ở chỗ này.

Đi họp căn bản không phải trọng điểm, dù sao phòng họp toàn thế giới đều không khác nhau lắm, trọng tâm chính là “tìm hiểu văn hoá” sau hội nghị, câu cá, lên thuyền, sau mưa thường xuất hiện cầu vồng bảy màu, băng lam sắc trên biển rộng màu xanh đậm, đảo núi lửa. Không ai có thể ngăn cản sự mỹ lệ của thiên nhiên.

Ngày hội nghị thứ nhất thuận lợi kết thúc, Ương Nại nói với Viên Hi Hành: “Thật ra, đây là biển tượng lấy việc công làm việc tư?”

“Cho nên mới chọn thắng cảnh ở đây.”

“Thân là đại biểu anh lại không phủ nhận điều này sao?”

“Là sự thật không sai, có cái gì phủ nhận.” Viên Hi Hành rất dễ dàng trả lời “Năm ngoái xứ Queen, kết thúc hội nghị, đại hội chiêu đãi mọi người đi trượt tuyết, uống rượu Bồ Đào, năm trước nữa ở La Mã, thăm thành cổ, xem không ít báu vật ngàn năm.”

Ương Nại ‘oa’ một tiếng, những thứ kia không cần tốn tiền của mình, còn có thể đi khắp nơi, khó trách tất cả mọi người muốn cướp .

“Xin lỗi hai vị.” Một người đàn ông mặc áo sơ mi hoa đi qua bên cạnh bọn họ dùng tiếng Anh nói: “Buổi tối ở bãi biển có tổ chức tiệc nướng, nên tới sớm một chút.”

Viên Hi Hành trả lời bằng tiếng Anh, “Cám ơn, chúng tôi sẽ tới trước.”

Người đàn ông đi xa, dọc đường đi, hắn chỉ cần nhìn thấy đúng người, sẽ cười mị mị nhắc nhở, vẻ mặt vô cùng khoái trá.

Ương Nại cảm giác người nọ giống như gặp ở đâu, “Anh ta là ai vậy?”

“Chủ tịch.” Viên Hi Hành trả lời rõ ràng, “Chủ tịch Đại hội.”

Ương Nại vừa nghĩ, đúng, không sai, chính là ông ta, nhưng tây trang nghiêm túc lúc nào biến thành áo sơ mi hoa và nón cỏ? Có chút cảm giác tức cười.

“Có cả tiệc nướng ngoài biển sao?”

“Đúng vậy.” biểu tình Viên Hi Hành có chút bất đắc dĩ, “Đó là tiệc làm quen chuẩn bị cho chúng ta.”

“Nhưng bụng em có chút không thoải mái.” Ương Nại cười gượng hai tiếng, “Không biết có phải do không hợp thủy thổ, mỗi lần ra ngoài đều như vậy, thịt nướng không hợp với em, anh đi một mình đi.”

“Anh vốn không có ý muốn đến đó, em thay quần áo đi, anh đưa em đến chỗ này.”

“Vậy em phải mặc cái gì? Đồ bơi hay lễ phục?”

“Em trở về phòng là biết.” Anh đẩy cô vào cửa thang máy, “Em từ từ chuẩn bị, không sao, anh ở phòng cà phê chờ em.”

Trên giường Ương Nại để một hộp giấy màu tím nhạt, trên mặt có trang giấy, viết danh tự của cô bằng tiếng Anh.

Mở hai ba lần gói giấy, vẽ mặt mỉm cười nháy mắt giật mình, có chút quen mặt.

Ương Nại thận trọng cầm quần áo từ trong hộp, là một lễ phục màu trắng, cổ điển mà trang nhã, bên trên có thêu hoa lải bằng sợi tơ màu trắng.

Này.

Một tháng trước, cô từng thấy Ương Tê mặc thử ở khu mua sắm, lúc ấy, cô cho là Viên Hi Hành muốn tặng Ương Tê, sau mới biết, anh chỉ tìm chị ấy thử đồ, chủ nhân chân chính là cô.

Nhưng cô không biết dưới tình huống lúc đó, đồng ý lời mời của Lưu Đại Hiên, cùng hẳn tham dự vũ hội mà Viên Hi Hành muốn mời cô.

Sau đó anh đi Cao Hùng, điện thoại di động hết pin, bọn họ chùng mấy ngày không có liên lạc, gặp mặt lần nữa, anh đưa cô một món quà sinh nhật.

Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên nhận được một món quà độc nhất vô nhị.

Qua một vài chuyện, Ương Nại càng ngày càng khó mở miệng hỏi anh về việc y phục kia, không nghĩ tới anh sẽ đem nó mang đến Bạch Lưu.

Ương Nại hít mũi một cái, cảm giác mình giống như càng thích anh hơn.

Lúc ban đầu chỉ là đơn thuần thích bộ dạng xinh xắn của anh, nhưng bây giờ đã không còn tình cảm như vậy, qua nhiều năm kỷ niệm quá nhiều, anh không vì cô làm chuyện đặc biệt gì, nhưng luôn có biện pháp khiến cô cảm thấy rất cảm động.

Rửa mặt, Ương Nại trang điểm lần nữa, sửa sang lần nữa, sau đó, cẩn thận mặc lễ phục trắng, đeo vòng tai lông vũ nhận hôm sinh nhật.

Cảm giác. Không giống Thẩm Ương Nại rồi.

Giống như người con gái dịu dàng.

Ương Nại đi giày xăng-đan màu trắng, theo thang máy đến đại sảnh khách sạn, liền nhìn thấy Viên Hi Hành — anh đi tới, nhìn cô cười.

Ương Nại bị anh nhìn có chút ngượng ngùng, “Anh nhìn cái gì chứ.”

“Rất đẹp.”

Ương Nại biết y phục rất đẹp mắt, cũng biết vòng tai rất đẹp, nhưng không biết hai cái đẹp mắt có thích hợp với cô không, “Thật sao?”

Viên Hi Hành cười gật đầu, không có ý đùa giỡn, “Em không phải vẫn muốn giống công chúa trong đồng thoại hay sao? Hiện tại rất giống.”

“Anh không phải là đang nói quá có phải không.”

“Anh nói thật.” Anh cười, rất tự nhiên nắm tay cô, “Đi thôi.”

Ương Nại không hỏi anh muốn đi đâu, mặc anh dắt đi.

Bọn họ đi ra khỏi khách sạn, qua hồ bơi rực rỡ náo nhiệt, trên bờ cát rất nhiều người tắm bộ, có trẻ em, có người lớn. Chứng kiến hoàng hôn quá sắc trước mắt, nước biển bị trời chiều nhuộm màu, trong gió có thanh âm sóng biển và lá cây lay động.

Trời chiều trở lạnh, bọn họ tắm bộ dọc theo rừng dừa bờ cát trắng.

Ương Nại hỏi: “Viên Hi Hành, anh muốn đi văn phòng luật Cao Hùng à?”

“Đúng vậy.” Anh khẽ mỉm cười, “Đặc phái đi làm không đi sao được?”

“Lúc nào thì anh đi?”

“Cuối tháng. Trễ nhất đầu tháng mười.”

“Nhanh như vậy.” Ương Nại chỉ cảm thấy mất mát, “Cao Hùng và Đài Bắc, bất kể lái xe hay đi xe lửa, cũng mất hơn nửa ngày, về sau chúng ta sẽ không thể thường xuyên gặp mặt.”

“Em có thể cùng anh đến Cao Hùng mà.”

“Có thể mang trợ lý đi theo sao?”

Viên Hi Hành nở nụ cười, “Anh muốn mang Thẩm Ương Nại theo, không phải mang trợ lý. Thế nào ánh mắt hoài nghi như vậy? Em còn không hiểu? Nếu không khi đó anh tại sao lại nói với em như vậy?”

Khi đó. . . . là thời điểm nào?

13. Chương 13

Hai mươi tuổi.

Lúc này năm ngoài Ương Nại còn tưởng rằng mùa hè hai mươi tuổi sẽ thật mỹ lệ, ngày mong đêm đợi, không nghĩ tới đến lúc đó cũng là mùa ảm đạm nhất từ trước tới nay.

Thi Đại học lần hai, rớt.

Thành thật mà nói, cô không quá khổ sở, khổ sở chính là cha Thẩm, cha biết thành tích của cô có tiến bộ, chỉ là, tiến bộ chưa đủ để nhảy vào cửa chính.

“Ương Nại. . . .” cha Thẩm cầm phiếu điểm, nước mắt rùng rùng.

Cha già nước mắt rưng rưng khiến Ương Nại và Ương Tê hai mặt cùng méo xệch, không biết tại sao cha lại đột nhiên diễn xuất kinh người như thế.

Sau khi trở lại phòng, trong đầu Ương Nại đầy nước mắt của lão cha như tràng giang đại hải.

“Có thời điểm em cảm thấy cha già nhanh như vậy là do em.” Ương Nại rút cuộc nói ra suy nghĩ trong lòng mấy năm này, “Hơn nữa, em càng không cách nào hiểu ông, em không phải là người không để ý như vậy.”

“Đó là cá tính của ông có vấn đề, không cần phải để ý đến ông, mấy ngày nữa là tốt thôi.” Ương Tê đứng lên, “Chị không nói với em nữa, chị muốn đi tới bưu điện.”

“Em đi cho, dù sao em cũng muốn đi tìm Âm Âm.”

Ương Nại nghĩ lại, nếu lúc đó cô lười một chút, có thể tất cả sẽ không như thế. . . . Không, nhất định không giống vậy.

Chẳng qua Ương Nại cũng không biết.

Cô nhận lấy túi giấy, mang giày xong, nói với cha sau khi đi bưu điện sẽ đi tìm Âm Âm nên về trễ, đang chuẩn bị đẩy cửa kiếng thì thấy cửa đối diện có động tĩnh.

Cửa đối diện là nhà Viên Hi Hành.

Không nói ra nguyên nhân gì, tay Ương Nại chần chờ một chút, ngăn ngụt mấy giây, người đã đẩy cửa Viên gia đi ra.

Là một cô gái tóc dài.

Nhìn kỹ, đầu tiên Ương Nại cảm thấy quen mặt, không bao lâu, thanh âm Ương Tê vang lên bên tai.

“Cô ấy không phải là người tháng trước đến tìm Viên Hi Hành sao?”

A, Ương Nại mở to hai mắt, đúng, không sai, chính là cô ấy.

Lông mày cong cong, mắt thật to, cảm giác vô cùng trong sáng, ở phố Mỹ Lệ hơn hai mươi năm người ngoài đến rất ít, Ương Nại nhớ, khi đó cô và Ương Tê đang sửa sang lại giàn hoa, đang trò chuyện, sau đó bị một tiếng “Xin lỗi” cắt ngang.

“Xin hỏi một chút, Viên Hi Hành ở nơi nào?”

Ương Nại chỉ vào nhà đối diện “Cửa hàng giấy viết thư Viên ”, “Nơi đó. Chỉ là, cậu ấy bây giờ không có ở đây.”

“Xin hỏi anh ấy lúc nào thì trở lại?”

“Tháng sau.”

Nữ sinh mở to hai mắt, “Tháng sau?”

“Cậu ấy đang làm lính nam bộ, ra quân mới có thể về nhà.”

Nữ sinh quan sát Ương Nại, “Cậu và Viên. Viên học trưởng rất thân nhau sao?”

“Rất quan thuộc nha.”

“Vây.” Nữ sinh tựa hồ có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn lấy dũng khí nói, “Tớ có thể hỏi cậu một chút về Viên học trưởng?”

Có vấn đề gì à?

Ương Nại cảm giác mình giống như thầy đạo sĩ thấy được hồ ly tinh - có lẽ ví dụ như vậy có chút lời thôi lệch thếch, nhưng trong mắt cô, trên mặt nữ sinh kia viết rõ ràng “Tôi thích Viên học trưởng, tôi muốn biết tất cả về anh ấy ”.

“Cậu không cần suy nghĩ nhiều như vậy.” Ương Nại phẩy tay lên đánh về bà mối, “Cậu ấy cũng chỉ là người bình thường, cùng tất cả trẻ em ở phố Mỹ Lệ lớn lên, học cùng trường trung học, có một xe đạp, mùa hè thích đi đê, ngày lễ sẽ đi bờ biển chơi bóng, đối với những thiết bị cũ kỹ ở công viên vừa yêu vừa hận, không có gì đặc biệt.”

Nữ sinh lộ ra vẻ mặt hâm mộ, “Cậu và Viên học trưởng rất quen?”

“Vấn đề này cậu đã hỏi rồi.”

Cô xin lỗi cười cười, “Vây xin hỏi chung quanh đây có cô gái nào họ Thẩm không?”

Ương Nại và Ương Tê nhìn nhau một cái.

Ương Tê hỏi: “Có hai người, cậu phải tìm người nào?”

“Thẩm Ương. Thẩm Ương.” Cô suy nghĩ một chút, không chắc chắn: “Thẩm Ương Ương?”

Ương Nại cười một tiếng, “Nơi này không có Thẩm Ương Ương.”

Thẩm Ương Ương nào? Dứt khoát giới thiệu cha Thẩm cho cô biết. Khoan, Cô ta làm sao biết nơi này có người họ Thẩm? Còn biết là “Thẩm Ương ...” ? Trước kia, mọi người gọi cô là Thẩm Tiểu Ương, có lúc cũng kêu cô là “Ương Ương” Ương Nại đang phục hồi lại tinh thần, nữ sinh kia không kiên nhẫn chờ lâu đã đi rồi, vì vậy vấn đề của cô không có đáp án.

Ương Nại còn tưởng nghi vấn này sẽ vĩnh viễn không chiếm được đáp án, không nghĩ tới một tháng sau, cô ấy lại xuất hiện, hơn nữa còn lấy dũng khí tiến vào nhà, cha Viên cũng quá khách khí, không cần đặc biệt đưa học muội của con trai ra ngoài như thế chứ Chậm, đợi chút, cái đó không phải cha Viên, là con trai bác ấy.

Hắn ra quân? ! Thế nhưng, thế nhưng lại không có nói cho cô biết? !

“Viên Hi Hành đã về rồi?” Ương Tê nói xong “Ừ” một tiếng, “ Trước kia cậu ấy nghĩ sẽ nói cho chúng ta biết, thế nào lần này không nói tiếng nào đã về? Thật kỳ quái.”

Không sai, thật kỳ quái .

Hơn nữa Viên Hi Hành không giống như là ở tiền khách, mà định cùng ra ngoài đi bộ, hướng kia là, công viên nhỏ - là địa điểm tâm sự tốt nhất.

Bọn họ, bọn họ. Bọn họ càng đi càng xa !

“Ương Tê, thật xin lỗi, chị đi đi.” Ương Nại vốn muốn đi bưu điện lại đẩy cho Ương Tê, “Em đột nhiên nhớ có chuyện, sau khi về nhà đảm lưng chuộc tội cho chị.”

Ương Nại đưa đồ cho Ương Tê, rẽ sang con hẻm, trong lòng suy nghĩ muốn đến công viên nhỏ.

Chạy trốn muốn chết muốn sống, rốt cuộc trong ba phút đã đến, ngẩng nhìn bốn phía, trừ con nít không có người khác, rất tốt, cô chạy đi nơi khác, lặng lẽ núp ở vùng cây phía sau.

Nếu cô đoán đúng, cô có thể nghe lén bọn họ đang nói cái gì, nếu bọn họ đi bộ hoặc qua cầu bên kia, cô liền lui ra ngoài công viên, sau đó làm bộ đang trở về phố Mỹ Lệ, quấy rầy một chút cũng tốt.

Đầu nhỏ suy nghĩ, rốt cuộc, sau khi đuổi không hết mấy con muỗi, lính nam bộ Viên Hi Hành và học muội của hắn cũng xuất hiện.

Ương Nại trong lòng nhớ tới: xích đu, xích đu, xích đu.

Cũng không biết cô hiểu rõ tập tính hắn, hay niệm lực phát huy tác dụng, Viên Hi Hành mang theo học muội đi tới xích đu.

Vì để tránh bại lộ hành tung, Ương Nại đem thân thể ép tới thấp hơn.

“Có chuyện gì, hiện tại có thể nói rồi.” Là thanh âm Viên Hi Hành.

“Em. Chỉ muốn thấy Viên học trưởng thôi.”

“Ý em là..., ” thanh âm Viên Hi Hành có chút hài hước, “đây là chuyện quan trọng?”

“Đối với em mà nói, điều này rất quan trọng.”

“Cho nên anh mới nói, ý nghĩ của chúng ta không giống nhau.” Viên Hi Hành nhìn đứa bé trượt cầu trượt trong công viên, “Anh sẽ cố gắng không ảnh hưởng tới em, em cũng không cần cố gắng thay đổi anh, quan hệ của chúng ta chính là đàn anh và đàn em, trước kia là thế, về sau cũng vậy.”

“Nhưng là.”

“Không có nhưng nhị gì hết.”

Ương Nại có cảm giác kì lạ, Viên Hi Hành. giống như không bình tĩnh? Lại còn cắt ngang lời người ta đang nói.

Biết hắn lâu như vậy, chưa bao giờ biết hắn có mặt này, xem ra, cô chỉ biết hắn lâu nhưng không hiểu sâu, nếu không phải hôm nay trốn chỗ này nhìn lén, cô sẽ cho rằng Viên Hi Hành là loại tiêu chuẩn tốt, không nghĩ tới hắn cũng nói chuyện không khách khí, thật lỳ kỳ.

“Lại Nhu, em không phải là mẫu người anh thích, chúng ta không cần lãng phí thời gian.”

Xoạt! Tốt, tốt. rất thẳng thắn.

Viên Hi Hành nói chuyện với cô luôn nói ba phần, giữ bảy phần, đoán một chút là chuyện thường như cơm bữa, Ương Nại không rõ lắm hẳn tại sao phải làm như vậy, hẳn cũng không nói rõ, ngôn ngữ giữa hai người luôn mập mờ tới mơ hồ, dần dà, cũng thành trạng thái mã mã hồ hồ khai thông, nhưng lời nói thẳng vừa rồi có điểm kinh động.

Ương Nại nhướn mi, người này thật sự là Viên Hi Hành sao?

“Viên học trưởng, em có tự tin, so với người khác thích anh hơn.”

Hừ, loại tự tin này ta cũng có a, Ương Nại nghĩ. Tự tin của ta còn mạnh hơn cô đấy. Um hừm, con muỗi thôi, tránh ra, không cần vòng quanh ta, thật đáng ghét.

“Tình yêu không phải để tranh giành, không thể như vậy ”

“Em kém cô ấy chỗ nào?”

“Nơi nào à?” sắc mặt Viên Hi Hành rốt cuộc cũng dễ nhìn, “Thời gian tiến vào chiếm giữ trong lòng anh, con người của anh rất hoài niệm .”

“Viên học trưởng.”

“Lại Nhu, chuyện này chúng ta đã thảo luận qua, mặc dù qua mấy năm, nhưng ý nghĩ của anh vẫn giống như trước, nếu anh có thể thích em, đã sớm thích em rồi, đến bây giờ anh coi em là đàn em, vậy thì đại biểu giữa chúng ta một chút cũng không thể.”

“Em biết so với thanh mai trúc mã của anh, bốn năm chúng ta quen biết không coi vào đâu, nhưng cô ấy không tiếp nhận anh không phải sao?” Lại Nhu rất nỗ lực nói ra ý nghĩ trong lòng, “ Nếu như vậy, Viên học trưởng, anh tại sao không cho em một cơ hội? Có lẽ em mới là người thích hợp nhất!”

Cái gì, cái gì? So với thanh mai trúc mã của anh. Ai, cánh tay. Có một con muỗi đậu trên cánh tay cô, Ương Nại trợn to mắt, nhưng không hề đánh, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nhìn con muỗi ngược đãi tay của mình, sớm biết ngồi chồm hổm không nên chọn nơi quá kín, muỗi cũng nhiều.

14. Chương 14

Ương Nại trốn tới trốn lui mấy con muỗi, một mặt lại cảm thấy mình hồ đồ, làm sao lại đứng ở nơi nửa cái cây cũng không có, cô hôm nay mặc áo không có tay, trở về nhất định sẽ bị sưng, còn có thể đau.

“Ương Nại.” Thanh âm bật cười từ bên cạnh truyền ra, “Em còn phải ngồi chồm hổm ở chỗ này bao lâu hả?”

“Hừ.” Ương Nại lại gầy gầy con muỗi bên chân, “Đừng lớn tiếng thế. A - Viên Hi Hành? !”

“Gọi lớn tiếng như vậy? Không nhận ra anh à?”

Ương Nại lui lại, anh lúc nào chạy đến đây? Nữ sinh kia đâu? Cô vừa rời đi sao?

Viên Hi Hành cười đứng lên, thuận thế kéo cô, “Nóng như vậy, em có thể ngồi chồm hổm nửa giờ ở chỗ này cũng không nói một tiếng, thế nào? Còn không mau trở về?”

“Đừng, đừng kéo.” gương mặt Ương Nại khổ ra “Chân của em bị tê.”

Anh bật cười “Ngu ngốc.”

Sau đó anh ngồi xổm xuống trước mặt cô “Lên đây đi.”

Muốn công cô sao? Công viên cách phố Mỹ Lệ phải mười phút, giữa đường còn có một đoạn cầu thang không ngắn, hơn nữa, cô chừng 52 kí lô.

Thấy cô không hề cử động, hẳn thêm một câu “Yên tâm, anh sẽ không ném em đi .”

Ương Nại không do dự tí nào, đưa tay ôm anh, anh đứng lên, cầm Ương Nại tựa vào bờ vai của anh, cảm giác trái tim đập loạn.

“Viên Hi Hành, anh tại sao không thích cô ấy?”

“Vì em quan tâm anh.”

Khí trời nóng quá, chân rất tê, bả vai bị phơi có chút đau, trên cánh tay có mấy nốt bị muỗi cắn, nhưng cô lại cảm thấy thật hạnh phúc.

Khi đó, thật sự hi vọng anh đi chậm một chút, đường về nhà dài thêm một chút.

Bờ biển Bạch Lưu, sóng biển dâng mùi vị loáng thoáng.

Ương Nại không biết Viên Hi Hành nói lúc nào, nhưng thật sự cô nhớ một chút.

Những thứ kia cô rất rõ ràng, nhưng vài chuyện không cần thận lại quên đi.

Cô nhìn Viên Hi Hành, có chút hoài nghi “Anh cao như vậy từ khi nào?”

“Còn em?” Anh cười hỏi ngược lại cô, “Vậy em lúc nào cũng cao như vậy?”

“Em quên rồi.”

Anh giống như trước, mỗi lần nghe cô nói “Quên”, luôn cười cười, chưa bao giờ đi so đo, cũng sẽ không hỏi tới.

Hoàng hôn trên bờ biển, không khí thật thích hợp đi chơi.

Sắc trời dần dần chuyển thành màu cam, bọn họ đi dọc theo bờ cát đã nhuộm màu, không làm gì, nhưng Ương Nại thích tình hình bây giờ.

Ở trong mắt người khác, bọn họ. Rất giống tình nhân chứ?

Nói không chừng, còn cảm thấy bọn họ rất xứng đôi.

“Thế nào, cười thành như vậy?”

Ương Nại nhìn Viên Hi Hành, cảm thấy lỗ tai hơi nóng.

“Nghĩ chuyện gì?” Anh mỉm cười nói: “Vào văn phòng luật sư, em luôn rất phiền não, gần đây khó thấy em lộ ra nụ cười đấy.”

Ương Nại mặt đỏ lên, “Không có gì.”

Làm sao có thể nói với anh mình nghĩ gì, cho dù trong lòng xác thực có cái gì hiện lên, cô cũng không nói ra miệng a.

“Em như vậy anh rất thương tâm.” Viên Hi Hành nói giỡn, “Lúc em thi lại, thì anh đi lính, khi anh đi lính trở lại em đi học ở Bình Đông, chúng ta đã nhiều năm không nhìn nhau như vậy, nhưng em cứ nhiên nửa lời cũng không nói.”

“Ừ. Cảm ơn.”

“Không có chuyện gì lại nói cảm ơn anh?”

“. Quần áo.”

Trời chiều, âu phục màu trắng đã biến thành màu quất, tơ trắng thêu hoa Molly lại nổi bật lên.

Ý tưởng năm cô 17 tuổi, không ngờ anh vẫn để trong lòng.

Gió biển thổi vào, làm lay động váy hoa lài.

“Ương Nại, chúng ta khiêu vũ thôi.”

“Nơi này không có âm nhạc.”

“Không sao.” Anh đi tới phía trước cô, hơi khom lưng, làm tư thế mời.

Không có người trên đường bờ biển, Ương Nại theo bước chân của anh nhẹ nhàng di động, cát rất mềm, bọn họ có thể chậm rãi di động, xoay quanh, tóc cô ở trong gió nhẹ nhàng phiêu tán.

Sau đó, anh hát lên —

On the day that you were born

And the angels got together

And decided to create dream e true

So they sprinkled the moon dustiny our hair of gold

And starlight in your eyes of blue

Ương Nại mỉm cười, cô nhớ bài hát này, ở phía sau nhà thủy tinh, đó là lần đầu tiên cô khiêu vũ, lúc ấy bọn họ có chút vụng về, nhưng bây giờ, Viên Hi Hành đã rất thành thạo, cô muốn đi theo bước chân của anh, không phí sức.

Chỉ cần đi theo bước chân của anh là tốt rồi, tuyệt đối không phí sức.

“Ương Nại, em đi Cao Hùng với anh có được không?”

“Em. Không cần.”

Đáp án của cô tựa hồ trong dự liệu của anh, một điểm sức sống cũng không có, chỉ theo lời nói của cô kéo dài xuống “Tại sao không cần?”

“Em không quen Cao Hùng, hơn nữa, người nhà em đều ở Đài Bắc.”

“Anh là người nhà của em mà.”

“Anh là Người nhà?”

Anh đang nói cái gì? Anh có hiểu ý tứ hay không? Phải có máu mủ hoặc là quan hệ luật pháp mới có thể gọi là người nhà. Anh muốn làm người nhà, sao có thể. A! Chẳng lẽ. Không thể nào? !

So với kinh ngạc của Ương Nại, Viên Hi Hành có vẻ tự tại nhiều.

“Em luôn quên chuyện quan trọng.” Hấn vui vẻ nói “Tiểu Ương.”

Ương Nại mở to hai mắt, Tiểu ...Tiểu... Tiểu ...Tiểu Ương? ! Đã nhiều năm không ai gọi cô như vậy, chỉ có trước kia mới có người kêu cô là Tiểu Ương, khi đó anh đã chuyển đến phố Mỹ Lệ rồi sao? Còn chưa tới, cho nên anh sẽ không biết, trừ phi anh có đi hỏi những người bạn chân chính cùng cô chơi đùa từ nhỏ đến lớn, nhưng anh tại sao muốn làm như vậy?

“Anh khi đó không phải nói với em sao, Ương Nại, chờ em lớn lên, phải nấu cơm cho con của anh ăn, đừng quên đó, em còn gật đầu nói “Tốt thôi”, nhưng mới cách một ngày, em liền quên sạch, giống như không có chuyện xảy ra.”

Ừ. Giống như. Thật có một sự việc như vậy.

Hè mỗi năm, anh muốn cô học nấu ăn, sau đó cô ngoan ngoãn học. Hè mỗi năm, ở trong phòng hoa, anh “hư hư thực thực” nói những lời này.

Ương Nại nhăn mày, nhưng tại sao là cô đây?

Nhìn Viên Hi Hành, Ương Nại thận trọng hỏi: “Anh thật ra thích Ương Tê có phải không? Chị ấy vừa đẹp, lại thông minh, lại ưu nhã.”

“Anh chỉ coi Ương Tê là em gái.”

“Nhưng dáng dấp của em và Ương Tê giống nhau.”

“Dáng dấp em và Ương Tê không giống nhau, cho dù ngồi bất động, anh cách mười kilômet cũng có thể phân biệt, chứ nói chi là thói quen và hành động đều hoàn toàn khác nhau.”

“Tại sao lại là em?”

“Vì anh thích em, Ương Tê rất ưu tú, không sai, nhưng anh ở chung một chỗ với em lại cảm thấy thoải mái hơn, em có nhớ chúng ta thường ra đê ngồi cả một buổi chiều, ở trong mắt người khác nói chúng ta rất kỳ quái, nhưng anh lại không cảm thấy như vậy, anh rất quý trọng những thời gian đó.”

Có thật không?

Cô có thể tin tưởng sao?

Ương Nại vẫn cho là tình cảm của cô dành cho Viên Hi Hành tình cảm đơn phương, cô thích anh, anh thích Ương Tê, cả đời sẽ không có kết quả, nhưng hiện tại anh lại nói cho cô biết “Anh thích em”, rất khẳng định, hoàn toàn không hoài nghi.

Cảm giác kia giống như cô cùng ông trời nói “Cho ta hai trăm vạn”, bầu trời đột nhiên đáp xuống mã số hóa đơn, làm người ta không dám tin, mặc dù là chuyện tốt, nhưng bởi vì quá đột nhiên cho nên ngược lại có vẻ không thành thật.

“Thật ra, anh theo đuổi không được Ương Tê hạ thấp tiêu chuẩn!? Nói cho anh biết, em không tùy tiện như vậy, em mặc dù không xuất sắc như Ương Tê, nhưng là em chính là em, em sẽ không là người thế thân, cho dù đối tượng là anh cũng vậy.”

Ương Nại vừa đi, vừa nói không ngừng, Viên Hi Hành đột nhiên nắm cánh tay cô, xoay người liền cúi môi hôn xuống.

Lưỡi linh xảo thăm dò vào môi của cô.

Ương Nại ngơ ngác, chỉ có thể mặc cho anh hôn, hôn, hôn.

Gió biển mằn mặn, thanh âm sóng biển bên tai, nụ hôn của anh thật dịu dàng, hơi lạnh trong không khí biến thành nhiệt độ ngọt ngào. Cảm giác đã từng quen biết.

Ương Nại mở to mắt, cô nhớ ra.

Viên Hi Hành hôn cô, ở đây, ở đây. Thời điểm.

15. Chương 15

Trải qua năm kiếp, Ương Nại rốt cuộc miễn cưỡng thi lên đại học ở tuổi hai mươi một, học viện thánh Mary hệ tiếng Trung.

Một mặt là điểm số không cao, mặt khác giới thiệu vẫn tất hấp dẫn người ta, cảnh sắc tươi đẹp, bãi biển trong xanh, sân trường rộng lớn. Ấn tượng trường học hoa lệ, vì vậy Ương Nại không suy tính lâu.

Khi đó, Ương Tê đã học đại học năm thứ tư, Viên Hi Hành sớm xuất ngũ, đang nhận đề cử tiến vào văn phòng luật sư mới nổi lên gần đây.

Ương Tê đã trưởng thành, Viên Hi Hành. Đã hoàn toàn là người có địa vị trong xã hội.

Không biết anh vội cái gì, luôn đi sớm về trễ, ngay cả cha Thẩm cũng cảm thấy như vậy.

Có một lần, lúc ăn cơm tối, ha Thẩm đột nhiên nói: “Viên Hi Hành gần đây ít tới nhà chúng ta như vậy? Trước kia không phải 1~2 ngày tới đây một lần sao? Gần đây rất bận à?”

Đối mặt ánh mắt cha Thẩm đột nhiên quay tới, Ương Nại có chút không giải thích được, “Sao lại nhìn con?”

“Các con không phải đang “quen nhau” sao?”

Ương Nại đang uống nước, vừa nghe đã sặc, “Chúng con. Không có.”

“Cha không có ý ngăn cản các con, đứa nhỏ này Viên Hi Hành rất tốt, cha rất thích.”

Con so với cha còn thích hơn, Ương Nại nghĩ.

Nhưng không có là không có, người có thể có tình cảm, nhưng không thể tự mình đa tình, hơn nữa ngộ nhờ miệng cha mất không chế truyền đi, nói không chừng cô và Viên Hi Hành ngay cả bạn bè cũng làm không được.

“Các con tưởng rằng cha thật không biết à.” Cha Thẩm lộ ra biểu tình “Quá khinh thường cha”, “Nhìn nó thường tới nhà chúng ta như vậy đã biết, nó không có hứng thú với hoa, nếu không phải là vì theo đuổi con gái của cha, người nào sẽ phải chịu khó như vậy. . . .” Ríu ra ríu rít, ríu ra ríu rít.

Đang lúc Ương Nại có chút không chịu được, Phong Linh trên cửa vang lên.(chiếc chuông nhỏ treo ngay cửa ra vào)

Ương Nại vội vàng tạ này chạy ra,“Có khách tới.”

Chạy đến ngoại sảnh, lúc này mới phát hiện không phải khách, là Viên Hi Hành - thời gian này anh rất bận, Ương Nại đã hơn một tháng không thấy anh.

40 ngày, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, trước kia lúc anh đi lính, thời gian bọn họ không gặp nhau còn lâu hơn, chỉ là, bây giờ cảm giác không giống.

Viên Hi Hành véo nhẹ mặt cô, cười, “Thế nào? Không quen biết anh sao?”

“Không phải, chỉ là...” cô xem tây trang cùng Laptop của anh, “Có chút cảm giác, rất giống người khác.”

“Cái gì người khác, nhìn rõ ràng đi, là anh mà.”

“Em biết. Anh gần đây không phải rất bận sao? Thế nào rảnh rồi tới đây?”

“Đưa em đi một chỗ.”

“Nơi nào?” Ương Nại nhìn anh, đột nhiên cao hứng nghĩ đến chuyện xấu, “Em hai mươi mốt tuổi rồi, muốn mang em đi thuê phòng sao?”

“Thẩm Ương Nại!”

Mặt cô bỗng chốc bị nâng lên, bên tai là thanh âm Viên Hi Hành vừa tức giận, vừa buồn cười ” Học ở đâu vậy?”

“Đùa giỡn thôi, ha ha.”

“Mang giày xong, anh đưa em ra ngoài.” Sau đó Viên Hi Hành hướng về phía bên trong kêu, “Bác, con mang Ương Nại ra ngoài một chút, đại khái hai ba giờ sau sẽ trở lại.”

Bên trong truyền đến thanh âm cha Thẩm nói “Không thành vấn đề”, hai người liền đi ra cửa.

Phố Mỹ Lệ, nhỏ nhỏ, hẹp hẹp, Viên Hi Hành dừng xe nơi đầu hẻm — Ương Nại biết anh mua xe, chỉ là lần đầu tiên thấy tận mắt.

Xe một đường đi về phía bắc, bên trong đang phát ca khúc của Carpenter.

Hai người một đường cười cười nói nói, thời gian trôi qua rất nhanh, Ương Nại không chú ý cảnh vật ngoài cửa sổ thì xe đã ngừng lại.

Sáu giờ chiều, bờ cát mùa hè.

Sắc trời vẫn sáng, trên bờ biển còn có vài đám người, Viên Hi Hành dẫn đầu cõng giày, Ương Nại học theo, chân không giẫm lên cát mùa hè mịn trong.

“Thật thoải mái.” Ương Nại dùng đầu ngón tay chọc nhẹ bờ cát, “Thật ảm áp.”

Cô từng tới biển thời điểm này, cũng từng chân trần đi bộ bên bờ biển, nhưng chưa từng thử cảm giác hai người ở chung, rất mới mẻ.

“Viên Hi Hành, làm sao anh không nói chuyện?”

Ương Nại ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt mỉm cười của anh, trong lúc nhất thời, nhịp tim có chút tăng nhanh.

Phía sau cổ. Hơi nóng.

“Anh sao lại chăm chú nhìn em như vậy?”

“Em thật đáng yêu nha.”

“Anh luôn nói vậy với con gái sao?”

“Làm sao có thể, ánh mắt của anh rất cao.” Hấn vươn tay, nhẹ nhàng gạt mái tóc cô bị gió thổi loạn, “Anh có lúc nghĩ rằng em tại sao luôn quên chuyện quan trọng, nhưng đôi khi lại nghĩ, nói không chừng đây cũng là điểm đáng yêu của em.”

Ương Nại chép miệng, “Cũng không phải là ý của em muốn thế.”

Khi còn bé thấy mẹ rời nhà bị kích thích quá lớn, cô lúc ấy sáu tuổi hoàn toàn không thể tiếp nhận chuyện này, cho nên sau này khi có “Kích thích quá lớn”, sẽ tự động phong bế trí nhớ. Chuyện xấu sẽ quên, chuyện tốt cũng không giữ được, miễn cưỡng mà nói, chính là một loại tự bảo vệ mình.

Mặc dù cô lớn lên cách xa ký ức bị tổn thương, nhưng trí nhớ cũng biến thành vô số, tựa như có tấm hình trong nhà lúc cô tham gia tranh tài vũ cầu vô địch cả nước, nhưng cô hoàn toàn không nhớ được một khắc vinh dự kia.

Nhìn mặt Viên Hi Hành bất đắc dĩ, Ương Nại thật có lỗi, “Nếu anh cảm thấy chuyện rất quan trọng, vậy anh nói cho em biết đi, anh giúp em nhớ lại, nói không chừng em sẽ nhớ đấy.”

“Thật muốn nói quá nhiều, nói đến nửa đêm cũng không hết.”

“Nhiều như vậy à.” Ương Nại cười khan hai tiếng, “Như vậy, về sau em mang theo máy ghi âm, nếu như cần, chúng ta sẽ ghi âm lại làm chứng?”

“Đừng nhắc tới cái này. Anh có mang pháo hoa em thích.”

Sắc trời dần tối, bọn họ ở trên bờ cát chơi pháo hoa.

Không khí thật mát, tia lửa màu vàng vào buổi tối càng rực rỡ, Ương Nại cây pháo quơ quơ, bởi vì thị giác xuất hiện từng vòng tròn, vòng to vòng nhỏ, còn có hình trái tim.

Pháo cháy hết lưu lại mùi khói, Ương Nại thích loại mùi kia.

Làm cô nhớ tới lễ mừng năm mới lúc đốt pháo, không phải rất dễ chịu, nhưng trong trí nhớ không thể thiếu.

Nhìn ánh lửa trong tay, nụ cười trên mặt Ương Nại không tắt, “Haizz, Viên Hi Hành, luật sư không phải rất bận sao? Anh hôm nay tại sao dẫn em ra ngoài chơi?”

“Đài Bắc và Bình Đông quá xa, chúng ta về sau sợ rằng nghỉ đông và nghỉ hè mới có thể gặp mặt, cho nên muốn gặp nhiều hơn trước khi em vào học.”

Ương Nại bật thốt lên, “Em còn tưởng rằng anh thành người lớn, sẽ không để ý em đấy.”

“Làm sao có thể.”

“Em không quen bộ dạng của anh bây giờ, mặc âu phục, lái xe, nói chuyện điện thoại cũng một đồng từ chuyên môn, cảm giác anh xa lạ như vậy.”

“Đây chẳng qua là thay đổi bề ngoài, em sẽ không bắt anh chạy xe đạp đi làm chứ. Trước khoan nói có thích hợp hay không, trang phục quá mức đơn giản không cách nào làm cho người ta có cảm giác chuyên nghiệp, nếu không thể cho người ta có cảm giác chuyên nghiệp, người ủy thác sẽ không tin cậy anh, thay đổi bên ngoài là bắt buộc, nhưng bên trong,” khóe môi Viên Hi Hành nâng lên nhất mạt cười, “Từ đầu tới đuôi cũng không thay đổi.”

Anh luôn nói chuyện như vậy, mờ mịt, không hiểu rõ, cho nên Ương Nại còn chưa hiểu ý anh, chỉ là, cô nguyện ý tin tưởng câu nói sau cùng của anh.

Về phần nguyên nhân, cô cũng không biết, dù sao nguyện ý là được rồi.

Ương Nại ngồi xổm xuống, nhặt từng cây từng cây pháo hoa lên đốt, cháy thật là nhanh, những thứ ánh sáng hào quang không còn nữa.

Có lẽ bởi vì trưởng thành, có lẽ bởi vì cô phải đi Bình Đông, lòng Ương Nại đột nhiên trầm trọng, vừa lục tìm vừa nói: “Về sau, nếu như có cơ hội ra ngoài chơi như vậy thật tốt.”

“Ương Nại.” thanh âm Viên Hi Hành hoà trong sóng biển truyền đến, “Chúng ta ngoắc tay thôi.”

“Khi đó, em mới vừa thi xong, phải đi học bổ túc thi lại trung học, chúng ta ngoắc tay nói cùng đi tàu điện ngầm, vậy lần này, chúng ta ngoắc tay ước định cái gì? Bình Đông xa như vậy, em muốn ở lại trường.”

Anh ngồi xổm xuống “Chúng ta quyết định, em không cần ở bên kia tìm bạn trai, chờ em quay lại Đài Bắc, anh cưới em làm vợ.”

Mặt Ương Nại đỏ lên, vốn muốn nói với anh “Không biết anh nói cái gì”, nhưng trong nháy mắt, giống như nhớ lại rất nhiều chuyện.

Mao Mao tỏ tình với cô thì anh khẩn trương muốn chết.

Có học trưởng đưa thư tình cho cô thì anh mỗi ngày đợi cô tan lớp.

Ở nhà thủy tinh cùng nhau khiêu vũ.

Năm ngoái, cô bên cạnh nghe lén anh và học muội nói chuyện, ngồi xổm tê chân, sau đó anh công cô, đi một đoạn bậc thang trở lại phố Mỹ Lệ, trở về cửa hàng đầu tiên lại hỏi chân cô tốt chưa.

Ương Nại nhìn anh, vẻ mặt rất nghiêm túc, “Vậy anh cũng không thể có bạn gái đó.”

Bọn họ ngoắc tay.

“Ương Nại, nhắm mắt lại.”

Ương Nại theo lời nhắm mắt, môi Viên Hi Hành đặt lên môi cô.

Cảm giác rằng môi quần quít khiến Ương Nại một hồi ngất xỉu, cảm giác giống như ở trong mơ, cô cùng người trong lòng mơ ước thật lâu hôn môi bên bờ biển.

Đó là chuyện rất quan trọng, ước định rất quan trọng, Ương Nại cho là mình sẽ nhớ, không nghĩ tới phố Mỹ Lệ ngày đó vẫn không có trong hồi ức của cô.

16. Chương 16

Đài Bắc, văn phòng luật sư.

“Ương Nại, cô đã về rồi.” Mạnh Chân vừa thấy được cô liền cười “Cô phơi nắng thật tốt.”

Ô.

Sau đó thứ hai là Giai Dư, như thường lệ kêu hậu, nói một câu, ” Tia tử ngoại ở Bạch Lưu rất mạnh đó.” Lại một đòn nghiêm trọng đối với Ương Nại.

Minh Quyên, Uyển Kỳ, Lili. Nói với cô không giống, nhưng nhất định sẽ có một câu, “Đen quá, cô phơi nắng nhiều vậy sao? ”

Đen cũng không phải là cô nguyện ý, ai kêu nơi đó mặt trời rất lớn, sau đó cô và Viên Hi Hành ở trên đảo lúc ẩn lúc hiện, chỉ có thể phòng cháy nắng, rám đen cũng là chuyện bình thường.

Người cuối cùng là Lý Lại Nhu, “Cô nên bắt đầu thoa kem dưỡng trắng rồi.”

Ương Nại nhóm miệng cười một tiếng.

“Cười quỷ dị như vậy?” Lý Lại Nhu không hiểu nhìn cô, “Trên mặt tôi có gì sao?”

“Không có gì.”

Nàng vừa vào văn phòng, Lý Lại Nhu đã nói cô rất quen mặt, cô chỉ cho rằng khuôn mặt mình rất đại chúng, không nghĩ tới họ đúng là đã gặp mặt, tính toán thời gian, cũng là 5, 6 năm trước, cô còn có ấn tượng, thật là lợi hại.

Mặc dù Ương Nại giải trừ nghi ngờ, cũng không thể nói cho Lý Lại Nhu, ngộ nhỡ cô ấy biết mình đã tận mắt thấy Viên Hi Hành cự tuyệt cô, sợ rằng quan hệ đồng nghiệp giữa bọn họ sẽ trở nên rất lúng túng.

“Nhiều ngày không tới làm còn ngẩn người như vậy à.” Lý Lại Nhu chỉ vào đồng hồ trước mặt, “Xem cái đó, viết cái này, tài liệu bên cạnh chờ Viên luật sư ký tên, à, cái phía trên đưa cho Lưu luật sư.”

“Ngay bây giờ sao?”

“Đương nhiên là ngay bây giờ rồi.”

Lưu Đại Hiên. A, cô còn chưa nghĩ đối mặt hẳn thế nào đấy.

Ngày đó, bọn họ tham gia vũ hội Dương Minh, trên đường về nhà, Lưu Đại Hiên đưa ra yêu cầu làm quen với cô.

Hắn nói, hẳn hi vọng cô có thể suy nghĩ thật kỹ, hẳn rất nghiêm túc.

Chuyện sau đó quá nhiều, mỗi một chuyện cũng làm lòng Ương Nại đại loạn, không rảnh bận tâm tới cái khác, liền quên luôn chuyện Lưu Đại Hiên.

Hắn nói hẳn không nói giỡn, cho nên, cô phải trả lời thận trọng.

Ương Nại đứng lên, ôm chặt quyết tâm, hướng. Phòng rửa tay chạy đi.

Vẫn có chút khẩn trương, đi rửa mặt trước.

Dù gì ở công ty, phòng rửa tay nhất định là tập hợp bí mật của phụ nữ — Văn phòng luật sư Thanh Thiên cũng không ngoại lệ.

Chen giữa có năm người, mọi người chỉ chỉ tra tra, hiển nhiên có chuyện xảy ra.

“Thế mà một chuyến du lịch lại ở cùng nhau, thật khoa trương.” Là thanh âm Mỹ Mỹ.

“Nếu quả thật có điện cũng không còn biện pháp nha.”

“Ghê tởm, tớ vẫn lấy anh ấy làm mục tiêu, cố gắng đến gần, liều mạng lấy lòng, không nghĩ tới, tự nhiên giữa đường xuất hiện tiểu nha đầu tha đi rồi.”

Trái tim Ương Nại nhảy bang bang, bọn họ nói, không phải là cô chứ?

Trước khoan rửa mặt.

Ương Nại lặng lẽ lui một bước, hai bước, ba bước, sau đó -

“Ương Nại, cô đã về rồi à?” Mỹ Mỹ dùng sức kêu “Làm gì tránh xa như vậy? Tới đây nhanh lên!”

Tiền bối kêu gọi, Ương Nại không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi tới.

Bọn họ sẽ thế nào với cô đây? Cô là tiểu nha đầu nửa đường xuất hiện, còn trong một chuyến du lịch lấy đi ký thác tinh thần của bọn họ.

“Ương Nại cô không biết chuyện gì sao?”

“Làm ơn, sự tình mấy ngày trước mới xảy ra, người ta vẫn còn công tác, làm sao sẽ biết!” Tiểu Hiên oán giận “Ương Nại, tôi cho cô biết một chuyện.”

“Phải.”

“Lưu Đại Hiên bị em gái trực điện thoại mới tới tha đi rồi nha.”

“À?” Ương Nại mở to hai mắt “Cái gì?”

“Xem đi, xem đi, ngay cả Ương Nại cũng rất kinh ngạc, rất bất ngờ đúng không? Bốn ngày trước, Trần Luật sư mời mọi người đến quây rượu uống rượu khiêu vũ, chơi một chút, hai người đã không thấy tăm hơi,

sau đó Lại Nhu thấy bọn họ tay trong tay đi xem phim, còn mặc đồ tình nhân. Ương Nại? Ương Nại cô không sao chứ?”

Tôi không sao, tôi rất vui vẻ.

Không phải cô đang nói, cô không biết cự tuyệt người khác, hiện tại thật sự quá tốt, lời đó “Tôi nghiêm túc, xin cô suy nghĩ thật kỹ” coi như một giấc mộng đi!

Sôi nổi đi ra phòng rửa tay, Ương Nại rất nhanh đem đồ Lý Lại Nhu muốn cô đưa tới các nơi, cùng Lưu Đại Hiên mặt đối mặt rồi, hai người không hẹn mà cũng không nhắc lại chuyện kia.

Sau đó, cô đi nhân sự viết đơn xin từ chức.

Kế toán rất kinh ngạc, “Phải đi à? Làm việc không quen sao?”

“Vâng, tôi cảm thấy được năng lực vẫn chưa tới.”

“Dự tính khi nào thì rời đi?”

“Cuối tháng này.”

“Sau khi rời đi cô nhớ phải nói tốt cho công ty đấy.”

“Dĩ nhiên rồi.” Ương Nại cười một tiếng “Đây là nơi tôi thích nhất.”

Nếu như không đến văn phòng luật, cô cũng không có cơ hội cùng Viên Hi Hành đi Bạch Lưu, nếu không cùng Viên Hi Hành đi Bạch Lưu, bây giờ cô nhất định vẫn mơ mơ hồ hồ, bởi vì không dám thổ lộ mà lại tự lừa mình dối người.

Mặc dù chỉ đi năm ngày, nhưng đối với cô, giống như đã trải qua chấn động trí nhớ rất mạnh.

Những lời nói kia, anh nói với cô rất nhiều, rất nhiều.

Tháng mười

“Ương Nại, chuẩn bị mọi thứ xong chưa?” Thanh âm Ương Tê từ dưới lầu truyền lên, “Viên Hi Hành đến rồi!”

“Em biết rồi.”

Ương Nại đem hành lý kéo lên, xách theo bước xuống lầu.

“Cửa hàng hoa Tinh Tinh”, cha Thẩm đang trình diễn tiết mục nước mắt tung hoành “Con gái bác không tốt, về sau phiền con chăm sóc nó nhiều hơn”, trên mặt Ương Tê bên cạnh viết “Chị đã tận lực, nhưng không cách nào ngăn cản” .

May mắn Viên Hi Hành rất kiên nhẫn, bất kể cha Thẩm nói gì, anh đều nhất nhất ghi nhớ, hơn nữa không sợ người khác làm phiền liên tục bảo đảm, anh sẽ đối với Ương Nại rất tốt, xin ông yên tâm.

Ương Tê kéo cha, “Cha, được rồi mà, Ương Nại phải đi Cao Hùng, không phải đi Mỹ, nếu cha nhớ con bé, con đưa cha đi, đi tàu cao tốc hoặc ngồi máy bay, cha tiếp tục như vậy, bọn họ sẽ trễ xe mất.”

Cha Thẩm sau khi nghe con gái lớn khuyên can mãi cũng chịu buông lỏng tay.

Ương Tê cười một tiếng với Ương Nại, “Ương Nại, đi đi.”

“Cha, Ương Tê.”

lão ba Thẩm lần nữa khẽ hấp háy lỗ mũi, sau đó vọt vào trong nhà, hai giây sau, truyền đến tiếng than vãn rất kinh người.

“Cha không cần như vậy!” Ương Nại lo lắng nhìn phương hướng cha Thẩm biến mất, “Hay là em ở nhà nhiều hơn một chút?”

“Không cần, cha không quen con gái lớn lên mà thôi, huống chi, ” Ương Tê nhẹ nhàng nhìn Viên Hi Hành một cái, cười nói: “Có người đã đợi công chúa mất trí nhớ vài chục năm rồi, còn bắt hẩn đợi nữa sao? Quá không nhân đạo đó.”

Ương Nại mặt đỏ lên “Em không có.”

“Được rồi, biết em muốn nói gì, không sao.” Ương Tê đẩy bọn họ một cái, “Đi nhanh một chút, chị đi an ủi cha.”

Ương Nại ra cửa, thấy Ương Tê ở trong cửa kiếng phát tay một cái.

Cảm giác với lúc đi học đại học thời điểm hoàn toàn khác nhau, giống như. đã trưởng thành.

Viên Hi Hành cầm tay cô “Đi thôi.”

Ương Nại hướng về phía anh cười một tiếng, “Ừ.”

“Công chúa mất trí nhớ” có lẽ quên rất nhiều chuyện, nhưng có một việc mà cô không quên, đó chính là cảm giác thích một người.

Trải qua thời gian dài, cô thủy chung nhớ. Nhớ cô thương anh.

Cô vẫn không cách nào nhớ ra chuyện về mẹ, nhưng trí nhớ đứt quãng trở lại mười hai tuổi quen biết anh tới nay, cô nhớ lại từng li từng tí.

Cô nhớ thời điểm Viên Hi Hành thổ lộ với cô.

Nhớ tới ngày chiều thân thiết ở bờ biển.

Nhớ tới có người cướp cửa hàng, Ương Tê bị thương thì anh ở bên cạnh cô, không ngừng an ủi cô, không ngừng chống đỡ giúp cô.

Còn có thật nhiều, thật nhiều lần anh nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình.

Cơ hồ ở lúc trí nhớ hiện lên, Ương Nại liền quyết định — cô muốn trở thành “người nhà” của Viên Hi Hành, cô muốn cùng Viên Hi Hành đi Cao Hùng.

Mặc dù chưa từng nói ra, nhưng bọn họ biết họ thích nhau, đối với cô mà nói là đã đủ rồi.

Ương Nại biết, bọn họ sẽ ở cùng nhau thật lâu, thật lâu, thật lâu.

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-nho-anh-yeu-em>